

АЙРИС ЙОХАНСЕН СРЕДНОЩЕН БРОДНИК

Превод от английски: Силвия Големанова, 2005

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

20 април, 1066

Редфърн, Англия

На фона на тъмните небеса проблесна светлина — сякаш знаме, развяно за битка.

Брин се втренчи очарована и доволна в среднощното небе. Сякаш наблюдаваше как едно тайнствено цвете разцъфва в сенчестите дълбини на гората. Беше се молила тази нощ светлината да е все още там.

— Ти ли го направи?

Тя се вцепени, но не се обърна. Беше дошла в тази мъничка стая на гърба на конюшнията с надеждата да си открадне миг самота, но трябваше да се досети, че няма да ѝ позволят да се наслади спокойно на чудото. Поне беше само Делмас. Навярно щеше да успее да се отърве бързо от него.

— Какво да съм направила? Не знам за какво говориш. — Брин чу стъпките му зад себе си и сетне усети тежката му ръка на рамото си. Почувства вълна на отвращение, но не помръдна.

— Погледни ме.

Брин с нежелание обърна гръб на небесната прелест и смело го погледна.

Той незабавно отклони погледа си, както правеше обикновено, когато Брин го поглеждаше право в очите.

— Побързай, уморена съм и искам да си лягам — рече тя.

— Но не и прекалено уморена, за да правиш това — озъби се той, като посочи към небето. — Искам да го спреш. Чуваш ли? Искам да изчезне.

Брин го загледа изумена.

— Моля?

— Не се прави на невинна. — Очите му проблеснаха диво на лунната светлина. — Ти си го направила. Знам. Ти си го предизвикала, за да ме унищожи, за да можеш да се върнеш в безценния си Гуинтал.

Досмеша я. Не бе и помисляла, че дори Делмас би могъл да повярва в нещо толкова безумно.

— Махнала съм с ръка и в небето е полетяла комета, така ли? Не ставай глупав!

През челюстта ѝ премина болка, когато дланта му я удари.

— Махни я!

Брин тръсна глава, за да я проясни от болката и тъмата. Делмас отдавна не я бе удрял и тя се проклинаше, задето не прецени правилно силата на страха и паниката му. Не можеше да си позволява подобни грешки. Той ѝ предлагаше нищожна защита, но тя имаше само нея в тази чужда земя.

— Не аз съм повикала кометата!

— Наблюдавах лицето ти, когато я видя снощи. Всички в имението бяха преизпълнени от страх, но ти... ти тържествуваше.

Делмас бе сбъркал изумлението ѝ с тържество. Сигурно трябваше да се преструва, че се бои заедно с останалите, но дори не ѝ беше минало през ума. Всъщност Брин бе изумена от техния ужас. Всеки ден ставаха чудеса и това бе просто едно от тях. Не е ли и дъгата едно чудо? Защо не се дивяха те на сменящите се сезони? А и раждането на дете бе със сигурност най-прекрасната мистерия.

— Сгрешил си. Аз само...

Той я удари пак, по-силно.

— Искам да се махне оттук.

Брин се протегна и се подпря на стената, за да запази равновесие, когато стаята се залюля около нея. Беше се отказала да убеждава Делмас, че не притежава силата на магьосница, а сега използваше неговия страх и суеверието му, за да се защитава. През последните три години това действаше добре, но сега вече убедеността му представляваше опасност. Трябваше да намери начин да успокои страховете му.

— Добре, аз го направих.

Лицето му се озари от задоволство.

— Знаех си. А сега я отпрати.

— Не мога да я отпратя — тя направи бърза крачка встрани, за да избегне удара, който знаеше, че ще последва. — Поне не веднага. Магията е прекалено силна и трябва да си изживее времето, но ще направя така, че никой да не пострада.

Делмас се намръщи объркан.

— Това е всичко, което мога да направя — повтори твърдо тя.

— Ще си отиде ли?

— Да. — Брин се помоли наум това да не се окаже лъжа.

— Кога?

— Скоро. Трябва време, за да се разруши толкова силна магия — додаде бързо тя и затвори капациите на прозореца, за да скрие небето от Делмас. — А сега мога ли да си лягам?

— Не. — Той се втренчи в капациите и сетне очевидно реши да приеме частичната победа. — Лейди Адуин има нужда от теб. Събудила се е много разтревожена и пратила прислужницата си да ме събуди. Така открих, че не си в леглото.

— Защо не ми каза веднага? — Брин бързо тръгна към вратата. — Повика ли лорд Ричард?

— Той знае. Беше зает. — Делмас я последва в коридора. — Каза да те повикам. Той щял да дойде там след малко.

Несъмнено зает с поредната си държанка Джоун от Дануърт, помисли си Брин с горчивина. Адуин може да умре и него няма да го е грижа. Всъщност тя бе сигурна, че лорд Ричард дори би го предпочел. Той не беше доволен, когато бащата на Адуин, лорд Келс, бе изпратил Брин в Редфърн, за да се грижи за дъщеря му. Съпруга, неспособна да ражда деца, бе непоносимо неудобство за един толкова жаден за власт мъж като лорд Ричард. Да се освободи от нея и да запази тлъстата ѝ зестра би било много съблазнително. Един господ знае, че не е необходимо кой знае колко, за да се отърве от това толкова крехко бреме: липса на внимание, прозорец, оставен отворен, за да предизвика настинка...

Е, няма да му позволи да го направи, помисли си яростно Брин. Адуин ще оживее. Брин няма да я остави да умре.

— Ти няма защо да вдигаш такава олелия, ако си разумна — каза Делмас, като забърза след нея. — Обещай ми да ми покажеш къде е съкровището и аз ще те върна в Гуинтал.

Тя не го погледна.

— Няма съкровище.

— Лъжеш. Искам го, Брин. Дай ми го!

Желание и алчност. Мили боже, как ѝ се гадеше от всичко това. Понякога се изкушаваше да каже на Делмас каквото искаше да узнае,

само за да има мир. Но той щеше да поиска още и сетне още повече, докато не вземе всичко, а тя нямаше да позволи на никого да притежава Гуинтал.

— Няма съкровище.

— Мога да откупя свободата ти. Мога да купя цяла Англия. Ти мразиш живота си тук. Защо не...

— Няма съкровище.

Делмас посегна и я хвана над лакътя, като заби нокти в плътта ѝ.

— Кучка! — Гласът му беше натезал от безсилие и гняв. — Някой ден ще ти извадя думите с ченгел!

Заплахата не я уплаши. Той се бе опитвал да я измъчва през първите няколко седмици на брака им, преди да се научи как да се пази.

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам. Бъди доволен и на това, което ти нося. — Тя се спря пред вратата на Адуин. — Когато се ожени за мен, нямаше и толкоз.

— Не е достатъчно. Не е напълно достатъчно. — Делмас я пусна и се втрени с тревога във вратата. — Имаш ли нужда от мен?

Той се надяваше да му каже „не“, осъзна тя с презрение. Беше видял как в разстояние на няколко дни родителите му умират един след друг от треска и се боеше ужасно от болести. В такива моменти се страхуваше от лечителските умения на Брин почти толкова, колкото да загуби шанса си да стане свободен човек. Беше сигурен, че тя не използва нито билки, нито знанията, които бе придобила от майка си, а умее по някакъв вълшебен начин да прогонва демоните, които отнемат живота.

Трябва да съм благодарна, мислеше си уморено Брин, че поради неговите заблуди успях да опазя душата си, ако не и тялото си.

— Не знам. Бъди наблизо. Ще те повикам, ако ми потрябва нещо.

Прислужницата на Адуин, Алис, стоеше до огромното легло с балдахин и погледна нагоре с въздишка на облекчение, като видя Брин.

— Тя е много зле.

— Стомахът ли? — Предният ден Адуин също не можа да хапне нищо. Брин отиде до леглото. Очите на Адуин бяха затворени и тя, изглежда, спеше.

Алис поклати глава.

— Мисля, че не спи. Просто се събуди внезапно, разтрепери се и се заплака.

Адуин отвори очи.

— Брин? — прошепна тя. После посегна налудничаво за ръката на Брин. — Среднощен... той идва.

— Шшшт... — Брин бързо пое ръката на Адуин в двете си ръце и я стисна, за да я успокои. — Какво има? Боли ли те?

Адуин поклати глава.

— Видях го. Той идва.

Брин почувства хлад. Кой идва? Смъртта ли? Тя се бе грижила за други хора, които трепереха на крачка от смъртта и твърдяха, че са имали видения, предсказващи края им. Беше почти невъзможно да ги върне, след като бяха преживели подобно нещо.

— Сънувала си.

— Не.

— Да — каза твърдо Брин. — И нищо чудно, че трепериш. В стаята е студено. Защо е отворен прозорецът, Алис?

Сините очи на Алис се разшириха от тревога, но тя не отговори.

— Преди малко Ричард дойде тук и каза, че в стаята е прекалено топло и че трябва да има повече въздух — рече уморено Адуин. — На него винаги му е толкова топло.

Прозорец, оставен отворен...

Брин прикри избухналия в нея гняв, когато си спомни, че само мигове преди това си бе помислила колко лесно е да се премахне Адуин.

— Е, лорд Ричард не е тук сега. — Тя отиде до прозореца и затвори капациите. — Освен това съм сигурна, че не е знаел колко студено ще стане.

— Навярно — отвърна Адуин. — Но той не обича да му се противоречи. Сигурно трябва да...

— ... останат затворени — рече троснато Брин. Тя взе свещта от масата до прозореца и я занесе близо до леглото. Лицето на Адуин изглеждаше бледо и обляно в сълзи, но това не беше необичайно. Брин щеше да се разтревожи повече, ако беше зачервено от треска.

Тя отново бе поразена от младежката крехкост на Адуин. Слаба, с нежни кости, Адуин изглеждаше като дете. Всъщност не бе и много по-голяма, помисли си ядосана Брин. Ричард от Редфърн я бе направил

своя жена, когато бе едва на тринайсет години и веднага се бе заел да вземе от нея онова, което най-силно желаше. Адуин бе загубила четири деца, преди да ги износи, и бе прекарала последните пет години почти само в тази стая, пазейки и малкото здраве, което ѝ бе останало, за да може да дари съпруга си с дете.

— Защо се мръщиш? — прошепна Адуин. — Сърдиш ли ми се?

Брин се усмихна.

— Разбира се, че не. — Нежната Адуин винаги се боеше от неодобрение. — Защо да ти се сърдя?

— Не аз пратих да те извикат. Знам, че си уморена, защото две нощи се грижи за мен. Знаеш, че не бих позволила да те обезпокоят...

— Не ме безпокоиш. Забрави ли, че съпругът ми е бил роб на лорд Келс, преди да го дадат на твоя съпруг? Твоят баща ни прати в Редфърн, за да ти служим, господарке.

— Знаеш, че не те смятам за своя прислужница. Ти ми се сърдиш.

Брин се опита да въздържи нетърпението си.

— Казах ти, че не ти се сърдя. Искам да бъда тук. А сега кажи какво има?

Адуин се усмихна замечтано.

— Ти си толкова силна. Никога не се страхуваш, нали? Сигурно ме смяташ за много глупава.

— Не — Брин кимна на Алис да излезе. Не беше сигурна, че вярва на прислужницата и никога не се чувстваше спокойна в нейно присъствие. Алис изглеждаше привързана към Адуин, но всички в замъка знаеха, че често споделя леглото на лорд Ричард. Брин не я обвиняваше за това, тъй като бе напълно възможно да е нямала друг избор. Тук господар бе лорд Ричард и той спеше с всяка прислужница, която му бе харесала. Слава богу, че страхът му от гнева на лорд Келс не му позволяваше да се загледа в нея. Бащата на Адуин нямаше да е доволен, ако използват лечителката му за цели, различни от онези, заради които бе изпратена тук.

Когато вратата зад Алис се затвори, Брин седна на леглото.

— Не е глупаво да се боиш, а да задържаш страха в себе си и да му позволяваш да те тормози. Кажи ми и той ще изчезне.

— Ти си наранена! — Загриженият поглед на Адуин бе насочен към страната на Брин. — Брадичката ти е подута.

— Нищо работа.

— Някой те е ударил — прошепна Адуин. — Съпругът ти ли?

Брин сви рамене.

— Ядосах го.

— Трябва да си по-внимателна. Жената е толкова безпомощна...

— Не трябва да бъде.

— Моля те, не бъди толкова смела — рече Адуин настойчиво. —

Мразя да бъда егоистка, но мисля, че няма да мога да понеса живота си без теб. — Тя се усмихна насила. — Сигурно съм много щастлива. Ричард никога не ме е удрял, въпреки че съм го разочаровала.

Гневът у Брин отново се надигна. О, да, лорд Ричард никога не бе удрял Адуин. Само бе използвал крехкото ѝ тяло като съд за страстта си и едва я бе изчаквал да се надигне от родилното легло, за да се опита отново да ѝ направи дете. Той бе разбил здравето и духа ѝ и бе ограбил радостта ѝ.

— Не си го разочаровала. Все още имаш време, за да му родиш деца.

Адуин поклати глава.

— Прекалено уморена съм. Понякога мисля, че съм прекалено уморена и за да си поема дъх. — Тя помълча малко, а после каза: — Ще духнеш ли свещта? Ще ми се да ти разкажа съня си, но не искам да виждам как се смееш на глупостта ми.

Брин духна свещта и отново взе ръцете на Адуин.

— Топло ли ти е? Искаш ли още една завивка?

— Не. — Адуин се сгуши още по-дълбоко в одеялото. — Видя ли падащата звезда тази нощ?

— Не е падаща звезда. Монасите я наричат комета.

— Алис ме заведе до прозореца и аз я видях. Не беше ли чудна?

— Да.

— Алис се изплаши. Каза, че носи нещастие.

— Алис е много глупава.

— Мисля, че не носи нещастие. Според мен означава, че желанието ми да имам дете ще се сбъдне. Ужасно суетно ли е от моя страна да вярвам, че Господ е толкова загрижен за мен?

Брин преглътна, за да облекчи болката в стиснатото си гърло.

— Не, не е суетно. — Тя направи пауза. — Но помисляла ли си някога, че може би Господ е решил да нямаш деца?

— Не, разбира се, мой дълг е да даря наследник на моя господар.

По всяка вероятност Адуин ще умре, опитвайки се да изпълни дълга си, помисли си Брин с отчаяние. В този свят има нещо много грешно, ако се смята, че един живот е по-ценен от друг.

— Може би ако дариш дете на Делмас, той няма да се отнася толкова жестоко с теб — рече Адуин.

— Моят съпруг иска от мен друго, не дете.

— Всички мъже искат да имат деца.

Вярно, дори Делмас ще се надуе от гордост, ако тя забременее от него. Брин потръпна при тази мисъл. Едно дете щеше да я обвърже с Делмас така, както тези насилени обети не бяха успели. След онази първа ужасяваща седмица в леглото му беше съчинила план, с който да го заблуди, че уменията ѝ на лечителка намаляват след съвкуплението, но винаги съществуваше възможността Делмас да преодолее страховете си.

Не, не трябваше да мисли за това. Няма да има дете и някой ден ще избяга от Делмас и ще се върне в Гуинтал, където ѝ беше мястото. Щеше да потъне в гората и той нямаше никога, никога да я намери.

— Какво още иска той от теб?

— Моля? — Брин бе изгубила нишката на разговора. Тя се отърси от спомените за прохладните зелени гори около родния си дом.

— Каза, че Делмас искал нещо друго от теб.

— О, лорд Келс бе обещал на Делмас да го направи свободен човек, ако оздравееш.

— А ти?

— Аз съм негова съпруга. За мен няма свобода. — Освен ако не си я вземе. Освен ако не избяга от това омразно място.

— Не изглежда справедливо. Ти си само на двацет и една, а той е стар и грозен.

— Не е толкова стар. — Брин не знаеше точната възраст на Делмас. Брадата му беше прошарена с бяло, но силното му тяло бе все още здраво. Предполагаше, че в очите на Адуин той изглежда стар и грозен. Лорд Ричард беше хубав млад мъж със златиста коса, мъжествен като олимпийски бог. За Брин беше ужасно, че злото е облечено в толкова обаятелна обвивка. И Делмас, и лорд Ричард бяха амбициозни и безпощадни мъже, но далеч повече би предпочела да

има работа с Делмас, който не притежаваше приятната маска, зад която да крие вътрешната си грозота.

— Не можа ли баща ти да ти намери по-млад мъж?

— Не разбираш. — Брин нямаше намерение да обяснява. Адуин си имаше достатъчно неприятности и нямаше нужда от теглото на Брин.

— Брин?

Ръката ѝ стисна ръцете на Адуин.

— Заспивай, господарке.

— Казах ти да не ме наричаш така. Ние сме приятелки.

— Лорд Ричард не би одобрил подобно приятелство.

Адуин замлъкна за миг.

— Не е необходимо да знае. Можем да го пазим в тайна, нали? Кажете, че сме приятелки.

Брин мълчеше. Знаеше, че Адуин сигурно отчаяно се нуждае от приятелството ѝ, за да не се подчини на съпруга си дори тайно, но не ѝ се щеше да каже думите, които Адуин искаше да чуе. Беше се опитала да отблъсне Адуин, да я държи на разстояние. Приятелството с момичето щеше да я прикове към Редфърн, както бе прикована самата Адуин.

— Искам прекалено много — прошепна Адуин. — Защо ли трябва да искаш да бъдем приятелки? Аз съм само едно бреме за теб.

Вълна на съжаление обля Брин.

— Глупости. Ние сме приятелки, Адуин. А сега, ще заспиваш ли?

— Ами ако сънят се повтори?

Брин посегна и погали Адуин по косата.

— Толкова ли те уплаши?

— Първоначално не. Бях щастлива, че го виждам.

— Кого?

— Воинът. Яздеше на кон нагоре по хълма. Беше много тъмно, приближаваше полунощ.

— Откъде знаеше часа?

— Просто... го знаех. Видях и вълшебната звезда зад него.

— Кометата.

— Той беше в желязна броня, която блестеше на лунната светлина. Виждах лицето му, но бях сигурна, че няма да ме нарани. Но

грешах, после видях, че Редфърн гори...

Брин въздъхна облекчено, като осъзна, че това не е сън на смъртник.

— Дължи се на всичките тези приказки за Уилям Нормански. Нищо чудно, че си разстроена.

— Не беше за този норманец. Той не беше... не беше той.

— Той е, разбира се. — Брин подпъхна завивката около Адуин. — Снощи в залата за хранене дочух как лорд Ричард говори за опасността от нахлуване на норманския херцог.

— Спомням си. Беше много сърдит. Каза, че имал да прави други неща, вместо да се бие с крал Харълд. — Тя въздъхна. — Значи мислиш, че не е било видение?

— Било е сън.

— Той беше толкова истински... дори виждах червените отблясъци от пожара в косата му.

— Просто сън.

— Радвам се. — Адуин замълча за дълго и Брин помисли, че се е унесла. — Чувствам се толкова самотна. Ще легнеш ли до мен?

Брин легна на леглото и прегърна нежното тяло на Адуин. Беше отслабнала, след като загуби последното си дете. Родилната треска бе изсмукала силите ѝ и Брин не знаеше дали още една бременност няма да я отнесе.

— Добре ми е така. Чувствам се в безопасност — прошепна Адуин. — Ти ме беше прегърнала така онази нощ, когато едва не умрях. Аз вече се отдалечавах... и ти ме издърпа обратно.

Брин се вцепени.

— Беше от билето, което ти дадох.

— Не вярвам.

— Тогава значи е бил Господ — бързо рече Брин. — Аз съм лечителка, а не магьосница.

— Обидих ли те? — попита Адуин тревожно. — Никога не бих те обвинила в подобно нещо! Аз само...

— Шшт. Всичко е наред. Почивай си.

— А ти ще останеш ли тук, докато заспя?

— Ще остана.

Брин бе обзета от отчаяние. Това се повтаряше отново, както бе ставало и през последните три години. Адуин я молеше само за този

миг, но Гуинтал ѝ се струваше все по-далечен. Тя беше лечителка. Как можеше да избяга от това болно дете, което молеше за нейното приятелство и би умряло без нейните грижи? Тя можеше да избяга от Делмас, но нуждата на Адуин я обвързваше към Редфърн с железни вериги.

— Звездата... — промълви сънено Адуин. — Мисля, че грешиш, Брин. Той идва...

20 април, 1066

Нормандия

— Това е божествен знак. — Уилям Нормански посочи към блестящата комета и сетне се обърна с усмивка към Гейдж Дюмон. — Кой би пожелал по-голямо доказателство, че претенциите ми за английския трон са справедливи?

— Кой ли наистина? — отвърна невъзмутимо Гейдж Дюмон. — Но, разбира се, Харълд Английски по всяка вероятност казва на своите барони, че кометата е знак за справедливостта на неговата кауза и че Господ е на негова страна.

Усмивката на Уилям изчезна.

— Да не би да се опитваш да кажеш, че използвам Бога, за да подкрепя претенциите си за власт?

— Аз съм само един покорен търговец. Бих ли посмял да обвиня Ваша Светлост в подобно богохулство?

Наглият негодник би посмял да отскубне дори брадата на Папата, ако му бе угодно, помисли си Уилям с негодувание. Изкушаваше се да го нападне остро, но се въздържа.

— Едва ли си покорен. Говори се, че притежаваш повече богатства от мен. Вярно ли е, че имаш огромен дворец във Византия?

— Слуховете често лъжат — рече Дюмон, изплъзвайки се.

— А за замъка ти в Белрийв се говори, че е пълен с чудни съкровища от Изтока.

— Аз съм търговец. Както знае Ваша Светлост, често пътувам до Византия за стока. Укорявате ли ме за малкото удобства, с които улеснявам живота си? — Гейдж вдигна вежда. — Навярно сте изпратил да ме извикат, за да се възползвате от дрънкулките ми?

Уилям махна нетърпеливо. Той нямаше нужда от богатствата на Дюмон.

— Също така се говори, че в Белрийв се намират най-добрите войници и стрелци на Нормандия.

Изречението на Гейдж Дюмон стана сериозно.

— Вашите рицари смятат, че един обикновен търговец е лесна плячка. Трябваше да съм сигурен, че притежавам средствата да ги обезкуража.

— Признавам, че рицарите ми могат да бъдат малко... буйни.

— Грабежите и изнасилванията се смятат от някои за малко повече от буйство.

— Рицарите са обучени само за война. Разбираемо е, че стават неспокойни в мирно време.

— Толкова неспокойни, че съсипват безпомощни села. Затова повиках наемни войници — за да съм сигурен, че не съм също толкова безпомощен.

Уилям реши, че е дошло времето да изостави отбранителната позиция и да нападне.

— Миналата година си убил Джийн от Брестен.

— Вярно е.

— Това предизвика огромно недоволство сред моите барони. Не обичат нетитулувани да се месят в техните игри. Искаха да срутят замъка ти до земята и да взема главата ти. Знаеш ли, защо не го направих?

— От милост?

Уилям не обърна внимание на сарказма.

— Защото твоят Белрийв пази моя бряг и защото знаех, че и ти като моите рицари няма да позволиш на нашественици да срутят стените ти.

— Много съм благодарен.

— Не, не си — Уилям срещна погледа на Гейдж. — Ти си арогантен и непочтителен като баща си.

Сянка премина през лицето на Дюмон.

— Аз нямам баща. Копеле съм. — Той леко се поклони. — Като Ваша милост.

— Майка ти твърдеше, че си син на Хардраада.

— А Хардраада отхвърли твърдението й. Кралят на Норвегия има достатъчно наследници, та да позволява на някакво копеле да предявява претенции към земите му. Особено син, роден от дъщерята на нормански търговец.

— Трябва да е до известна степен привързан към теб. Обучи те в бойното изкуство и те взе със себе си на няколко похода.

Гейдж присви очи и погледна Уилям в лицето.

— Струва ми се любопитно, че знаете толкова много за мен.

— Защо? Ти със сигурност си очаквал, че ще те държа под око. Тъй като и аз самият съм копеле, познавам жаждата на незаконородения за власт, желанието му с всички възможни средства да вземе онова, което е негово. Тъй като Хардраада не би ти дал положението, което заслужаваш, вероятно беше да решиш да вземеш моето. — Той се усмихна. — Благодарен съм, че вместо това ти избра пътя към властта чрез натрупване богатството на Соломон. — Уилям повдигна вежди. — Но богатството не ти стига, нали?

Гейдж сви рамене.

— Със злато може да се купи почти всичко.

— Почти — отвърна тихо Уилям. — Но не и това, което можеше да ти даде Хардраада. Не и това, което мога да ти дам аз. Златото не може да ти купи благородническа титла. Не може да почисти най-обикновената мръсотия от обувките ти.

Гейдж погледна към обувките си.

— Не виждам никаква мръсотия. Потресен съм от мисълта ви, че мога да дойда при вас оцапан.

— Знаеш какво имам предвид.

— Трябва да говорите по-ясно. Като търговец съм свикнал на точен език, когато се пазаря. А смятам, че това е сделка. — Той се облегна на балюстрадата и рече направо: — Искате моите стрелци и войници, когато нападате Англия. Също така, по всяка вероятност, ще поискате и добра сума, за да ги храните и обличате по време на нашествието. Прав ли съм?

— Напълно.

— А какво ми предлагате в замяна?

— Не е необходимо да ти предлагам каквото и да е — реши да изпробва почвата Уилям. — Моята армия може да помете Белрийв на път за Англия и да вземе каквото ми трябва.

— И да излезе от обсадата по-слаба, отколкото можете да си позволите. Какво ми предлагате?

— Да те направя рицар за услугата.

— Не е достатъчно.

— Барон — рече с нежелание Уилям. Той се бе надявал проклетият търговец да е доволен, без да го издига до аристократическия елит на страната. — Но не тук, в Англия. Там ще има земя и почести в изобилие, когато разгромим саксонците.

— Аз ли ще си избира земята?

— Искаш прекалено много.

— Също като вас. Както чух, вие сте предложил тези саксонски земи на всеки търговец и благородник от Нормандия. Може и да стигнат за всички.

— Не съм сигурен, че ще се задоволиш само с рицарство — рече студено Уилям. — Ясно ми е, че си научен да хленчиш и да се пазариш като твоя дядо търговеца.

— Грешите само наполовина. Дядо ми никога не е хленчил, но е бил великолепен в изкуството на пазарлъка. — Гейдж направи пауза. — Едно качество, което е необходимо както за търговеца, така и за владетеля.

Уилям направи гримаса, тъй като осъзна, че атаката му е била отбита. Той беше изключително чувствителен относно своя дядо и се бе надявал да запази омраза, която да му даде възможност да вземе надмощие над този негодник. Продължи да го изучава, търсейки друга слабост.

Не откри такава. Великанът пред него имаше самоувереността на кралска особа, комбинирана с блестящ ум, позволил му да натрупа богатство, което му бе спечелило уникално място в норманското общество. Уилям беше чувал, че в битка с войските на Хардраада, Дюмон бил толкова безпощаден, колкото по-късно станал в търговията. Уилям можеше и да успее да го разбие, но Гейдж нямаше да се подчини.

— Много добре. Нека земята бъде по твой избор.

Дюмон се изправи от балюстрадата.

— Ще го обмисля. — Той се поклони. — Лека нощ, Ваша Светлост.

— Ще го обмислиш? — рече Уилям вбесен. — Искам отговор сега!

— След два дни ще ви пратя отговор. — Дюмон тръгна към вратата. — Моят дядо, търговецът, също така ме е научил никога да не приемам една сделка, преди да съм я огледал от всички страни.

Уилям сподави гнева си. Когато започне нападението, щеше да има нужда от всяко възможно предимство, а бойната сила на Дюмон бе наистина невероятна.

— Ще чакам два дни, не повече. Не мисли да си играеш с мен!

— Не си играя. Оставям това на лордовете и дамите от вашия знатен двор.

— О, и още нещо — рече Уилям. — Ако решиш да приемеш предложението ми, трябва да оставиш тук, във Франция, своя сарацин.

Изречението на Гейдж не се промени.

— Говорите за Малик Калар?

— Ако така се казва. Сарацинът, който пътува с теб. Надявам се да получа одобрението на Папата относно това нападение и нямам намерение да го обиждам със сарацин в редиците си.

— Ако реша да се присъединя към вас, Малик със сигурност ще ме придружава. Примирете се с този факт. — Той се обърна кръгом и излезе от стаята.

Твърдоглав, арогантен, курвин син. Останалата част от света можеше и да се чуди, но Уилям не се съмняваше, че този мъж е изчадие на онзи дяволски викинг. Когато повика Дюмон, той се надяваше да успее да го манипулира и контролира, но сега не бе сигурен кой тържествува след срещата им.

— Матилда!

Жена му отвори вратата на предната стая, където Уилям я бе оставил при леко открената врата. Той ценеше нейната преценка повече от тази на благородниците си и често я караше да слуша и наблюдава срещите му.

— Е?

— Интересен мъж. — Тя се приближи — дребничка, здрава, непоколебима. — И толкова хубав, колкото чух от лейди Женевиев. — Матилда се усмихна лукаво. — Тя казва, че в леглото е силен като жребец и знае много екзотични начини за задоволяване на дамата. Сега

вече вярвам, че ми е казала истината. Той изглежда наистина притежава някаква... сила.

Хубав ли? Мъжът беше едър като планина, с груби черти и не претендираше за никаква хубост, доколкото можеше да прецени Уилям. Матилда сигурно се опитваше да разпали ревността му. Тя знаеше, че не е трудно и постоянно го правеше, за да поддържа интереса му силен. Справяше се възхитително — дори след всичките години брачен живот, техният съюз беше пламенен както в деня на сватбата им.

— По дяволите, не те помолих да оценяваш мъжествеността, а характера му.

Тя сви рамене.

— Умен, стабилен, предпазлив... ненаситен.

— Ненаситен? Имаш предвид амбициозен?

— Навярно... — Тя сбърчи вежди, като се опита да определи онова убягващо качество, което усети у Дюмон. Сетне сви рамене. — Ненаситен.

— Лапна ли въдицата? Сигурно знае, че и Хардраада иска английския трон. Дали ще закара войските си до Норвегия и дали ще ги предложи на баща си?

— Не мисля. — Матилда се намръщи замислена. — Усетих някаква горчивина... Там едва ли има обич. Обаче може да реши да остане тук, в Нормандия, и да грабне изоставените феодални имения, вместо да рискува поражение в Англия. Както ти казах, преценявам го като много умен.

Уилям тръсна глава.

— Ако остане, ще бъде богат търговец, който може само да дърпа конците отзад. Не му харесва да го презират моите благородници. Бих се обзаложил, че ще плати моята цена, за да застане наравно с тях.

— Тогава защо искаше мнението ми, щом вече си решил? — тросна се Матилда. — Имам си достатъчно работа, не само да подслушвам зад вратите посред нощ.

Уилям веднага се зае да я успокоява. Никой не би могъл да направи живота му по-неприятен от вбесената Матилда.

— Знаеш, че винаги ценя мнението ти. — Той смени темата, като плъзна ръце около нея. — Освен що се отнася до способностите на

мъжа като жребец. Признай, че го каза просто, за да ме ядосаш. Този мъж не те привлича.

Матилда отвори уста да отговори, но размисли, като улови лекото смръщване на лицето му. Тя посегна и нежно погали съпруга си по бузата.

— Колко си мъдър, любов моя. Аз само мъничко те поизмъчвах. Разбира се, че този Гейдж Дюмон ни най-малко не ме привлича.

— Много се забави. — Малик не се обърна. Той беше застанал пред отворения прозорец, когато Гейдж влезе в стаята в Белрийв. — Целия свят ли ти предложи или само част от него?

— Рицарство, баронство, имот по мой избор в Англия. — Гейдж се приближи и застана до него. — Той явно мислеше, че е много щедър.

— Но ти не мислиш така. — Малик все още не откъсваше поглед от кометата. — Не му ли вярваш?

— Той ме вика при себе си посред нощ, за да не разберат бароните му, че прави сделка с мен. Заплашва да превземе Белрийв, ако не му дам каквото иска. Трябва ли да му вярвам?

Малик не отговори.

— А и защо трябва да приемам предизвикателството? Тук имам всичко, което бих пожелал. — Той обходи с поглед стаята, като огледа един изящно изработен златен слон на масата, великолепните гоблени на отсрещната стена, на които бе избродиран лов на лъвове в пустинята. Гейдж бе обзавел всеки ъгъл от двореца с мебели с фина дърворезба и орнаменти от злато, сребро и слонова кост. Когато нареждаше Белрийв, той се опита да пресъздаде лукса и красотата на дворците, които беше посещавал във Византия, а не оскъдните удобства на къщите в Нормандия или залите на баща си в Норвегия.

— Нямах всичко — отвърна Малик. — Тук трябва да се бориш за уважение и да браниш онова, което ти принадлежи.

— В Англия по всяка вероятност ще е същото. Само че ще трябва да се бия със саксонците, както и с братята си нормани. Да, би трябвало да остана тук.

— Но няма да го направиш — усмихна се Малик. — Ти си мъж, роден да управлява, а Англия е стъпка напред в тази посока.

— Баронството не е кралство. — Той повдигна вежди. — Или вярваш, че възнамерявам да сваля Уилям?

— Това е една възможност.

Гейдж не отрече, че му бе хрумвала тази мисъл. Понякога обидите и отказите, които получаваше, го вбесяваха до такава степен, че се изкушаваше да прегази всички по пътя си към трона.

— Аз съм богат, но ще ми трябват съкровищата на Соломон, за да осигуря достатъчни подкрепления и да сваля Уилям.

— Вярно е. Но въпреки това ще се опиташ. През последната година си станал прекалено неспокоен. Ти си мъж, който винаги трябва да има пред себе си нова планина за покоряване, а рицарите на Уилям не са достатъчни, за да те предизвикат. Ако не беше Англия, щеше да е Византия. — Малик потрепери присмехулно. — Или отново онази студена северна страна.

— Не се тревожи. Няма да е Норвегия. — Устните му внезапно потръпнаха. — И не може да бъде Византия, ако трябва да ме уважават в твоята компания. Струва ми се, присъдата беше кастриране и после отсичане на главата?

— Не ми напомняй тази идиотщина. Като че ли кастрирането не е достатъчно унижение, та бяха готови да ми отнемат и способността да мисля. Наистина искаха да ме унищожат. — Той въздъхна. — Но такава е съдбата на хората, надарени от Всевишния. Мъж с моя блестящ ум и жажда за знания винаги има врагове, които се опитват да го смачкат.

— Смятам, че именно жаждата на долните ти части те е смачкала. Отсичането на главата беше просто следствие. Така и не проумях, защо избра да прелъстиш именно жената на началника на императорската стража.

— Тя имаше нужда от мен — отвърна просто той. — Нейният брутален съпруг се държеше жестоко с нея.

Гейдж поклати глава. Думите на Малик не го изненадаха. Една жена не бе необходимо нито да е млада, нито привлекателна, за да си спечели място в леглото на този негодник — той ги обичаше до една. Сякаш се наслаждаваше на всяка жена с един и същ страстен ентусиазъм, а и те със сигурност се наслаждаваха на Малик.

— Чудя се как ли е тя — намръщи се Малик. — Навярно трябва да се върнем в Карза и...

— Не — рече твърдо Гейдж. Макар едва-едва да се бяха измъкнали от Византия невредими, Малик бе настоявал да вземат жената със себе си и да я придружат до нейното село. — Тя е добре. Дадох достатъчно злато, за да ѝ осигуря добър живот. Тя няма нужда от теб.

— Навярно си прав. Трябва да ѝ дам възможност да си намери някой по-нищожен мъж, който да я задоволява. — Той махна с ръка към кометата. — Аз съм като тази комета, която затъмнява с великолепието си всичко останало на небето.

Гейдж изсумтя.

— Ще улесниш живота ми, ако грееш малко по-слабо и по-рядко. Малик се обърна с усмивка по брадатото лице.

— Но ти нямаш нужда от по-лесен живот. Давам ти и развлечения, и предизвикателства. Затова ме избра за свой приятел.

— Чудя се, защо ли се обремених с подобен пройдоха.

— Защо не ме попита? Знаеш колко съм мъдър.

— Знам колко си арогантен.

— Един дол дренки. Не съм чувал да те описват нито като срамежлив, нито като скромен. Е, ще отидем ли в тази Англия?

— Не съм решил.

— Мисля, че си решил.

— Ако отида, Уилям казва, че трябва да те оставя тук. Бои се, че езическата ти душа може да оскверни свещената му експедиция и да донесе гнева на небесата.

— Каза ли му, че нямам равен на себе си като воин и че мога да победея тези саксонци дори без неговата армия? — Той се удари с юмрук по гърдите. — Че те ще побегнат като овце от мощната ми сабя? Че ще покрият очите си от ужас, когато ме видят да опъвам лъка си? Че ще се уплашат и ще се разтреперят, когато ги прегазя с гигантския си кон?

— Не, но му казах, че като нищо ще ги издухаш с хвалебствията си.

Малик тръсна скръбно глава.

— Дълбоко ме нараняваш. Да ме познаваш толкова отдавна и да не осъзнаваш истинската ми цена.

— Как мога да не я осъзнавам, когато ми казваш колко си безценен всяка минута?

— Ами, цената ми продължава да расте. Затова държа непрестанно да ти го напомням. — Той погледна настрани от Гейдж и продължи тихо: — Ако това ще спести неприятности, аз ще остана в Белрийв.

— И ще позволиш на Уилям да ми заповядва?

— Той управлява Нормандия.

— Той има нужда от мен. Аз нямам нужда от него. Ако отида, и ти ще дойдеш с мен. — Гейдж направи гримаса. — Не се знае каква щуротия ще забъркаш, ако те оставя тук сам.

— А и ще ти липсва компанията ми. Как ще се лишиш от нея? — Изражението на Малик изведнъж стана трезво, щом отново обърна поглед към небето. — По-добре ще е да остана тук — промълви той. — Имам усещането, че отвъд онова море ме очаква нещо лошо.

— Виждаш го написано на небето ли? — попита Гейдж саркастично. — Мили боже, и ти ли се лиши от разсъдъка си след появяването на тази дяволска комета?

— Когато няма разумно обяснение, трябва да разчитаме на онова, което усещаме.

— Или което си въобразяваме. — Гейдж се засмя язвително. — Или да се нагаждаме според желанията си.

— Какъв циник си — рече Малик. — В нищо не вярваш.

— Не и на тази земя. Не, не е вярно. Вярвам в това, което съм и в това, което си ти. Вярвам в това, което мога да видя, чуя и докосна. — Той проследи с поглед погледа на Малик към кометата. — И вярвам, че виждаш това, което искаш да видиш, също като Уилям. Ако не искаш да дойдеш с мен, кажи. Няма да ти се сърдя.

Малик замълча за миг.

— Ще дойда. Да става каквото ще. — Внезапно той се ухили. — Но трябва да ми обещаеш, че няма да умра в ръцете на тези варвари. Няма да е подходящ край за такава блестяща кариера.

Гейдж се усмихна.

— Обещавам ти.

— Добре. — Малик прекоси стаята към вратата. — А сега, след като си решил да ни хвърлиш към кървавите брегове на войната, усещам, че трябва да се заема с радостите на живота. Една прекрасна девойка ме чака в стаята ми от три часа.

— Може вече да не е там. Дамите не обичат да чакат.

— Там ще е, защото е любопитна. Иска да разбере дали един сарацин е наистина езичник и физически, не само духовно. — Той спря до вратата. — Лейди Женевиер. Каза, че нямаш нищо против, нали?

Гейдж сви рамене.

— Защо питаш? И преди сме спали с едни и същи жени. Прав си, любопитна е. — Той и Малик бяха срещали и във Византия, и тук много благороднички, които бягаха от отегчението си, като се осмеляваха тайно да се впуснат в забранените околности, обитавани от изгнаници. Женевиер беше по-забавна от болшинството, но Гейдж не се заблуждаваше, че тя храни към него повече обич, отколкото той към нея. — И е много изобретателна. Умее да доставя удоволствие.

— Ако имаш нужда от жена, тя намекна, че не би имала нищо против двама ни в леглото си.

— Не тази вечер.

Малик все още се колебаеше, изучавайки го.

— Неспокоен ли си? Искаш ли да говорим? Ще остана.

— И да я накараш да те чака още?

— Ще я накарам да ме чака вечно, ако ти се нуждаеш от мен. Приятелството е много по-ценно от радостите на плътта.

— Върви, ще се видим утре — рече Гейдж и се усмихна с обич.

Малик кимна и излезе от стаята.

Гейдж вдигна очи към кометата, като започна да усеща леко вълнение.

Англия. Той си спомни как Хардраада говореше в слабо осветената си зала за разкошния плод, който представлява Англия. Баща му бе искал да я превземе и все още искаше. Гейдж би се противопоставил на Норвегия и Хардраада, ако се съюзеше с Уилям. Щеше да отхвърли и последния шанс да накара баща си да го признае.

Всъщност нямаше шанс. Той не съзнаваше, че и до момента в душата му мъждукаше искрица надежда. Защо не искаше да осъзнае това и да се примири с истината? По време на онова последно пътуване, Хардраада ясно и брутално бе отхвърлил искането му.

Е, ако няма баща, не му дължи никаква лоялност.

Англия му предлагаше място и положение, каквото не бе успял да постигне в Нормандия и каквото му отказваха в Норвегия. Той щеше да посегне и да откъсне плода и по дяволите Хардраада!

Гейдж се засмя безумно и погледна нагоре към кометата. Не вярваше в предзнаменования, но щеше да стане барон и имаше нужда от герб. Защо да не му стане знак този блестящ небесен пратеник, който преизпълваше всички със страх и лоши предчувствия? Безразсъдната смелост на парвенюто търговец и войник, развял подобно знаме, щеше да взмути всички: Уилям, краля на Англия Харълд, Хардраада и по всяка вероятност самия Папа.

Да, Гейдж със сигурност щеше да обяви кометата за своя собственост.

ВТОРА ГЛАВА

14 октомври, 1066

Хейстингс, Англия

На запад залязващото слънце тлееше в червено, но не беше по-червено от кръвта, обагрила туниката на Малик.

— Направих всичко, което можах. — Отец Бърнард поклати глава. — Няма ефект. Спрях кръвотечението, но раната е много дълбока. Ще умре. Трябва да отида да помагам на останалите.

— Стой тук! — заповяда грубо Гейдж. — Още не е умрял. Помогни му.

Отец Бърнард се огледа из бойното поле и се прекръсти. Толкова много загинали, толкова много ранени. Трудно му бе да повярва, че Папата е разрешил това ужасно клане. И саксонци бяха изклани, както и мнозина от войските на Уилям, а сега очакваха от него и неговите братя отци да извършат чудеса и да излекуват това, което не можеше да се лекува.

— Трябва да отида там, където ще съм полезен. — Той се надигна. — Този мъж е мъртъв.

— Той диша. Все още има шанс.

— Загубих прекалено много време с този неверник, докато толкова добри и истински християни имат нужда от мен.

Гейдж Дюмон стана и го загледа в лицето.

— Загубил ли си? Този неверник е по-добър от всеки християнин, когото познавам.

— Богохулство! Дано Бог ти прости тези... — Отец Бърнард направи малка стъпка назад щом срещна гневните сини очи на Дюмон. Мъжът беше нажежен почти до бяло от гняв, а лицето му напомняше разкривения лик на някой демон от ада. Отчето вдигна ръка, за да се прекръсти, но спря насред движението. Гейдж Дюмон може и да се беше бил като някой легендарен герой този ден, но беше просто човек, а не дявол. — Грехота е да се твърди подобно нещо.

— Грехота е да оставиш човек да умре, когато може да оживее.
— Гейдж извади сабята си и я насочи към свещеника. Тонът му бе натезал от студена кръвожадност. — Не е мъртъв и докато е жив, няма да го изоставяш, за да се грижиш за някой друг.

— Какво искаш да направя? Дори да заплашиш да ме убиеш, не мога да ти кажа, че ще излекувам този човек. Не може да му се помогне.

Изведнъж прозвуча глас:

— Аз мога да го излекувам.

Гейдж се завъртя към малката група пленници, които стояха под стража на известно разстояние.

— Кой го каза?

— Лорд Ричард от Редфърн. — Напред нетърпеливо пристъпи висок мъж със златисторуса коса и бе незабавно спрял от стражата. Той извика през рамото на войника: — Искаш да излекувам този мъж ли? Пусни ме тогава. Може да стане.

— Този човек лъже. Никой не може да спаси неверника — рече отец Бърнард.

Гейдж не му обърна внимание. Той поглъщаше с поглед красивите черти на саксонца.

— Какво те кара да смяташ, че можеш да го излекуваш?

— Аз не мога, но жена ми досега да е умряла поне два пъти, ако не беше една лечителка в моя дом.

— Предател — изплю се стар пленник, застанал до Ричард от Редфърн. — Не съм ти пратил тази жена, за да я използваш за лекуване на тези нормандци. По-скоро бих умрял, отколкото да им окажа помощ.

— Защото си глупак, лорд Келс — озъби се Ричард. — Крал Харълд е мъртъв и ние сме победени. Ти може и да имаш вкус към робството, но не и аз. Никога няма да можем да се вдигнем отново на крака, ако не предложим нещо, за което да се спазарим с тях. — Той извика към Гейдж: — Ако искаш да оживее твоят човек, освободи ме да отида и да доведа лечителката. Жената е робиня и ще бъде моя дар за теб.

— Няма време — намеси се отец Бърнард.

— Крепостта ми се намира на север, едва на един час път с кон — рече саксонецът. — След два часа тя може да бъде при този ранен

човек.

Гейдж изучаваше лицето на Ричард.

— А какво искаш в замяна за тази лечителка?

— Само свободата си — отвърна Ричард. — И възможността да ти служа.

Гейдж се поколеба и сетне отсече:

— Можеш да вземеш свободата си, но само преди няколко часа ти убиваше мои войници. Аз не приемам врагове на служба. — Той се обърна към капитан Льофон, който отговаряше за пленниците. — Придружете с група войници този човек в Редфърн и доведете жената тук.

— Няма да съжаляваш — каза Ричард, когато капитанът преряза въжето, с което бе вързан. — Колкото до другото, сигурен съм, че съм в състояние да докажа колко полезен мога да бъда.

— Изобщо не ме интересува ползата от теб. Ти ще се боричкаш с кучетата за огризки под масата ми, ако Малик умре. — Гейдж се обърна към друг войник. — Разпъни шатрата ми. Ще лагеруваме тук.

Капитан Льофон се обърна изненадан към него.

— Но аз разбрах, че Негова Светлост ще пожелае да напредва към Лондон.

— Тогава може да го направи без мен. Ще се присъединя към него по-късно.

Отец Бърнард скръбно поклати глава.

— Ще ядосате негова светлост за нищо. А това не е добре. Той не може да бъде спасен.

Гейдж се обърна към Малик, за да не може отецът да види паниката, която всяваха думите му у него.

— Ще бъде спасен!

— Ти наруши... обещанието си. — Гласът на Малик бе просто като въздишка в здрача на шатрата. — Ти ми каза, че... варварите няма да ме убият.

— Тихо. — Гейдж нежно погали Малик по косата. — Пази силите си.

— Когато човек умира, има да казва... много неща. — Очите на Малик бяха затворени. — Но аз не мога да се сетя... Не бях...

подготвен.

— Ти няма да умреш. Пратих за лечителка.

Той поклати глава.

— Прекалено късно е. Човек знае кога умира.

Гейдж го хвана за двете ръце и ги стисна здраво.

— Мълчи. Няма да умреш. Спомняш ли си някога да не съм изпълнявал обещанието си?

— Това не е точно... — Малик срещна погледа на Гейдж и се усмихна с усилие. — Не, приятелю, никога...

— Тогава помогни ми.

Очите му се затвориха.

— Ще се опитам. Ще е много интересно да разбера... как ще изпълниш това обещание. — Малик се опита да се засмее, но успя само да се закашля. — И безкрайно удовлетворяващо. Спечелихме ли битката?

— Да. Крал Харълд е мъртъв и неговите барони са съсечени или взети в плен. Англия е в наши ръце.

— Знаех си, че те не биха могли... да издържат на непобедимата ми сабя.

— Беше прав.

— Уилям... направи ли те... рицар?

— Да. Сега ще замълчиш ли? Ще си почиваш ли?

— Да си почивам...

Малик не помръдваше.

Страхът се промъкна у Гейдж. Мъртъв ли е? Той се наведе напред и като видя лекото повдигане на гръдния му кош, бе обзет от облекчение. Все още не.

— Ставай!

Някой смъкна завивката на Брин и я издърпа от леглото.

— Какво става? — Делмас извика от другия край на стаята. — Лорд Ричард, защо...

— Тихо! — озъби се Ричард. — Имам нужда от жена ти!

Брин се вцепени от паника, като го погледна. Ричард дишаше тежко, красивото му лице беше изкривено, кафявите му очи

проблясваха диво на светлината на свещта, която държеше войникът зад него.

— Не!

— Не ми казвай „не“, кучко! — Ръката му грубо я грабна през кръста. — Прави каквото ти казвам!

Брин тръсна глава, за да се отърси от съня. Той беше все още с бронята си и очевидно беше дошъл направо от лагера на Харълд. Неразумно бе да се мисли, че се нуждае от плътта ѝ, както бе помислила в първия момент.

— По-зле ли е лейди Адуин?

— Не съм я виждал. — Ричард грабна шала ѝ и го хвърли. — Това няма значение. Сега тя не ми е нужна.

— Вие сте ядосан — рече Делмас. — С какво ви огорчихме?

Ричард не му обърна внимание.

— Обувай си обувките, жено. Трябва да стигнем до лагера, преди негодникът да е умрял.

— Лагерът ли? — Тя бързо обу обувките си и завърза косата си с кожена връв. — Ще ме водите в лагера на крал Харълд?

— Харълд е мъртъв. Всички са мъртви. Победиха ни. — Той отново я сграбчи за китката и я повлече към вратата. — Но аз няма да ставам роб на тези нормандци. Ще използваш уменията си, за да излекуваш онзи сарацин или ще ти прережа хубавичкото гърло.

— Сарацин ли? — Брин не разбираше нищичко. Нормандците бяха победили англичаните и въпреки това Ричард говореше за неверници. — Не мога да напусна Редфърн! Съпругата ви е много болна, откакто тръгнахте с крал Харълд. Всяка нощ има треска и аз трябва...

— Глупачка! Не разбираш ли, че всичко се промени? Тя няма значение. Всичко е свършено. Изгубих... — Той спря и я задърпа навън.

— Чакайте! Торбата с билките ми! — Брин имаше време само да грабне голямата кожена торба, преди Ричард да я извлече от стаята през коридора и да я изкара навън, в двора пред конюшните.

Брин гледаше объркана как войници носят горящи факли. Слуги и коняри се бяха скупчили на изплашени групички до стените. Конете се движеха неспокойно и дъхът им се виеше в студения въздух.

Един войник се приближи на кон в ярко грейнала желязна броня.

— Това ли е жената?

Ричард кимна.

— Брин. Сега можем да тръгваме, капитан Льофон.

От къщата тичешком изскочи Делмас. Лицето му беше бяло, а изражението напрегнато на светлината на факлите.

— Но, лорд Ричард, какво ще стане с мен? Не можете да я отведете. Тя е моя...

— Ти, самонадеяно прасе! — Ричард замахна с ръка и го събори в калта. — Ще правя каквото пожелаея! — Той се качи на коня си и извлече Брин на коня пред себе си. — И ще взема каквото ми е необходимо. Сега тя служи при мен.

Той пришпори коня си в галоп и капитанът нормандец махна на войските да потеглят.

— Не трябва да напускам съпругата ви — каза Брин отчаяно, когато видя как имението се отдалечава. — Тя може да умре без мен.

— Значи ще умре. Забрави я. От днес нататък ще принадлежиш на нормандците.

— Какви нормандци?

— Лорд Гейдж Дюмон. Той има един офицер сарацин, който е бил ранен и аз дадох дума, че ще го излекуваш. Ти си моят дар за него. — Ричард се усмихна язвително. — Макар да се съмнявам, че този чуждестранен дивак познава благодарността.

— Не можете да ме дадете на него. Аз не съм ваша робиня.

— Съпругът ти е мой роб. Това каква те прави?

— Аз не съм... — Брин замълча, когато той болезнено я стисна и бронята му се впи в плътта ѝ.

— Добре ме слушай, Брин от Фокхар, ще излекуваш този сарацин и ще служиш на нормандеца както иска той. — Ричард шепнеше в ухото ѝ. — А ако спечеля благоразположението му, ще го убедя да те изпрати пак при болната ми жена. Забелязал съм, че я обичаш. Няма да ти се иска да я видиш как умира поради липса на грижи, нали?

Прилив на гняв обзе Брин. Той изобщо не се интересуваше от Адуин, но я използваше, за да принуди Брин да изпълни волята му. Адуин беше пионка като самата нея. Всички те искаха да я използват — Делмас и лорд Ричард, а сега и този... този нормандец.

— Скоро имението ще опустее — продължи Ричард. — Когато чуят, че сме изгубили битката и че нормандците превземат страната, прислугата ще се разпръсне като овце. Кой ще се погрижи за Адуин?

— Лорд Келс няма да й позволи да умре.

— Лорд Келс е пленник и по всяка вероятност също ще стане роб на нормандеца.

Надеждите й умряха при тези думи.

— Значи разбираш, че ти отговаряш за Адуин. Само ти можеш да й помогнеш.

Брин искаше да се обърне и да го удари. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна и преизпълнена с омраза.

— Служи на нормандеца, а аз ще намеря начин да те пратя обратно в Редфърн. Ако не се подчиниш, ще забравя, че Адуин съществува. — Той я поотпусна. — Разбрахме ли се?

Да, от първата им среща тя го бе разбрала и бе вникнала в способността му да прави зло. Брин кимна разтреперана.

— Ще служа на нормандеца... засега.

— Засега — повтори Ричард. — Никога не се предаваш, нали така? — Той се изсмя грубо. — Кучка! Знаеш ли колко пъти си ме вбесявала и си ме принуждавала да напускам имението? Помниш ли как веднъж ме погледна с тези огромни очи, сякаш гледаше през мен, сякаш бях нищо. Аз исках да те съсипя, да те изнасиля, да те смачкам в калта. И ти го знаеше, нали?

— Да.

— Е, по-добре не се опитвай да въртиш смелите си номера на нормандеца. Няма да го има лорд Келс да те пази от него. — Той продължи, като се опиваше от всяка дума. — Ако не успееш да излекуваш сарацина, той ще те използва както намери за добре и когато свърши, вероятно ще те пусне на войниците си. Гейдж Дюмон е безмилостен мъж и същия варварин, като онзи кучи син Уилям, на когото служи.

Брин се изправи, за да отблъсне пристъпа на паника. Не трябва да му позволява да разбере как са я уплашили думите му. Той искаше да види у нея страх, но тя нямаше да му достави това удоволствие.

— Сигурна съм, че почти няма разлика между норманските варвари и саксонските диваци. Всички сте едни и същи.

Ричард промърмори някаква псувня.

— Скоро ще имаш достатъчно възможности да сравняваш, кучко!

Миризмата на кръв и смърт я лъхна, преди да се доберат до Хейстингс. Стори ѝ се, че ще умре от задушаване. Брин не издържаше. Започна да се съпротивлява в ръцете на лорд Ричард.

— Не!

— Какво, по дяволите, ти става? — озъби се той.

— Смърт...

— Сарацинът няма да умре — ревна Ричард.

— Не, не разбирате. Толкова много смърт... — Брин се задъха и се опита да си поеме дъх. — А аз не мога да направя нищо.

— Ти ще спасиш сарацина. Чуваш ли ме?

Защо продължаваше той да бърбори за един човек, когато тя се давеше заради загубата на хиляди? Тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Какво ѝ става? — Капитан Льофон пришпори коня си и се приближи. — Няма да позволя да ѝ навредят. Аз ще бъда също толкова недоволен, колкото и лорд Гейдж, ако тя не успее да изпълни дълга си, саксонецо.

— Няма нищо — рече бързо Ричард. — Женски слабости. — Той изсъска в ухото ѝ. — Спри да хленчиш. Нормандецът трябва да повярва, че съм му донесъл ценен дар. Ще...

— Шатрата му е право напред. — Льофон пришпори коня си към голяма осветена шатра. Скочи от коня и забърза към входа. — Капитан Льофон е, господарю — извика той. — Жив ли е още? Ние бързахме...

— Жив е. Едва-едва. Доведохте ли я?

Льофон се обърна и щракна с пръсти.

— Жената, саксонецо.

Ричард слезе от коня и свали на земята Брин. Нареди ѝ с нисък глас:

— Спри да хленчиш, защото се кълна, че ще ти дам повод за ридания.

Тук имаше достатъчно болка и мъка, за да се напълни цяло езеро със сълзи и въпреки това той мислеше, че нейната собствена болка би ѝ направила впечатление. Брин се насили да не обръща внимание на страданието и пое дълбоко дъх. Не, Адуин беше прекалено далеч.

Сарацинът. Ако бе в състояние да се съсредоточи само върху един нуждаещ се, понякога успяваше да забрави за останалите.

— Къде е тя? — Гласът на нормандеца се обади пак, груб и нетърпелив.

Ричард грабна торбата ѝ с билки, хвана я за лакътя и я бутна напред към шатрата.

— Брин от Фокхар, както обещах. Моят дар... за да ви зарадвам така, както пожелахте.

— Зная какво желая. — Гейдж Дюмон стана на крака и се обърна да погледне Брин. Видът му я разтърси. Той беше извънредно висок, истински великан, широкоплещест и мускулест. Ричард също беше висок мъж, но изведнъж изглеждаше слаботелесен до нормандеца. По раменете на Дюмон се спускаше тъмна като нощта коса, която очертаваше високи скули и дълбоко поставени светли очи, които излъчваха власт и необикновена сила. — Бившият ти господар казва, че си лечителка. Излекувай го!

— Ще се опитам. — Брин взе от Ричард торбата с билките и се приближи до леглото. — Какво е страданието му?

— Рана от сабя в гърдите. — Дюмон присви очи към нея. — И няма да се опитваш, а ще го направиш. Той не трябва да умре. Ако умре, и ти ще го последваш в гроба.

Тя усети силата на волята му почти физически. Прониза я студена тръпка, когато осъзна, че неотдавна и Ричард я заплашваше със същото, а тя не се беше побояла. Гейдж Дюмон беше страшен мъж.

Когато обаче се срещаше с подобни хора, Брин се бе научила да прикрива страха си и да посреща заплахите смело. Тя го погледна право в очите.

— Да не би да възнамерявате да стоите там и да отправяте глупави заплахи към мен, вместо да ме оставите да се погрижа за вашия човек?

Изненада пробяга по лицето на Гейдж.

— Не са глупави. Ще разбереш, че никога не заплашвам напразно!

— Простете нетърпението ѝ — каза лорд Ричард. — Моята съпруга я е превърнала в нещо като домашна любимка и я е издигнала много над истинското ѝ положение.

— Не й личи да се чувства робиня — каза Гейдж. Той се обърна и отново коленичи до леглото. — А с нетърпението й ще се справя сам. Ти можеш да си тръгваш.

По бузите на Ричард се разля червенина, но той потисна гнева си.

— Както забелязахте, тя не е напълно укротена. Може и да се нуждаете от помощта ми.

— Никога не съм се нуждаел от помощ спрямо някоя жена. Ти ми я подари. Или се опитваш да си вземеш дара обратно?

— Не, но бих...

— Върви си. Уморих се да те гледам.

— Свободен човек ли съм?

Гейдж Дюмон кимна, като вниманието му бе все още приковано върху бледото лице на Малик.

— Ще кажа на Льофон да ти осигури безопасно преминаване до Редфърн. Но не се настанявай прекалено удобно там. Уилям ще раздаде имуществото ти, когато му остане време да плати дълговете си.

Изражението на Ричард помръкна от гняв, преди да се насили да се усмихне.

— Навярно дотогава ще намеря начин да си възвърна това, което е мое. — Той стигна до входа на шатрата. — Не се тревожете, жената ще ви се подчинява. Взел съм мерки, за да е сигурно, че с желание ще излекува сарацина.

Брин усети студения полъх на вятъра, когато той повдигна чергилото и излезе от шатрата.

— Ти го чу — каза Гейдж. — Излекувай го.

Брин прекоси шатрата и коленичи до сарацина. Мъждукащата светлина на свещта разкри изумително привлекателно лице. Под черната брада чертите на ранения бяха почти съвършени. И беше толкова млад, едва прехвърлил двайсетте. Брин усети жестока мъка. Тялото му беше слабо и гъвкаво и би трябвало да прелива от сили.

— Как се казва?

— Не ти е нужно името му, за да го лекуваш!

— Няма да ми казвате какво ми е нужно и какво не е. Ако искате да живее, ще ми дадете каквото искам — рече студено тя. — И тъй, как се казва?

Гейдж помълча известно време и сетне каза:

— Малик Калар.

— Говори ли английски?

— Говори английски, френски, норвежки и още четири езика, за които вие, саксонците, никога не сте и чували. Да не мислиш, че като е неверник е някой неграмотен дивак?

— Не ме е грижа дали говори езика на ангелите. — Брин внимателно дръпна завивките. — Само искам да ме разбира, когато му говоря. — Тя разхлаби превръзката му. — Аз също не съм саксонка. Аз съм от Уелс.

— То е едно и също.

— Не е едно и също. И никога няма да бъде... — Брин млъкна, като махна превръзката и откри раната. — Мили боже, очаквате от мен да излекувам това? Гръдният му кош е разрязан като печено месо на банкет!

— Стана преди четири часа и той е още жив. Малик притежава огромна сила. Помогни му и ще оживее.

— Понякога трябва много време, за да умре човек.

Гейдж се пресегна над тялото на Малик и я хвана здраво за раменете. Очите му пламнаха срещу нейните.

— Това не са думите, които искам да чуя. Излекувай го! — Пръстите му се забиваха в раменете ѝ и тя се бореше да не изкрещи от болка.

— Ако ми счупите костите, няма да мога да направя нищо — тросна се тя. — Той умира. Ако мога да го спася, ще го сторя. Но не защото вие ми заповядвате!

Гейдж се усмихна неприятно.

— А защото ти заповядва твоят красив господар Ричард ли? Ще постъпиш мъдро, ако ми се подчиняваш. Той вече не е твой господар.

— Той никога не е бил мой господар. Никой мъж не ми е господар. — Брин го изгледа яростно. — С този разговор пилеете ценно време. Не е нужно да ме плашите, за да ме накарате да пожелаая доброто на това момче. Не мога да не го направя. Аз съм лечителка. Това ми е работата. Сега поръчайте да донесат гореща вода и чисто платно за превръзките.

Той я погледа втренчено няколко мига и сетне ръката му я пусна.

— Свещеникът почисти раната.

Брин беше спечелила. Той щеше да я остави да си върши работата.

— Значи ще я почистя отново. Ако сарацинът умре, не искам да ме винят за чужди грешки. Забелязала съм, че при свещениците чистотата не е задължително изискване. — Тя свали шала си. — Ще ми трябва огън навън до шатрата и малко гърне, в което да приготвя билките и мехлемите си.

— Той може да умре, докато бъркаш своите отвари.

— Да не би да очаквате да щракна с пръсти и той да скочи жив и здрав? Ще почистя раната и тогава ще сложа мехлема, който имам готов, но ще ми трябва още много. — Тя додаде уморено: — Ако доживее до утре.

— Той не трябва... — Гейдж се обърна и Брин не можа да види добре профила му в тъмното. Запъвайки се, той каза: — Не съм стиснат. Добре ще те възнаградя, ако Малик оживее.

Агония. За първи път откакто бе влязла в шатрата, Брин усети някакво друго чувство, освен гняв и безсилие зад каменната фасада. Той истински обичаше този сарацин.

— Пазарите се с мен за човешки живот?

— Защо не? Всички ние почваме да се пазарим още в люлката! — Гейдж обърна глава и неумолимата маска бе отново на мястото си. — Колкото повече остаряваме, толкова повече искаме и толкова по-висока цена сме готови да платим. — Той обърна глава към отвора на шатрата. — Ей там, надолу по хълма, лежат мъртвите и осакатените. Ето цената, която пожелаха да платят Харълд и Уилям за това парче саксонска земя.

На Брин ѝ се искаше да не ѝ бе напомнял за това бойно поле. Тя се бореше с гнетящото я чувство, откакто бе влязла в шатрата. Сега то отново се втурна в нея и едва не я превзе. Кръв. Болка. Смърт.

Гейдж изруга тихо.

— Какво има? Да не си болна? Пребледня като вар.

— Нищо. — Тя навлажни устни. — Донесете ми платното. Трябва да започвам работа.

Той отвори уста да каже още нещо, но сетне промени решението си. Обърна се и излезе от шатрата.

Брин се олюля, като се опита да отпъди страховете и мрака. Трябваше да мисли само за сарацина. Не, той си имаше име — Малик.

Не беше просто човек от далечна страна, беше личност. Брин не можеше да направи нищо за хилядите, които бяха дали живота си този ден, но навярно щеше да успее да спаси поне него.

— Малик — прошепна тя. — Чуваш ли ме? Сигурно знаеш, че съм тук. Аз съм Брин от Фокхар. Ще ти помогна да дойдеш в съзнание. Ще направя всичко, което е по силите ми, но и ти трябва да ми помогнеш.

По младото брадато лице не се появи никакъв признак, че е чул.

Брин всъщност не бе очаквала реакция, той беше прекалено близо до смъртта. Обаче бе възможно да я е чул. Брин никога не знаеше какво може да се чуе или усети зад плътния воал на безсъзнанието. Тя започна нежно да гали разкъсаната плът около раната. Господи, кожата му беше толкова студена!

— Какво правиш?

Тя дръпна ръцете си и виновно погледна през рамо към Гейдж Дюмон, застанал на входа на шатрата. Брин седна на пети и рече бързо:

— Проверях дали в раната все още има някаква чужда материя. Изглежда чиста, но ще се изненадате, ако разберете колко миниатюрни парченца метал и плат могат да се скрият в...

— Ти не проверяваше. — Той присви очи. — Ти го галеше. Не съм те довел тук, за да го милваш. Можех да взема някоя от лагерните курви, за да свърши това. Бог е свидетел, че той е имал почти всичките.

Брин го погледна изумена и облекчена, като осъзна, че според него тя е била привлечена от изключително красивия сарацин.

— Ако съм го галила, то е било от съжаление, а не от страст. Трябва наистина да съм ненормална, за да пожелаая мъж, който е толкова близо до смъртта. — Тя смени темата. — Къде ми е горещата вода?

— Идва. — Гейдж прекоси стаята и коленичи до Малик. — Льофон ще я донесе. — Той погледна надолу към приятеля си и прошепна. — По дяволите, той едва диша.

— Докато все пак диша, има някакъв шанс. — Брин се стегна. Гейдж Дюмон няма да хареса това, което се канеше да каже. Никой не го харесваше, а той властваше и се бъркаше повече от всички. — Искам да ме оставите насаме с него.

Гейдж не я погледна.

— Не.

— Ще ми пречите.

— Може да умре. Той ми е приятел и няма да го оставя сам в последните му мигове.

— Ще ме оставите насаме с него. — Брин се опита да внесе твърдост в тона си. — Или няма да направя нищо.

Гейдж вдигна леденосините си очи към нея и отново я прониза страх.

— Какво каза?

Брин навлажни изсъхналите си устни.

— Чухте ме. Няма да приема да ми се бъркате и да ми задавате въпроси. Трябва да ме оставите насаме с него.

— Трябва? — Повтори той с копrienен глас. — Не харесвам тази дума.

— Трябва — повтори Брин. Света Дево, той сякаш се канеше да я повали с един удар. Е, бяха я удряли и преди и беше оживявала. Неразумно бе да се страхува от удара на този непознат. Тя срещна погледа му със смелост, която не изпитваше. — Ако искате да оживее. Ще ви повикам, ако усетя, че приближава краят.

— Ще остана.

Гейдж я гледаше с гняв и безсилие и искаше да му се подчини, а тя никога не бе срещала по-силна воля. Чувстваше как собствената ѝ непоколебимост се клати като дърво на вятъра, но не трябваше да се поддава.

— Тогава ще останете и ще го наблюдавате как умира. Тъй като няма да направя нищо. Това ли искате?

Гейдж Дюмон разтвори огромните си ръце и ги пусна покрай себе си, забил поглед в гърлото ѝ. Тя почти очакваше да се пресегне и да я удуши над тялото на Малик.

— Проклета да си! — Гейдж се изправи и тръгна навън. — Давам ти време да си насаме с него до зазоряване. — Направи пауза и погледна през рамо. Брин едва се удържа да не трепне пред заплахата в изражението му. — Не ми харесва да се разпореждат с мен. Цял живот се старах да направя така, че това никога да не се случва. След като се оправи Малик, ще си го припомня.

И той излезе.

Брин въздъхна облекчено. Присъствието му в шатрата беше като буреносен облак, кръжащ над нея. Сега можеше да се съсредоточи върху лечението, а не върху защитата си.

Буря. Да, това беше точното описание на Гейдж Дюмон. Брин бе усетила около себе си трусовете и мълниите, докато той беше в шатрата. Стъписа се от прилива на сила и въодушевлението, което изпита, от нуждата да предизвика нормандеца, но бе глупаво да търси вълнения, когато мирът и покоят бяха очевидно най-ценната награда. Като дете я очароваха бурите, но това беше много отдавна. През последните три години бе изстрадала прекалено много, за да мечтае за нещо повече от тихите гори на Гуинтал.

Тя посегна и докосна слепоочието на Малик. Усети слабия пулс под пръстите си.

— Сега е в безсъзнание — прошепна тя. — Какъв странен, тревожен приятел имаш, Малик. Мисля, че ще ни е много по-добре без него. Само ще си седим тук, ще си говорим и от време навреме ще втриваме по малко от моя специален мехлем в грозната рана. Всъщност на теб не ти се иска да бъдеш там, където си сега. Може да ти изглежда спокойно и приятно, но тук те очакват толкова много неща. — Тя премести ръката си малко над раната. — А сега, за какво ще говорим? Не за битки. От тях ми се гади почти толкова, колкото и на тебе. Да ти разкажа ли за моя Гуинтал? Скоро ще се върна там и вярвам, че и на теб ще ти хареса. Може и да е като мястото, където си сега. Не, там е много по-хубаво. — Брин се настани по-удобно до него. — В горите е хладно и тихо, и въпреки това зад всеки ъгъл откриваш по нещо чудно... цвете, което цъфти нощем, или птица, която никога преди не си виждал. Сетне вървиш нататък и срещаш водопад, който скача върху скалите, искрящи на слънчевата светлина...

Леденостуденият въздух, който го лъхна на излизане от шатрата, не охлади ни най-малко гнева на Гейдж.

Искаше му се да удуши тази жена. Беше на косъм от това да я хване за гърлото и да стиска, докато започне да проси милост.

— Нима ви изхвърли? — попита лорд Ричард.

Гейдж погледна нетърпеливо към лагерния огън, където седеше Ричард, протегнал ръце към пламъците.

— Боях се, че ще се отнесе грубо с вас — каза той. — Никога не позволяваше на някой да стои в стаята, докато се грижеше за жена ми. Ако не бе дар от бащата на жена ми, щях да я накажа за това й поведение. Някога лорд Келс беше най-силния барон в южна Англия и не исках да го обиждам, като я нараня. Но трябваше да...

— Какво правиш още тук? — попита грубо Гейдж. Той бе достатъчно раздразнен и без помощта на този красив Юда, който кръжеше около него. — Мислех, че си напуснал лагера.

— Отдалечих се малко по пътя, но се върнах. Реших, че може да съм ви от помощ. — Ричард се усмихна. — Не е редно да се дава дар, без човек да е сигурен, че ще донесе удовлетворение.

— Ако точно този дар не донесе удовлетворение, може и да си пожелаеш да не си се връщал. — Сетне Гейдж додаде през стиснати зъби: — Не ми харесва, че не присъствам, докато тя го лекува и няма да съм доволен, ако Малик умре в ръцете на тази робиня.

Усмивката на Ричард само леко помръкна.

— Затова се върнах. Вярвам, че тази жена ще излекува приятеля ви, но ако не го направи, вие... — Той вдигна ръце, когато изражението на Гейдж се изопна. — При вероятността Господ да реши да прибере сарацина, исках да съм сигурен, че съм ви казал — жената притежава и други умения.

— Умения?

— Умението да ви успокои в страданието ви по най-желания начин. Несъмнено сте забелязали колко привлекателна е.

— Не. — Гейдж едва бе усетил физическото присъствие на жената. Тя беше преди всичко лечителката, възможната спасителка на Малик. Трябваше да направи усилие, за да си припомни по-подробно образа на високата, слаба жена, облечена в груба кафява вълнена рокля. Спомни си очите ѝ. Огромни, златистокафяви очи, които го изгаряха и срещаха неговите с гняв и гордост. При спомена отново го прониза гняв. — Забелязах, че е прекалено дръзка и неуважителна.

— Дължи се на селската ѝ уелска кръв. Не е имала нищо лошо наум. — Ричард додаде бързо. — А дързостта не е лошо качество за жената при подходящи обстоятелства. Така е по-лесно да я обучиш как да доставя удоволствие. — Той се усмихна чувствено, като понижи глас. — Обича да докосва и да я докосват. Стегната е като ръкавица и съм направил така, че да знае как да не отегчава мъжа в леглото.

— А какво правеше болната ти съпруга, докато ти обучаваше тази жена?

Ричард сви рамене.

— Не съм обладал Брин в същата постеля. Съпругата е предназначена да ражда деца, а жена като Брин е за забавление. Завиждам ви. Ще ми липсва.

Този мъж го отвращаваше. Вярно, че не беше рядкост да използват робините за леглото, но го отблъскваше безсърдечието на Ричард спрямо неговата съпруга. Той му напомняше за Хасан — началника на робския пазар в Константинопол. Гласът му беше студен, когато каза:

— Нямам желание да спя с робинята. Искам само нейните умения да лекува.

— О, разбира се. — Ричард незабавно се сви. — Просто исках да се уверя, че знаете пълната цена на Брин.

А и за да подсигуриш собствената си безопасност, ако Малик умре в ръцете ѝ, помисли си цинично Гейдж. Не бе лоша тази идея — женското тяло винаги беше ценна разменна монета. Саксонецът просто бе сбъркал, като мислеше, че спането с една жена е достатъчно висока компенсация за загубата на приятел.

— Вече ми каза. А сега можеш да си тръгваш.

— Мислех, че мога да остана и... — Ричард спря, като видя изражението на Гейдж. Той стана на крака. — Както желаете. — Пак се усмихна. — Сигурен съм, че отново ще се срещнем, господарю.

Гейдж не отговори, докато се настаняваше край огъня. Той почти не забеляза, че саксонецът си тръгва. Мислите му отново се бяха върнали към Малик, който лежеше в шатрата на крачка от смъртта.

А и тази проклета жена, която се бе осмелила да го отстрани от леглото на Малик.

На изток слънцето едва бе хвърлило първите розови сенки, когато Гейдж влезе в шатрата.

Жената седеше до Малик и се стегна, когато го видя.

— Какво правите тук?

По дяволите, тя беше предпазлива. Какво ли беше правила на Малик? Беше прекарала с него цялата нощ, като се отделяше само за

да отиде до огъня и да вземе вода за приготвяне на мехлемите си.

— Зазорява се — отвърна грубо Гейдж. — Обещах ти, че ще го имаш на разположение до първите лъчи. — Той тръгна към леглото. — Как е?

— Жив. — Брин уморено прокара пръсти през косата си. — По-добре е, мисля.

— По-добре? Изглежда ми в същото състояние. — Гейдж загледа лицето на Малик. — Събуди ли се?

— Не.

— Говори ли?

— Не.

— Тогава защо казваш, че е по-добре?

— Просто... го усещам.

Гейдж се усмихна язвително.

— Смайващо.

Брин тръсна глава.

— Не мога да го обясня. — Тя сви рамене пред скептицизма му. — Не ме е грижа дали ми вярвате или не. Той укрепва. Преди изгрев-слънце ще се събуди и ще му дам подсилващо питие. — Тя се прозина. — А сега смятам да поспя. — Брин се настани до Малик. — Предлагам ви да направите същото. Изглеждате по-изпит и от него. Нямам време да се грижа за двама болни.

Гейдж се намръщи.

— Не трябва да спиш. Той може да има нужда от теб.

— Две нощи не съм спала. Ако се нуждае от мен, ще съм тук, до него. — Тя постави ръка върху гърдите на Малик, над раната, сетне се сгуши до него и затвори очи. — Той оздравява. Точно сега не се нуждае нито от мен, нито от вас. Вървете си.

— Забрави ли, че това е моята шатра?

— Тогава легнете някъде и пазете тишина.

Проклетата жена вече спеше, осъзна Гейдж безсилен. Той посегна да я разтърси и да я събуди, сетне се отказа. Имаше ли поне малко цвят по бузите на Малик? Не можеше да е сигурен, но дишането изглеждаше съвсем мъничко по-леко.

Исусе! Сълзи опариха очите му и за първи път, откакто видя Малик повален, той си позволи да се надява.

Втренчи се нетърпеливо в него, търсейки някакъв друг знак.

Нищо.

Гейдж се обърна, постла една завивка на земята и седна отгоре. Жената може и да се чувстваше сигурна относно състоянието на Малик и да си почиваше, но той не беше сигурен. Щеше да седи на пост до младежа, докато се събуди.

— Кой...

При шепота Брин сънливо отвори очи.

Само на сантиметри, в нея се взираха тъмни очи.

Тя се събуди незабавно. Сарацинът бе дошъл в съзнание!

— Кой... — прошепна отново Малик.

— Брин — прошепна му тя. — Аз съм Брин от Фокхар.

Той се намръщи объркан.

— Знам, че е невъзпитано, но не си... спомням... кога сме си легнали заедно.

— Шшшт, трябва да си почиваш.

— Буден ли е? — Изведнъж Гейдж Дюмон се надвеси над тях като огромен, тъмен облак.

— Гейдж? — попита Малик.

— Да — Гейдж коленичи до него. — Как се чувстваш?

— Ранен. Боли ме. — Малик се опита да се усмихне. — И слаб като бебе, току-що излязло от утробата. — Погледът му се премести към Брин. — И така, боя се, че не съм успял да възседна както трябва тази прекрасна девойка. Ти си нова... нали?

— Тя не е курва — усмихна се Гейдж. — И ми е тъжно да ти съобщя, че раната ти направи дори теб неспособен.

— Невъзможно! — Малик се намръщи. — Рана ли? — Челото му се проясни. — Битката.

Гейдж кимна.

— Битката.

Брин го гледаше втренчено, изумена. Строгото му изражение бе омекнало като по чудо и той изглеждаше почти като момче. Очевидно приятелството между двамата мъже беше много дълбоко и отдавнашно и тя усети някаква ревност. Отдавна не бе чувствала подобна връзка с друг човек.

— Не говори повече. Ще го умориш. — Брин стана на крака. — Ще приготвя билката.

Като излезе от шатрата, тя бързо се приближи до огъня и смени чайника, който бе врял на тих огън цяла нощ, с друг. Трябваше да върши нещо. Да не мисли за смъртта и болката, които лежаха отвъд този хълм. Докато беше с Малик, бе успявала да потисне скръбта, но сега тя се върна по-силна от всякога. Не, не толкова силна. Ако се стегнеше, щеше да се пребори със сълзите. Навярно когато Малик укрепне, ще успее да убеди нормандеца да го премести от това ужасно място.

Брин погледна на север и се почуди как ли е Адуин. Ричард със сигурност нямаше да я остави да умре, тъй като вярваше, че може да плаши Брин само докато жена му е жива. Брин притисна с ръце пулсиращите си слепоочия. Трудно ѝ бе да повярва, че едва вчера беше в Редфърн и спокойно изпълняваше задълженията си. Беше завършила една битка и внезапно всичко в живота ѝ се промени. Беше изтръгната от познатото си обкръжение и захвърлена брутално тук, при този нормандец, който я наричаше своя робиня. Какво ли щеше да ѝ се случи?

Е, тя нямаше да стои така и да хленчи. Тази промяна на обстоятелствата може и да не е толкова лоша, колкото изглеждаше. Дори бе възможно с този нормандец да ѝ се отвори по-скоро възможност да избяга и да се върне в Гуинтал. Не че я беше грижа за Редфърн.

Но тя се тревожеше за Адуин. Беше се борила да я държи далеч от себе си, но бе дълбоко привързана към тази жена и я жалеше. Знаеше, че трябва да ѝ помогне.

Брин тръсна уморено глава. Беше прекалено обърквана сега, за да оцени ситуацията и да си измисли план. Трябваше да живее ден за ден, докато си изясни накъде да върви.

Малик гледаше омаяно след Брин, докато тя излизаше от шатрата.

— Не се колебае да говори това, което мисли, нали? Никога преди не съм чувал жена да се разпорежда с теб така. Коя е тя?

Устните на Гейдж се изкривиха язвително.

— Моята робиня.

Малик премигна.

— Изумително. А казал ли ѝ е някой това? Вероятно е объркана относно взаимоотношенията ви. Бих се заклел, че според нея ти си роб.

— Скоро възнамерявам да изясня нещата. — Гейдж оправи завивката на Малик. Господи, той щеше да оживее. Прекалено хубаво бе, за да е истина. — Не бива да говориш.

— И тя каза така. — Погледът на Малик все още бе забит във входа на шатрата. — Но сега се чувствам много по-силен и любопитството ми е събудено.

— Господ да ни е на помощ. — Гейдж въздъхна и отвърна: — Била е робиня на лорд Ричард от Редфърн. Ние го пленихме в битката и той размени жената срещу свободата си. Уверяваше, че е изкусна лечителка и изглежда е казал истината. Бих дал всичко, за да оздравееш.

— Тя ли ме спаси?

— Така изглежда.

— О, един ангел до мен — рече Малик. — Трябваше да се сетя, като видях лицето ѝ. Тя просто сияе.

— Сияе ли?

— Не си ли забелязал? Когато се усмихна, беше...

— Не се е усмихвала.

— Така ли? — намръщи се Малик, объркан. — Сигурен съм, че се усмихваше. Беше ми топло, сякаш ме огряваше слънцето.

— От треската е.

— Не. — Изражението на Малик се проясни. — Е, добре де, няма значение. Ще разбере, като я видя отново.

— Какво да разбереш?

— Дали стрелата на Купидон ме е уцелила в сърцето.

— Мили боже. Не почвай пак.

— Този път е различно.

За Малик винаги беше различно и Гейдж вече предугаждаше неприятностите, които се задаваха на хоризонта. Почувства се длъжен да му отвори очите:

— Тя не е ангел. Когато не се грижи за съпругата на лорд Ричард, забавлява с курвенските си номера своя господар. Той ме увери, че е

много добре обучена в това отношение.

— Бедната девойка.

— Тази бедна девойка има език, остър като кинжал.

— Какви други оръжия има една робиня? Своето тяло, езика си... — Той погледна въпросително Гейдж. — Обикновено не си толкова строг към хората, които са по-малко щастливи от теб. Защо тази жена...

— Казах ви да не му позволявате да говори. — Брин влезе в шатрата с дървен съд в ръце. — Излизам за малко оттук и като се връщам, ви намирам да си бърбите. Искате да развалите цялата ми работа ли? Не трябваше да ви оставям насаме с него.

— Той казва, че се чувства по-силен. — Господи, май всъщност се отбраняваше от тази жена.

— Разбира се, че се чувства по-силен. Те винаги се чувстват по-силни, отколкото са. Трябва да подхранваме тази сила. — Брин коленичи до леглото на Малик. Гласът ѝ се промени, стана по-нежен, когато му заговори. — Сега ще ти дам от този бульон и трябва да изядеш всичко. Знаем, че не си гладен, но всяка трошичка, която поемеш, ще ти даде сили. Разбираш ли?

Малик кимна с поглед, съсредоточен върху лицето ѝ.

— Разбирам.

Брин започна внимателно да му налива в устата от бульона.

Гейдж остана до леглото няколко минути, но скоро започна да се чувства напълно излишен. Жената не му обръщаше внимание, а Малик бе изцяло погълнат от бульона и от своя ангел. Гейдж се изправи и се оттегли към собственото си легло в другия край на шатрата. Съмняваше се, че някой от двамата е забелязал преместването му.

Седна с кръстосани крака и загледа как жената храни Малик.

Излъчване ли? Вероятно треската е накарала Малик да използва тази дума за Брин от Фокхар. Да, Гейдж ѝ признаваше огъня на жизнеността, но изражението ѝ не излъчваше човешка доброта. Тя беше напрегната, почти строга и той усещаше непоколебимата воля, която бе почувствал, откакто тя влезе в шатрата. Обаче сега, като я изучаваше, успя да види привлекателността, която лорд Ричард бе опитал да използва като примамка. Светлокестенявата ѝ коса, завързана небрежно назад, беше приятно гъста и падаше почти до талията ѝ, а свободната кафява рокля, която бе облякла, прилепваше

към едрите ѝ гърди и силното ѝ тяло. Устните ѝ бяха големи, но добре оформени и в останалите ѝ черти имаше приятна симетрия. Кожата ѝ не бе с цвета на бледия алабастър, възпяван от трубадурите, но златистият ѝ тен беше почти блестящ в полумрака на шатрата. Навярно този блясък беше сиянието, което Малик бе видял в нея.

Брин вероятно бе усетила, че той я преценява, тъй като вдигна очи от лицето на Малик и срещна погледа му. Това продължи само миг, след което отново се съсредоточи върху Малик, но у него остана някакво впечатление.

Предизвикателство и... страх?

Както каза Малик, тя притежаваше малко оръжия и положението ѝ бе извънредно уязвимо.

Ако наистина чувстваше страх, нямаше да му позволи да го види.

Гейдж усети неразумен прилив на раздразнение, когато осъзна, че иска тя да се страхува от него. Нямаше смисъл. Малик беше прав. Той не водеше война с безпомощните. И въпреки че го беше вбесила, не трябваше да чувства този непреодолим порив да се налага и да подчинява.

Въпреки всичко той го чувстваше, по дяволите. От първия път, когато го бе погледнала, той бе усетил тръпката на противоборството.

— Ето. — Брин остави съда и леко избърса устата на Малик с кърпа. — Сега трябва да заспиваш.

— Не искам... — Малик млъкна и после каза уморено: — Навярно... съм малко уморен.

— Разбира се. — Тя го погали нежно по слепоочието. — Тялото ти има прекалено много работа. Нуждае се от почивка.

— Ще бъдеш ли тук, когато се събудя?

— Няма да те изоставя. — Тя се настани до него и постави ръка върху раната. — Виж, ще спим заедно.

— Само ще спим ли? Каква загуба... — Той докосна бузата ѝ с показалеца си. — Сияние... — Затвори очи и веднага заспа дълбоко.

Брин обаче не заспа. Гейдж усещаше как напрежението ѝ го докосва през стаята.

— Защо ме зяпате? — изсъска тя.

— Защото ми харесва. Намирам те... необикновена.

Тя застина и той още веднъж усети предпазливостта на тази жена.

— В мен няма нищо необикновено и не обичам хората да ме зяпат. Сега вашият приятел е в безопасност. Нямате ли си работа, която да вършите?

— Нямам по-важна работа от Малик. — Гейдж се изтегна на леглото с лице към нея. — А и съм уморен. Ти и Малик може да сте спали цял ден, но аз не съм.

— Вие сте си виновен. Казах ви, че се оправя.

— Не ти повярвах.

— Вие май на никого не вярвате.

Гейдж се усмихна.

— Грещиш. Вярвам на Малик.

— Значи е хубаво, че ще оживее. — Лицето ѝ помръкна. — Ужасно е да не можеш да вярваш на никого.

Брин започна да клати глава, сетне спря.

— Аз вярвам на Селбар.

— Кой е...?

— Няма значение. — Сякаш съжали, че е разкрила някаква слабост, тя бързо продължи. — И е много глупаво от ваша страна да не ми вярвате, когато вие самият не знаете нищо за лекуването.

— Знам достатъчно, за да не се отказвам, когато някакъв глупав свещеник ми казва, че няма надежда.

— Вярно. Важно е никога да не се отказваш от надеждата. — Брин затвори очи. — Навярно не сте толкова невеж, колкото ви смятах.

— Много благодарности — отвърна иронично Гейдж.

Тя не отвърна, но той знаеше, че не се унася в сън. Просто го отпъждаше от себе си.

В него отново пламнаха гневът и възмущението. Беше щастлив, че Малик се възстановява, но нещо в ситуацията и в тази жена го глождеше непоносимо. Просто като я погледнеше легнала до Малик, му се искаше да се протегне и...

Какво?

Гейдж не знаеше, но импулсът беше и примитивен, и мощен. Може би просто се чувстваше безпомощен. По навик подреждаше събитията според волята си, а сега не можеше да го стори.

Е, всичко това нямаше да трае дълго. Малик щеше да оздравее и тогава Гейдж отново щеше да поеме нещата в свои ръце.

Той затвори очи и се насили да заспи. Селбар. Кой, по дяволите, е Селбар?

ТРЕТА ГЛАВА

16 октомври, 1066

Редфърн, Англия

— Моля за извинение, че ви безпокоя, господарю — рече колебливо Делмас. — Бих искал да говоря с вас за моята съпруга.

Ричард вдигна поглед от чашата си и се намръщи. Господи, не му ли стигаше всичко останало, та трябваше и да говори с този скимтящ заек? През последните два дни, след като се бе върнал в Редфърн, робът непрестанно кръжеше около него.

— Върви си или ще те разкъсам като прасе за печене.

Делмас трепна, но не помръдна от прага на залата.

— Трябва да ми я върнете.

Ричард отпи глътка бира.

— Трябва ли? — повтори заплашително той.

— Не е добре да се разделят мъж и жена.

— Така ли? — Ричард стана и тръгна малко нестабилно през залата. За миг съжали, че е изпил толкова количество бира. Щеше да попречи на удоволствието му да накаже нахалната свиня. — Смейеш да ми казваш какво трябва да правя?

— То е само... — Делмас навлажни устни. — Не, господарю. Каквото и да направите, е правилно. Сигурен съм, че според вас най-добре е било да я дадете на нормандеца. Само че... — Той внезапно избухна. — Трябва да си я взема обратно!

— Младата съпруга е прекалено пълна със страст и сокове за мъж на твоите години — подигра се Ричард. — Ще е много по-доволна при нормандеца.

Делмас се поколеба.

— А вашата жена? Може да се нуждае от нея.

Ричард замахна и събори Делмас на пода.

— Моята жена си е единствено моя грижа. — Боже господи, беше се уморил от укорителните погледи, които му хвърляха, откакто се бе върнал. Дори Алис се бе осмелила да протестира, когато я бе

отвел в леглото си и бе лишил Адуин от грижите ѝ. Е, той бе дал урок на малката курва и щеше да научи и този плъх на уважение. — Моя! — Той го ритна в корема. — Дръж си устата и...

— Простете ми, господарю. — Делмас пропълзя по пода и се отдалечи. — Просто мислех, че Брин ще ви служи по-добре тук, отколкото с нормандеца. Ако вярвате, че там ще е по-полезна... — Делмас стана и го загледа отчаян, докато Ричард се запъти пак към него. Сетне, сякаш взел решение, каза: — Исках само да спася за вас съкровището. Нормандците вече ви взеха достатъчно.

— Съкровище ли? — Ричард спря. — Какво съкровище?

— Моята жена знае къде е големия сандък със съкровището.

— Лъжец.

— Не, наистина. — Той направи стъпка назад. — Не успях да я накарам да ми каже къде е, но вие сте далеч по-опитен. Помислете, господарю, Уилям ще знае само за Редфърн и богатството ви тук. Когато намерите съкровището, можете да го скриете от него и да го използвате, за да си възвърнете предишното положение.

Робът вероятно лъжеше, но няколко въпроса нямаше да навредят.

— Къде е това съкровище?

— В Гуинтал.

Той не знаеше това име.

— В Уелс ли?

Делмас се намръщи неуверено.

— Мисля, че не е в Уелс.

— Не знаеш ли?

— Намерих Брин в малкото селце Кайси в Уелс. Както казах, не можах да я накарам да ми каже каквото и да било за Гуинтал.

— Тогава откъде знаеш за него?

— Всички в селото знаеха за Гуинтал и съкровището. Баща ѝ се фукаше с него, когато пийнеше повечко бира. Винаги мърмореше нещо за някакъв остров.

— Остров! — Ричард изсумтя отвратено. — Как може една жена да намери някакъв остров в огромното море? Или аз трябва да плавам безцелно, докато намеря този остров?

— Когато открих Брин, тя беше в гората много далеч от Кайси, по пътя към селото Селкърк. Това село е на брега на морето. Това не подсказва ли, че тя знае къде се намира островът?

— Вероятно.

Окуражен от интереса на Ричард, Делмас направи стъпка напред и рече нетърпеливо:

— Не разбирате ли? Ние трябва да си върнем Брин.

Ние. Дали този глупак си мислеше, че ще вземе част от съкровището, ако то наистина съществува? Обаче можеше да се окаже мъдро да продължи да подклажда това вярване. Делмас не само познаваше уелското село, но беше и съпруг на Брин и може би щеше да успее да повлияе на жената. Ричард се обърна и се върна на стола си. Стъпките му бяха малко по-стабилни. Вероятно влиянието на бирата отслабваше. Добре. Нуждаеше се от бистър мозък, за да отдели истината от слуховете.

Съкровище. Изглеждаше прекалено лесно решение за тежкото му положение.

И все пак, не заслужаваше ли малко късмет след поражението, което му бе донесла съдбата? Безполезна жена като съпругата му, крал, който не можеше да опази земите си от тези нормандци. Да, време беше Ричард да вземе това, което му се полага.

Той седна и загледа с презрение нетърпеливото лице на Делмас. Отвратително същество. Колко ниско беше паднал! Трябваше да се занимава с тази сган. Ричард се облегна и си позволи да се усмихне леко.

— Ако това, което казваш, е вярно съм съгласен, че трябва да вземем жена ти обратно от нормандеца.

— Вярно е. Кълна се.

— Клетвите нямат особена стойност. Искам я обратно.

Делмас се поколеба, сетне посегна към торбичката на колана си.

— Имам доказателство. Тя носеше това, когато я открих. Беше на една верижка, която носеше около шията си и се би като млада вълчица, когато ѝ го взех.

Прекрасният малък рубин в дланта на Делмас грейна ярко на светлината на свещта.

Ричард внимателно прикри внезапния си интерес.

— Не е много голям.

— Но е прозрачен и с отличен цвят. Откъде би могло едно просто селско момиче да вземе такъв скъпоценен камък?

Ричард взе камъка и го приближи до светлината на свещта. Рубинът беше съвършен.

— Откъде наистина? — промълви той. Той се облегна на стола си. — Но аз трябва да знам далеч повече, преди да преценя дали се дължи на това, че желаеш тялото ѝ, или на това така наречено съкровище. Разкажи ми още за срещата си с Брин от Фокхар и за този Гуинтал.

— Къде е Гуинтал? — попита Малик.

Брин застина и спря да маже мехлема върху раната.

— Какво?

— Гуинтал. Там си родена, нали?

— Да. — Тя взе още мехлем от съда. — Но не си спомням да съм ти го казвала.

— Не ти е казвала — обади се Гейдж Дюмон от другия край на шатрата. — Щях да си спомням.

— Навярно не си бил в палатката — Малик се намръщи, напрягайки паметта си.

— Почти не съм те оставял сам от онази първа нощ — рече Гейдж.

Вярно е, помисли си Брин. Той бдеше неотстъпно и зорко от момента, в който Малик дойде в съзнание, наблюдаваше я, да не би да направи погрешна стъпка, окуражаваше Малик. На моменти Брин усещаше как самата сила на волята му издърпваше Малик все по-нагоре от тъмнината.

Малик беше все още объркан.

— Прохладни зелени гори, чудеса зад всеки ъгъл... — промълви той.

Нейните собствени думи, когато се бе опитвала да достигне до него през първата нощ.

— Така е, нали, Брин? — попита Малик.

— Така е. — Тя му се усмихна. — Разказах ти за Гуинтал през първата нощ, когато дойдох при теб. Мислех, че няма да си спомниш.

— Не знаех, че съм си спомнил — прозина се Малик. — Просто думите се върнаха в съзнанието ми.

— Но ти каза, че Малик не се е будил през нощта — рече тихо Гейдж Дюмон. — Или не си ми казала истината?

— Аз не лъжа. — Брин започна да превързва раната. — Понякога мога да стигна много дълбоко, просто като говоря. Опитвам се да припомня на тези, които са далеч, колко много неща ги очакват, ако се върнат при нас.

— Много странно — рече нормандецът.

Брин се завъртя към него.

— Правя каквото трябва. Ако можете да сторите нещо по-добро, излекувайте го сам.

Малик бързо се намеси.

— Мисля, че си много умна. В Гуинтал сигурно е необикновено красиво. Всеки човек би искал да се върне на подобно място.

Брин се отпусна, като го погледна.

— Да, много е красиво. Никога не съм виждала толкова прекрасно и мирно място.

— Мирно ли? — тонът на Гейдж беше подигравателен. — Мислех, че на земята няма такова място.

— Защото не го търсите. Като всички воители, предпочитате да убивате и осакатявате. В Гуинтал винаги е имало мир.

— Не мога да го повярвам.

Да, Гейдж Дюмон бе всичко онова, което е мрачно, брутално и буреносно. Той не би приел и разбрал земя като Гуинтал. Въпреки че когато Гейдж заговореше на Малик, тя преставаше да вижда този мрак, осъзна внезапно Брин. Когато беше с приятеля си, сякаш бляскав слънчев лъч пронизваше облаците, озаряваше и поглъщаше всичко по пътя си. Какво ли щеше да бъде, ако този блясък се съсредоточеше върху един-единствен човек? Навярно би било още по-страховито и от мрака.

— Не съм ви молила да ми вярвате.

— Ако Гуинтал е толкова чудесно място, любопитен съм, защо си тук, сред диваците.

— Не е много умно да питате за това една жена, която наричате своя робиня. Нямах избор. Доведоха ме тук. — Брин довърши бинтоването на раната. — Така, сега изглежда много по-добре, Малик. Започва да заздравява.

— Сърби ме — рече сънено Малик.

— Добър знак, но не я чеши. — Брин стана на крака. — Сега си поспи, докато отида да загрее вода, за да те измия.

Тя излезе от палатката и тръгна към огъня. Пое дълбоко чистия студен въздух. Не бе осъзнала колко е напрегната, докато не избяга от присъствието на Гейдж Дюмон. Тези леденосини очи бяха прекалено студени и наблюдателни — той виждаше твърде много.

— Мога ли да ви помогна, госпожице? — Тя се обърна и видя Пол Льофон, който се приближаваше на кон. От онази нощ го беше виждала рядко, но всеки път той се държеше любезно, дори мило. Брин си спомни колко жесток и строг изглеждаше на светлината на факлите в двора на замъка. Сега, без броня и шлем, който да покрива посребрената му коса, той изглеждаше много по-достъпен. Минаваше трийсетте и беше висок, слаб мъж, с тяло, по всяка вероятност също толкова твърдо колкото и лицето му. Обноските му бяха хладни, точни и уверени.

— Нуждая се от вода за миене — отвърна тя. — Бихте ли помолил някого да донесе.

— Ще е удоволствие за мен. — Той се обърна и заповяда на френски на някого от лагера. — Бих го свършил самият аз, но трябва да навличам бронята. Тръгвам веднага, за да придружа пленниците до лагера на Уилям.

Пленниците. Тя беше толкова погълната от лекуването на Малик, че бе забравила за тези нещастници.

— Лорд Келс?

— Да, и той е сред тях.

— Какво ще стане с пленниците?

Льофон сви рамене.

— Това зависи от негова милост, тъй като лорд Гейдж казва, че няма нужда от тях.

— Харесваш ли този лорд Келс? — попита Гейдж зад нея.

Въпреки мекия тон напрежението ѝ се възвърна. Сякаш нормандецът постоянно се опитваше да я залови в някаква постъпка.

— Той е баща на лейди Адуин и първия саксонски лорд, с когото се запознах тук, в Англия.

Гейдж кимна на Льофон и капитанът потегли с коня си.

— Не ми отговори.

— Какво искате да кажа? — рече нетърпеливо Брин. — Не е бил нелюбезен с мен.

— А ти си му била благодарна?

— Когато ме доведоха тук, аз бях още дете и познавах такава свобода, за каквато можете само да мечтаете. Да не мислите, че бях благодарна да ми окачат робските вериги около врата?

— Не си родена робиня? Значи си била пленница от някоя война. — Той се усмихна. — Колко странно, при положение, че в твоя безценен Гуинтал не е имало война.

— Какво значение има как съм дошла? Сега съм тук и лекувам приятеля ви.

— Да, така е. — Гейдж седна до огъня и се втренчи в пламъците. Един лъч от следобедното слънце падна върху него и Брин внезапно осъзна, че тъмната му грива не е черна, а тъмночервена. Странно, че освен на слънчева светлина тя изглеждаше тъмен абанос.

Мъжът продължи:

— Но аз те намирам за обезпокоителна жена и ми е неловко, че знам много малко за теб. Не е безопасно.

Намира я за обезпокоителна? Никога не бе познавала мъж, който да буди подобна тревога у нея. Брин странно се задъхваше, когато той я погледнеше.

— С мен Малик е в безопасност. Не бих могла да му навредя, дори да исках.

Той присви очи към нея.

— Защо не?

— Аз съм лечителка — отвърна просто Брин. — Това би ме съсипало.

— По бойните полета съм виждал много лечители и никой от тях не се съсипваше, когато някой от пациентите му умираше. — Гейдж се засмя цинично. — Всъщност, подозирах, че някои от тях са подкупени, за да ускорят този процес.

— Значи не са били истински лечители.

— И това никога не би могло да се случи в Гуинтал?

— Никога.

След тихия ѝ отговор насмешката отлетя от лицето му.

— Изкушавам се да ти повярвам.

— Добре. Значи вече няма да ме зяпате, сякаш подозирате, че всеки миг мога да прережа гърлото на Малик.

— Вероятно това не е единствената причина, поради която те зяпам.

Нещо в тона му я накара да застане нащрек.

— Разбира се, че е. На никого не вярвате и ме смятахте опасна за приятеля ви.

— В косата ти има листо.

— Какво?

Гейдж гъвкаво се изправи и премина двата метра, които ги деляха. Посегна и извади малко листо от косата ѝ, след това я докосна леко по слепоочието.

— Имаш много гъста коса. Като копринена мрежа...

Брин отново бе останала без въздух и заедно с това усети слабост в коленете си. Той бе огромен и силен, надвесен над нея, и тя го загледа безпомощно покорена. Не беше забелязала дълбоката извивка на долната му устна. Внезапно усети импулса да я погали с върха на пръста си.

Брин бързо се отдръпна и погледна встрани.

— Мрежа, наистина — рече задъхано тя. — Улавя всичко, затова я държа вързана назад. — Тя погледна надолу към хълма. — Къде ли е водата? Капитанът обеща да поръча на някой да донесе.

Брин усещаше настойчивия му поглед върху извърнатото си лице, но когато заговори, тонът му бе невъзмутим.

— Значи ще дойде скоро. Льофон не понася разпуснатостта.

— Както и вие — рече проникателно тя.

— Както и аз — съгласи се той. — Не понасям хората, които не действат добре.

— Готови сме да тръгваме, господарю — извика Льофон от другата страна на лагера. Сега беше оглавил група мъже, чиито брони блестяха на слънцето.

— На добър път — каза Гейдж. — Предай на негова светлост моите благопожелания и уважение. Ще те очаквам след три дни.

Льофон кимна и вдигна ръка, за да даде знак на мъжете да потеглят. Колко тъжно, че такава великолепна гледка се похабява, за да се води война, помисли си Брин. Картината беше дръзка и красива —

препускащи коне, войници в железни брони, развети знамена на вятъра.

Знамената...

— Ти май намираш моя капитан извънредно интересен — каза Гейдж с някаква обида в гласа.

— Хубав мъж — отвърна разсеяно Брин. — Но аз гледах към знамето. За първи път го забелязвам. — Тя посочи към червените букви на бял фон. — Много е необикновено. Виждала съм лъвове, жребци и много други символи, но никога мълния.

— Не е мълния, а комета.

— Комета!

— Защо не? Миналата пролет се появи в небето. Видях я, пожелах я и тя стана моя. Не ти ли харесва?

— Не. Мисля, че е красива. — Тя обаче се взираше във войниците с трепет. Що за човек беше Гейдж Дюмон, за да си избере подобен символ? Брин не познаваше страха, но дори монасите се кръстеха, когато видяха кометата. И въпреки това Гейдж Дюмон бе извършил този върховен жест на предизвикателство. Брин усети внезапно желание да избяга от него. — Мисля да отида и да потърся вода. Прекалено много време мина. — Тя забърза надолу по хълма, като се препъваше в проскубаните туфи.

Брин усещаше, че Дюмон я наблюдава, но не я последва.

Видях я, пожелах я и тя стана моя. Арогантни думи на арогантен мъж. Но тя смяташе, че той е много повече, отколкото изглежда. Погледна назад към Льофон, който вече беше почти изчезнал от погледа зад извивката на хълма. Искаше ѝ се да не е видяла знамето с дръзката комета. Това ѝ навя спомени от нощта, когато беше наблюдавала как кометата прекосява небето. Мисълта, че същата нощ някъде Гейдж Дюмон също е гледал кометата ѝ създаваше усещане за интимна връзка.

Връзка? Света Дево, дори реакцията им към кометата беше различна. Тя се беше взирала удивена и зарадвана. Той бе решил да си я вземе. Никога не можеше да съществува връзка помежду им.

Три дни по-късно Брин отвори очи на зазоряване и видя как Гейдж Дюмон я гледа втренчено от другия край на шатрата. Би

трябвало да съм свикнала с това, помисли си сънено тя. Неговият поглед, изглежда, бе постоянно върху нея от деня, в който бе извадил листото от косата ѝ.

Перленосивите лъчи струяха върху него и подчертаваха вдлъбнатината под високите му скули, придаваха на леденосините му очи проблясващ метален оттенък, какъвто имаха хубавите кинжали. Изглеждаше като издялан от гранит, твърд и безмилостен.

Брин пое остро дъх и се разбуди напълно. Ръцете ѝ бавно се свиха в юмруци. В начина, по който я гледаше имаше нещо различно. В началото имаше натиск и възмущение, а след това, в последно време — някакъв вид котешка бдителност, сякаш се опитваше да определи нещо относно нея. Непоносимостта и възмущението все още присъстваха, но онова, което се бе опитвал да открие, вече бе намерено и решено. *Видях я, пожелах я и тя стана моя.*

Той може и да изглежда издялан от гранит, но гранитът е студен, а той не я караше да чувства студ. Тя усещаше как топлина изгаря бузите ѝ, а коленете ѝ омекват и престават да ѝ се подчиняват. Страх? Не, това не беше от страх.

Каквото и да беше, тя трябва да го отпъди. Да отблъсне Гейдж Дюмон.

Брин затвори очи и се сгуши по-близо до Малик.

Дочу звук, който можеше да бъде и тиха ругатня и остро усети вълните на неудоволствие, които излъчваше Гейдж Дюмон.

Брин не отвори очи.

— Не бива да стоиш повече тук — рече Малик на Гейдж. — Льофон казва, че Уилям напредва към Лондон. Трябва да си с него, да браниш интересите си.

— Пратих допълнителни подкрепления като дар — отвърна Гейдж. — Ще се присъединим към него, когато се почувстваш по-добре.

— Това може да стане чак напролет. Все още не мога дори да сядам. — Малик сбърчи нос отвратено. — Нищо не мога да правя. Ям и сетне заспивам като бебе.

Гейдж се засмя.

— Май си малко нетърпелив. Минаха само четири дни, откакто бяхме решили, че си мъртъв.

— И аз мислех така. — Малик погледна към входа на шатрата. — Къде е тя?

— Жената ли? Навън е, топли вода. Трябваше да приготви още мехлем за раната ти.

— Сигурно е някакъв истински чудодееен мехлем. Никога не съм виждал рана да зараства толкова бързо.

— Ти току-що се оплака, че се възстановяваш прекалено бавно — закачи го Гейдж. — Значи жената все пак не е лишена от умения?

— Брин.

— Какво?

— Тя се казва Брин. Никога не я наричаш на име, а само ѝ казваш *жената*.

— Какво значение има?

— Тя се казва Брин — повтори Малик. — И това има значение.

— Господи, жената май ти е завъртяла главата.

— Това не е точната дума.

— Решил си, че отново те е уцелила стрелата на Купидон ли?

Малик тръсна глава.

— Не, аз помислих така само заради онова сияние.

Гейдж се усмихна язвително.

— И сиянието изчезна?

— Не е изчезнало... то е просто... не мога да мисля за нея интимно. Тогава само ми се стори.

— Не ти се стори обаче, когато се влюби в херцогинята на Балмарин.

— Това беше различно.

— И преди си казвал същото. Разбира се, че е различно. Едната жена е херцогиня, а другата — робиня. Херцогинята беше чаровна и културна, а твоята *сияйна* лечителка бодеше като къпинов храст, има език като бич и е най-трудната жена, която някога съм срещал.

— Аз я харесвам — рече просто Малик.

— Имаш странни вкусове.

— Знам. — Малик грейна. — Защо иначе бих избрал теб за свой приятел? Известно е, че и ти не си без бодли. Аз реших, че съм изпратен на този свят, за да обичам демони.

— Ти си пратен на този свят, за да измъчваш и ядосваш. — Гейдж погледна встрани от Малик. — Искаш ли да ти дам тази жена?

— Не. — Малик присви очи към Гейдж. — Ти почувства облекчение. Интересно.

— Сигурен съм, че няма да ми спестиш това, което имаш предвид с тази забележка.

— Естествено. Не споделям ли всичко с теб? Струва ми се интересно, че се опитваш да гледаш на Брин просто като на жена без лице, а не като на човек, и че не ти се иска да я отстъпиш.

— Глупости. Не бих ти предложил да ти я дам, ако исках да я задържа.

— Освен ако не си объркан относно нея. Ти цениш моя живот, а тя го спаси. Навярно като ми я даваш, премахваш изкушението от пътя си?

— Мислиш, че искам да спя с нея ли?

— Аз знам, че искаш да спиш с Брин — рече тихо Малик. — През последните четири дни нямах какво да правя, освен да лежа тук и да те наблюдавам. Добре те познавам, Гейдж. Рядко бих сбъркал желанието, когато го виждам толкова често у теб.

Гейдж сви рамене.

— Откакто сме стигнали в Англия съм без жена, а тя има хубаво тяло. Това е естествена реакция.

— Аз съм последния, който ще търси аргументи. Лъстта е напълно естествено нещо, но гнева намирам смущаващ. Защо ненавиждаш желанието си да спиш с нея?

— Аз ненавиждам... — Той спря и сетне добави грубо: — Е, сигурно е така. Защо е толкова важно? Да не би да се опитваш да ме отклониш?

Малик тръсна глава.

— Смятам, че трябва да спиш с нея и да се свърши цялата тази история. Щом се заситиш, ще станеш по-мил с нея, а мисля, че тя го заслужава.

— Изненадан съм, че не ме молиш да я освободя.

— В една земя, опустошена от войната? Тя е в безопасност при теб. Може би по-късно... — Той се прозина. — Цялото това бърборене ме уморява. Върви си. Искам да поспя...

Гейдж стана и тръгна към отвора на шатрата.

Брин бе застанала до огъня и енергично бъркаше някаква смес в едно гърне. Той стоеше и я наблюдаваше.

Тя движеше в кръг ръцете си, които бяха твърди и здрави. Вдигащата се пара къдреше косите по слепоочията ѝ, а вълнената ѝ рокля прилепваше към едрите ѝ гърди и очертаваше зърната им.

Тя обича да я докосват.

Стегната като ръкавица.

Спи с нея и да се свършва с това.

Гейдж се втвърди до такава степен, че усети болка. Дори не бе сигурен в кой момент осъзна, че я желае. Дали беше онзи следобед, когато докосна косата ѝ? Да, тогава я пожела, дланта му потрепери, когато се допря до копринената мекота. Но той се опита да не обръща внимание на това, да се върне към безсилието и гнева, които бе изпитвал преди. Не му харесваше, че желае тази жена с подобна отчайваща сила, предвкусвайки как ще я притежава.

И все пак, защо продължаваше да се съпротивлява? Тя не представляваше никаква реална заплаха за него. Бе негова собственост. Защо просто не я вземе, не я занесе в шубрака и не ѝ се насити, както го бе посъветвал Малик? Тя не беше някоя девица, която би принадлежала при докосването на мъж. Бе обучена да доставя удоволствие на Ричард от Редфърн и той би се обзаложил, че вкусовете на този кучи син са толкова изкривени, колкото и морала му. В него кипна гняв при тази мисъл. Ревност ли бе това, чудеше се той. Невъзможно. Никога не беше ревнувал жена.

— Нямате ли друго занимание, освен да стоите там и да ме зяпате? — попита тя, без да вдига поглед от онова, което бъркаше.

Гейдж изведнъж се подразни. За Малик винаги намираше нежни и добри думи, дори с Льофон беше любезна. Грубостите бяха само за Гейдж.

— Какво правиш? — Гейдж направи гримаса, като видя как откъсва листа и ги пуска в тенджерата. — Нали няма да мажеш с тази гадост раната на Малик?

— Да, и то до последната капка. — Брин започна да бърка сместа с нова сила. — И не е необходимо да ме наблюдавате непрекъснато. Да не мислите, че се каня да го отрова?

— Не. — Той сви рамене. — Но той може и да си го помисли, ако му го натрапите.

— Той знае, че правя най-доброто за него. — Брин погледна надолу. — Дори и вие да се съмнявате в мен.

— Как мога да се съмнявам в теб? — попита насмешливо Гейдж. — Когато Малик ме уверява, че си или светица, или ангел. — Той седна на земята и обви колене с ръце. — Това би било светотатство и незабавно ще бъде хвърлен направо в ада.

Брин изсумтя.

— Не смятам, че в ада ще се уплашат особено от вас.

— Значи според теб съм демон?

— Не съм го казала.

— Но ти не казваш почти нищо, за каквото и да било, нали? Освен да ми нареждаш какво да правя.

— Нареждам ви само когато се налага заради доброто на Малик. Искахте да го излекувам, а аз не мога сама да свърша всичко. — Брин навлажни устни. — Искам да го преместим от това място.

— Още не е укрепнал достатъчно.

— Няма да го местим на голямо разстояние. Само на няколко мили. — Брин посочи на север. — Например там, в гората.

— Защо?

— Така ще е най-добре.

— За Малик ли?

— Не. — Брин се поколеба за миг и сетне продължи без желание. — За мен. Това е лошо място. Не го ли усещате?

— Какво да усещам?

— Ако не го усещате, не мога да ви обясня. Просто искам да се махна оттук. — Тя спря и сетне прошепна: — Моля ви.

Той я погледна изненадано.

— Това сигурно означава много за теб. Ти си свикнала повече да командваш, отколкото да се молиш.

Брин не отговори.

— Какво ще стане, ако направя както искаш? — Той снижи гласа си до копъринена мекота. — Ще ме възнаградиш ли в замяна?

— Вече ви възнаградих. Малик е жив. Това не ви ли е достатъчно?

— Би трябвало да е.

— Но не е достатъчно.

— Малик ще ти обясни, че не знам какво означава думата „достатъчно“. Наградата, която ме очаква зад хоризонта, е винаги най-сладка.

— Значи посягате и си я вземате — отсече Брин.

— Или се пазаря за нея. Предпочитам последното. Устройва търговската ми душа. Предполагам Малик ти е казал, че съм по-скоро търговец, отколкото рицар.

— Не, каза, че сте син на крал и сте способен да бъдете какъвто пожелаете.

— Което очевидно не те е впечатлило.

— Защо да ме впечатлява? Независимо от положението им, мъжете са едни и същи.

Гейдж се усмихна.

— В някои отношения, разбира се. Ти не ми отговори. Ще се спазариш ли с мен?

— Нямам с какво да се пазаря.

— Ти си жена. Жената винаги притежава по-голяма възможност да се пазари.

Брин изправи рамене и като се завъртя, го погледна право в очите.

— Имате предвид, че искате да стана ваша любовница.

Той сви устни.

— В думите ти липсва деликатност.

— Но не липсва истина. — Брин погледна към гърнето. — Искате да си разтворя краката и да ви позволя да проникнете в мен като горски звяр. Чудно ми е, че дори ви се иска да се пазарите. Смятате ме за ваша робиня. А робите се използват, нали?

— Да — отвърна рязко той. — Робите трябва да работят и да създават удоволствие. И ти си права — не е необходимо да се пазаря с теб. Мога да правя каквото си искам.

— Радвам се, че вече сме наясно. — Брин започна да бърка по-бързо и по-силно. — Ще влезем ли сега в шатрата? Или искате да ме обладаете пред всичките си войници? Ще съм благодарна, ако имате милостта да ме оставите да довърша този мехлем, от който приятелят ви оздравява и се подобрява. Но ако ви изглежда неразумно, само трябва да ми кажете и аз...

— Мълчи! — Гейдж стисна зъби и додаде: — Никога не съм виждал жена с подобна...

— Аз съм само покорна. Нали това искате от мен?

— Искам... — Той спря и сетне додаде дрезгаво: — Не съм сигурен какво искам... все още. Когато разбере, ще ти кажа.

Той се обърна и тръгна към шатрата. Внезапно спря и се завъртя с лице към нея.

— Кой е Селбар?

Брин го загледа изумена.

— Какво?

— Ти каза, че вярваш на Селбар — отвърна грубо той. — Кой е той? Твоят любовник ли?

Тя поклати глава.

— Кой е?

Брин не отговори.

— Кажи ми!

— Защо да ви казвам? — попита свирепо тя. — Мислите, че притежавате тялото ми, но не притежавате ума ми. Нищо няма да ви кажа.

Гейдж измърмори някаква псувня и изчезна в шатрата.

Брин осъзна, че ръцете ѝ треперят.

От две нощи тя очакваше тази случка помежду им, но никога не си беше представяла, че ще е толкова уплашена. Пое си дълбоко дъх, хвана черпака по-здраво и започна отново да бърка.

Брин го беше измъчвала нарочно, за да го докара до реакцията на Делмас. Един шамар щеше да разсее гнева на нормандеца и навярно да намали страстта му.

Но Гейдж не я удари, нито използва тялото ѝ. Той сдържа гнева си и се оттегли. Това не беше добре. Означаваше само, че чувствата му ще тлеят и ще се засилват, докато излезе извън нейния контрол.

И той щеше да проникне в нея по онзи ужасен начин, по който го бе направил Делмас.

Не, няма да е като с Делмас. Делмас сега изглеждаше едно нищо в сравнение с Гейдж Дюмон. Самата мисъл за това огромно тяло върху нейното караше крайниците ѝ да потръпват от странно усещане. Ако

нормандецът реши да я използва, то би било като обладаване от гигантска вълна, която щеше да я блъска в скалите. Не бе сигурна, че ще го преживее.

Брин ставаше слаба и глупава. Разбира се, че ще го преживее. Щеше да участва само тялото ѝ. Той не може да ѝ отнеме нищо наистина важно.

Освен това нямаше защо да мисли за това точно сега. Беше избягнала опасния момент. Щеше да се справи със следващата битка, когато тя дойде.

— Какво има в този мехлем? — Малик сбърчи нос, когато Брин намаза малко каша върху раната. — Миризмата му се носи до небето!

— Само сварени билки и вода. — Брин продължаваше да гледа в раната, като внимателно избягваше погледа на Гейдж. Защо не спираше да я наблюдава?

— Какви билки?

— И да ти ги кажа, няма да ги знаеш — отвърна тя.

— Може и да ги знам. Моите сънародници са далеч по-опитни лечители от французите, а се съмнявам, че англичаните са по-изобретателни.

За да го разсее, Брин бързо каза:

— О, тази смес ти мирише, нали? В особено тежки случаи тя се използва като заместител на водата.

— Какъв заместител? — попита стреснато Малик.

Брин се опита да удържи усмивката си.

— Кучешка урина.

— Ах, така ли? — Внезапно му хрумна нещо. — Сега състоянието ми не е особено тежко, но преди няколко дни беше такава. Ти...

— Урината също така се използва за изчистване на злите духове от вътрешностите. В такива случаи се смята за абсолютно задължително да се приеме четвърт чаша, смесена с месен бульон.

— Бульон. — Очите на Малик се разшириха тревожно. — Не е възможно да съм бил толкова зле.

Брин поклати скръбно глава.

— Ти беше почти мъртъв. Какво друго можеш да направя?

Малик преглътна мъчително.

— Сигурно нищо.

Той изглеждаше толкова поразен, че Брин не можеше да продължава с това. Тя отметна назад глава и се разсмя.

— Бъди спокоен, не съм го използвала. Не съм съгласна, че кучешката урина влияе на раните.

— Слава богу — рече разпалено Малик.

— Има и други съставки, които са също толкова добри. — Брин изчака и сетне попита: — Искаш ли да знаеш какво точно съм използвала?

— Май че не.

Тя се усмихна.

— Много умно.

— Така ли? — попита смаян Малик.

— Тялото ти е достатъчно напрегнато. Не бих искала да те тревожа с неща, които не можеш да промениш. — Тя свърши с превръзката. — Ето. С това трябва да изкараш нощта. Ще отида да донеса вечерята.

— Май не съм гладен.

— Разбира се, че си гладен. — Брин стана и лицето ѝ се озари от внезапна усмивка, когато го погледна. — Само заешко задушено с ароматни треви и нищо друго, обещавам ти.

— Аз ще го донеса. — Гейдж рязко стана и тръгна към входа. — Не искам да прекъсвате интимния си разговор.

Брин се напрегна, когато той мина покрай нея и я докосна. Бъбрейки с Малик, почти бе забравила мълчаливото присъствие на Гейдж, но той не би позволил да бъде забравен. Той присъстваше там властен, налагащ се. Тя се опита да го спре, запъвайки се:

— Това е мой дълг. Не си правете труда.

— Ако смятах, че си правя труда, нямаше да предложа — отвърна грубо той. — Не съм свикнал да върша неща, които не искам. — Стоеше и я гледаше ухилен. — Освен това трябва да говоря с Льофон. Призори ще местим лагера.

Очите ѝ се разшириха от шока.

— Тръгваме след Уилям ли? — попита Малик.

— Не, уморих се от това място. Ще си направим лагер в гората на няколко мили оттук.

— Ние? — Брин прошепна и лъчезарна усмивка озари лицето ѝ.
— Наистина ли?

— Казах го, нали? Защо трябва да повтарям?

— Няма причина, наистина.

Гейдж се поколеба, като все още се взираше в грейналото от радост лице на Брин, преди да се обърне и да излезе от шатрата.

— Досещам се, че ти си поискала да напуснем това бойно поле — каза Малик.

Тя кимна, все още загледана към мястото, където беше стоял Гейдж.

— Но не мислех, че ще го направи. Много неприятности ще си създаде, за да премести лагера, а аз нямах определена причина да го поискам.

— Тогава защо пожела да се преместим?

— Ти не би могъл при... — Брин срещна погледа му. Навярно той би я разбрал. Никога преди не бе срещала по-чувствителен и нежен човек от Малик. — Тук върлува смъртта. Това ме натъжава.

Малик бавно кимна, като я изучаваше.

— Мисля, че наистина те натъжава, дори нещо повече.

Брин беше права за неговата чувствителност. Всъщност той виждаше прекалено много. Тя смени темата.

— Не знам защо се съгласи да се преместим. Той е непреклонен човек.

— Не отричам тази истина. Обаче може да е искал да ти достави удоволствие. — Малик замълча за миг. — Това се прави често, когато двама души се сближават.

Брин усети как бузите ѝ пламват. Не беше осъзнала, че Малик е усетил чувствеността в отношението на Гейдж.

— Когато се съединява с жената, мъжът не се интересува от нейното удоволствие — рече тя задъхано. — А и вярвам, че твоят господар Гейдж едва ли харесва ритуалите. Прави ми впечатление на груб мъж, който би обладал жената както в леглото, така и в купа сено.

Малик поклати глава.

— Грешиш. Видяла си само воина. Ще разбереш, че Гейдж представлява... много повече.

— Нямам желание да научавам повече.

— Може и да нямаш избор — рече меко Малик. — Той те желае.

— И единствено това има значение, така ли? Мъжът посяга и взема, защото желае? Ами ако аз не желая? — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Не е честно.

— Не си ли открила, че животът много рядко е справедлив?

— Да, така е. — Тя пое дълбоко дъх и се насили да се отпусне. Знаеше, че се гневи напразно и се изненада, че е изпуснала нервите си. Емоционалните ѝ реакции сякаш ставаха все по-бурни, откакто бе захвърлена в тази ситуация. — Затова човек трябва понякога да го направлява в правилната посока. — Брин се обърна, за да го погледне. — Ти не си като него. Ще ми помогнеш ли?

— Няма да ти помогна да избягаш. Тук, при нас си на сигурно място. — Той направи гримаса. — И ако останеш, ще се обзаложа, че до края на седмицата ще влезеш в леглото на Гейдж.

— Още не мога да избягам — намръщи се тя. — В Редфърн имам задължения...

— Задължения ли?

Тя не обърна внимание на въпроса и продължи бързо:

— Каж ми какво иска той.

Малик вдигна вежди.

— Ако не си девствена, знаеш какво иска.

Червенината по бузите ѝ стана още по-силна.

— Не, нямах това предвид. Жените всъщност не са важни за мъжа, освен в този кратък миг. Не мога да се боря с него, докато не знам какво иска.

— И възнамеряваш да му го дадеш ли?

— Трябва да знам.

— Той е мой приятел. Не е редно да заговорнича против него.

— Аз ти спасих живота. Без мен щеше да умреш.

— Вярно е. — Палава усмивка озари брадатото му лице. — А и един малък конфликт винаги прави живота по-интересен.

Брин въздъхна облекчено.

— Ще ми помогнеш?

— Какво иска Гейдж ли? Той е вече много богат, а сега стана и барон.

— Не питах какво има, питах какво иска. Не познавам човек, който да не иска повече от това, което има.

— Ти можеш да бъде също толкова цинична, колкото и моят приятел Гейдж. — Малик я изучаваше. — Не, сигурно не, ти май все още искаш да вярваш в мечти.

— Мечтите тук нямат нищо общо. Какво иска той?

Малик помисли.

— Той мисли, че иска да бъде крал.

— Мисли?

— Всички в селото странят от него, а сетне и баща му се отказа от него. Когато те набутат в калта е съвсем естествено да искаш да се издигнеш до положение, което да не позволява това да се повтори.

— Но не всички имат амбиции за трона — рече сухо Брин.

— Не всеки е роден да управлява. Гейдж винаги е съзнавал способностите си, което прави положението му още по-тежко. — Малик се засмя странно. — Каж ми, мила лечителко, можеш ли да дадеш на някой мъж трона?

— Не, но бих могла... — тя се намръщи. — Може ли да му се вярва?

— Какво?

— Ще удържи ли на думата си?

Малик я гледаше втренчено, заинтригуван.

— Може да му се вярва.

— Сигурен ли си? — настояваше тя.

— Много пъти съм залагал живота си на това. Твоето присъствие тук е само поредното доказателство — отвърна тихо Малик. — Никога не е нарушавал обещанията си.

Съкровището? Дори да успееш да убеди нормандеца да ѝ обещае, щеше да е риск. Клетвите, дадени на жени, винаги имаха по-ниска стойност от онези, дадени на мъже. Ами ако реши да не се пазари с нея и се опита да ѝ изтръгне тайната, както бе направил Делмас?

Брин потрепери при мисълта за цялата тази безпощадна власт, насочена към нея. Не искаше да излиза на арената с Гейдж Дюмон. Трябва да намери друг изход.

— Ти се боиш — каза Малик. — Не трябва. Ако отидеш в леглото му с желание, той ще се отнесе нежно с теб. — Той се усмихна. — Но и това няма да е вечно. Гейдж много бързо се отегчава от жените. Независимо колко си изкусна, няма да го задържиш дълго.

Изкусна ли? Тя на практика не знаеше нищо за уменията в леглото, нито пък искаше да се научи. Почувства обаче облекчение, като разбра, че ако поне не можеше да го избегне, изпитанието ѝ щеше да е кратко.

Но тя щеше да го избегне. Отказваше се от битката, преди да е започнала. Гейдж Дюмон изглеждаше страшен само защото тя бе толкова уморена от битки. Той може и да бе безпощаден, но тя не усещаше в него злото, което виждаше у Ричард. Трябваше да гледа на нормандеца като на възможност, а не като на непобедим съперник.

— Изобщо няма да го задържа — додаде тя. — Благодаря ти. Беше мил.

— Аз съм винаги мил. Отдавна разбрах, че милото отношение е единствения дар, за който човек никога не съжалява. — Той направи гримаса. — Но трябва да те предупредя, че Гейдж невинаги се съгласява с мен, когато този дар предизвиква много неприятности. Приема, но не се съгласява.

— Учудена съм, че приема.

— Защото познаваш само война — повтори той. — Той е също търговец, поет, музикант... още много неща.

Е, тя скоро щеше да се запознае с търговеца, ако реши да се пазари за това, което ѝ бе най-скъпо на този свят.

— Но ако мислиш, че съм мил, можеш да ми направиш една услуга. — Малик я погледна умолително. — Моля те.

— Какво искаш от мен?

— Обещание. Относно бъдещите съставки на бульона ми...

Брин седеше в ъгъла на шатрата и решише косата си, както правеше всяка вечер, преди да си легне.

Гейдж гледаше как Брин вдига ръката си и зъбите на гребена се забиват в гъстата ѝ светла коса. Няма по-чувствен звук на света от шумоленето на гребена през коприната на женските коси, помисли си Гейдж.

Чувствен и възбуждащ.

Щом я обладае, щеше да спре да се тормози. За него тя няма да бъде нищо повече от курвите, които следваха войниците. Трябваше да

използва нейното предизвикателство този следобед, да я отнесе в шубрака и да вземе своето. Защо, по дяволите, не го стори?

Тя се засмя на нещо, което каза Малик и сетне посегна, за да прокара леко гребена през тъмната му брада.

При тази малка интимност Гейдж потрепери от ярост. По дяволите, тя непрекъснато докосваше Малик. Той скочи на крака, духна свещта и шатрата потъна в тъмнина. Но не беше достатъчно тъмно. Той все още виждаше тялото на Брин да се мярка над Малик.

— Тя не беше свършила — запротестира Малик. — Защо угаси светлината?

— Време е да спим.

— Още няколко мига нямаше да имат значение.

— Има значение. Утре призори вдигаме лагера. Ако смята да флиртува цяла нощ, да не е искала да се местим.

— Брин не флиртува, а и няколко минути не са... — Малик спря, защото тя му махна с ръка.

— Не е важно — рече Брин. — Трябваше да ми кажете, че ви преча.

Гласът ѝ, идващ от мрака, бе гладък като мед, но в него липсваше сладостта. Не, той имаше остротата и силата на хубава бира.

— Ти не ми пречиш.

Но Брин му пречеше. Всичко в нея го тревожеше. Начинът, по който се движеше, предпазливостта на погледите изпод вежди, които му хвърляше и които противоречаха на дързостта в думите ѝ, уханието на сапун и билки, който излъчваше...

— Но вие казахте, че...

— Лягай си.

Брин се поколеба и сетне се мушна в леглото до Малик.

— Не! — Гейдж пое дълбоко дъх и сетне се опита да овладее грубостта в тона си. — Няма причина да спиш при Малик. Сама каза, че той вече не е в опасност.

— Има причина. Още не е дошло времето да го оставя.

— Каж ми, спиш ли с всички хора, за които се грижиш?

— Да.

— Колко приятно за мъжете.

Малик се намеси.

— Гейдж, нека...

— Остави го.

— Няма да го оставя.

Гейдж застина.

— Не ми се подчиняваш?

— Гейдж, ласкае ме това, че ме смяташ за способен да бъда някаква заплаха за това хубаво момиче, но аз...

— Мълчи, Малик.

— Да, не ви се подчинявам — рече свирепо Брин. — Аз знам какво е най-добре за него и няма да го оставя, докато не преценя, че е безопасно.

— И това, че се притискаш до него и то ли го предпазва от опасност?

За момент тя не отговори, а когато го направи, сякаш думата беше изкарана със сила от нея.

— Да.

— А твоите хубави лекарства и билки? Няма ли те да свършат работа?

— Аз не... не е същото... защо не можете...?

— Изглеждаш мъничко объркана. Навярно бъркаш собствените си желания с нуждите на Малик.

— Не. — Гласът ѝ трепереше. — Не смятате ли, че бих ви отстъпила по този въпрос, ако можех? Правите ми услуга, като тръгвате от това място и аз ви дължа благодарност. Но не мога, за него все още не е безопасно да го оставям сам през нощта.

— Защо?

— Понякога идват драконите.

— Драконите ли?

— Те не са истински зверове. Не съм сигурна, че съществуват, но има други дракони. Слабост, възпаление и... — Гласът ѝ се снижи до шепот. — И смърт. Издебват момента, когато най-малко ги очакваме и тогава нападат.

— А ти мислиш, че можеш да държиш тези зверове на разстояние, като докосваш Малик ли?

— Не съм казала това — отвърна бързо Брин с нотка на паника в гласа. — Никога не съм твърдяла, че мога да лекувам с докосване.

— На мен ми прозвуча точно така.

— Това би ме направило магьосница. А аз не съм магьосница. Господ единствен може да лекува.

— И въпреки това Малик се кълне, че изцелението му е истинско чудо.

— Остави я на мира — каза Малик.

— Защо, когато разговорът става толкова интересен? — Гейдж се опита да види изражението ѝ, но лицето ѝ беше само едно бледо петно на лунната светлина. — Кажи ми още нещо за тези дракони, с които се бориш.

Брин не отговори.

— Или ще искаш да ми разкажеш какво има в тази смес, с която излекува Малик?

— Не ме ли чувате? Той още не е излекуван.

— Но тъкмо мехлемът го лекува.

— Разбира се, че е мехлемът.

— Добре. Значи няма да имаш нищо против да го оставиш и да спите разделени тази нощ.

— Не мога... — Тя спря и отново замълча. Най-сетне каза: — Няма да го оставя. Не мога да ви помогна да мислите другояче. Ако искате да вярвате, че съм магьосница и съм го излекувала с магия, тогава вярвайте.

— О, не вярвам в това. Магията не съществува. — Гейдж направи пауза. — Но ти вярваш, нали?

— Ако вярвах в подобно богохулство, църквата щеше да ме изгори на клада.

— Не и ако си способна да вършиш чудеса само за тяхна облага — рече цинично той. — Но провалиш ли се веднъж, боя се, че ще отидеш на кладата.

— Аз не съм магьосница. Дължи се на мехлема. — Брин додаде бързо. — А спя до приятеля ви, защото той може да се събуди разстроен и да има нужда от мен. Толкова е просто.

— Това е разумно, Гейдж — рече Малик. — Както каза тя, дължи се само на желанието да ме предпази от някакво зло.

Брин не казваше истината и ако наистина вярваше, че притежава магьоснически умения, той едва ли можеше да я вини. Вещиците или бяха обожавани, или презирани, но хората винаги се страхуваха от тях. Страхът можеше да бъде смъртоносен враг.

— Никак не е просто. — Гейдж легна в постелята си. — Но е много интересно. Така или иначе, спи с Малик... тази нощ.

Брин отново се настани, но той усещаше бдителността у нея дори на разстоянието, което ги отделяше един от друг.

Тя трябваше да бъде нащрек. Тази вечер му беше дала още едно оръжие. Не че му бе необходимо. Тя му беше робиня, а той — неин господар. И въпреки това започваше да мисли, че би използвал всяко оръжие, преди да свършат един с друг.

— Шшт — прошепна Малик. — Всичко ще бъде наред.

Той я успокояваше, осъзна разгневен Гейдж. Отново той беше негодника, а Малик — благородния рицар. Е, защо не? Не го засягаше, че тя смята Малик за приятел, а него за враг. Той не желаше нито доверието, нито добрата ѝ воля. Искаше само да разтвори бедрата ѝ и да се изгуби в нея. И както вече се бе убедил, страхът бе съюзник, който рядко изневерява. Нека се страхува от него, ако това ще го доведе до целта.

Прошумоляване в тъмното — тя се приближаваше към Малик.

Гейдж сподави дивия прилив на гняв и се насили да затвори очи и да забрави за тях двамата. Утре щеше да я обладае и да свърши с това. Тогава нямаше да го интересува дали е спала в обятията на Малик.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре ли е той? — Гейдж се спря до каруцата, за да погледне намръщено Малик. — Как понася пътуването?

— Добре съм — отвърна бързо Малик. — Чувствам се отлично.

— Не съм — рече Брин. — Много се уморява. Мислех, че тези гори не са толкова далеч. Изглеждаха твърде близо. На около час път.

— Добре съм — каза Малик с усмивка. — Пътуванията винаги ми дават сили.

— Може би трябваше да изчакаме още един ден — промълви Брин. — Но той спа добре и помислих, че...

— Ще стигнем след час — прекъсна я Гейдж и отклони коня си от каруцата.

Брин се намръщи, докато го гледаше как се отдалечава.

— Той ти е сърдит.

— И с право. Трябваше да му кажа, че не си достатъчно силен, за да пътуваш.

— Бих се обзаложил, че неудоволствието му няма нищо общо с моето здравословно състояние. — Малик се усмихна леко. — И се дължи изцяло на факта, че не е спал твърде добре, както аз спях снощи.

— Искаш да кажеш... — Брин спря, като осъзна колко глупава е била. Похот. — Тогавата заслужава да не се чувства добре. Не разбирам защо мъжете винаги се ръководят от долницата си. Светът щеше да е много по-приятен, ако понякога мислеха, вместо да чувстват.

Малик се ухили.

— Осъзнавам, че ние, мъжете, сме безкрайно примитивни създания в сравнение с вас, сладките девойки. Трябва да ни простите. Сигурен съм, че Бог ни е създал такива, за да осигури съществуването на децата си на земята през тези опасни времена. — Усмивката му изчезна. — Но точно това време не е толкова опасно за теб, колкото си мислиш.

Брин отклони погледа си от него.

— Не знам за какво говориш.

— Снощи беше много уплашена. И не спа добре. — Когато тя не отговори, той я попита: — Притежаваш ли магически способности?

— Не, разбира се.

Малик я изучаваше.

— Все още си уплашена. Защо? Ти спаси живота ми. Никога няма да те предам.

— Сега мислиш така. По-късно може да е различно.

— Не и с мен. Повярвай ми, Брин.

Брин го погледна отново. Почти му вярваше. Мили боже, нуждаеше се от някого, с когото да поговори. Толкова самотна беше.

Но какви бяха тези мисли? След всичките изпитания, които бе преживяла, нищо ли не научи? На никого не можеше да вярва. Тя се усмихна с усилие.

— Ти чу лорд Гейдж. В този свят няма магии.

Пламъче на разочарование прекоси лицето на Малик, преди да отговори:

— Колко разочароващо. Съзнаваш, че не вярвам в това, в което вярва Гейдж. Според моя народ, светът би бил много мрачен без магии. — Той замълча малко. — Ако решиш, че наистина притежаваш такива способности, няма да намериш по-добър защитник от Гейдж. Той няма страх нито от краля, нито от Папата и би се радвал да ги предизвика. С него ще си в безопасност.

Погледът на Брин се спря върху широкия, обвит в броня гръб на Гейдж. В безопасност?

Тя имаше чувството, че може да се пресегне и да докосне стената от власт и сила, която го обграждаше. И какво щеше да стане, ако всичката тази власт се използва в нейна защита, вместо срещу нея? Тя беше ужасно уморена да се бори сама срещу трудностите, които изглеждаха непреодолими. Ако можеше да сключи сделка...

— Той ще е по-мил с теб от лорд Ричард.

Брин погледна отново към Малик.

— Това няма да е голям подвиг.

— Тогава дай на Гейдж каквото иска и приеми да те защитава.

Малик имаше предвид да отиде малодушно в леглото на нормандеца. Тя не биваше да се разочарова от Малик. Той наистина й желаше доброто, а и това бе разменната монета, която всички мъже

смятаха, че жените използват. Той не знаеше, че Брин има и друго оръжие.

— Затвори очи и се опитай да подремнеш. Говориш прекалено много.

Малик въздъхна.

— Което означава, че се разпростирам по тема, която не желаяш да обсъждаш.

— Разговорът няма стойност без средствата за действие. — Тя помълча за малко, мислейки. — Той би ли... лорд Гейдж...

— Какво лорд Гейдж?

— Спомена за сделка. Ако мога да му дам нещо друго, което цени високо, би ли настоявал все пак... за услугата.

— Какво толкова ценно имаш?

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Би ли го направил?

— Не непременно. — Сетне, като видя облекчението ѝ, Малик поклати глава. — Твоят случай е различен — никога не съм го виждал толкова нетърпелив да има някоя жена.

Значи дори да сключи сделка, в която да намеси Гуинтал, все пак можеше да ѝ се наложи да легне с него, което ненавиждаше. Дали този ужас си заслужаваше, за да спечели свободата си? Тя се пребори с инстинктивното отвращение и се опита да мисли ясно. Може и да не си струва да спи с нормандеца за собственото си добро, но за Адуин? Съвкупление заради човешки живот. Брин си спомни за една песен, която пътуващ трубадур беше пял в залата в Редфърн. В нея се разказваше за съпругата на велик лорд, която се самоубила, за да не се поддаде на любовната прегръдка с врага му. Всички шумно аплодираха. Да избере смъртта пред безчестието бе напълно подходящо за една жена.

Но мъжете бяха тези, които избираха подходящото, а справедливостта нямаше нищо общо с техните решения. Дали живота на Адуин зависеше изцяло от отдаването на Брин? Тя бе опазила тялото си, за да не го използва Делмас, но инстинктът ѝ на лечителка нямаше да ѝ позволи да остави Адуин да умре и ако бе необходимо, щеше да се отдаде на нормандеца.

— Е, какво толкова ценно можеш да имаш? — промърмори Малик.

Тя поклати глава. Ако сключеха сделка, тя не се съмняваше, че Гейдж ще разкрие всичко на Малик, но навикът ѝ бе прекалено силен, за да му каже сега.

— Тайни — усмихна се Малик. — Колко прекрасна се оказваш. Обожавам тайните.

Малик обожаваше всички лица на живота. Това бе най-приятното му качество. Тя откри, че също му се усмихва.

— Някои тайни невинаги са приятни.

— Но винаги са интересни, а и ти не би могла да имаш грозни тайни.

Огън. Кръв. Викове.

Тича през гората, а зверовете я преследват...

— Така ли? — Тя придърпа одеялото около раменете му и погледна Гейдж Дюмон. Той беше човек на тайните и тя би се обзаложила, че повечето бяха пълни с интриги и насилие.

Сякаш усетил очите ѝ, той обърна глава и хвърли поглед през рамо.

Тя пое остро дъх и настръхна инстинктивно. Винаги чувстваше почти физическо докосване, когато ледените му сини очи срещнеха нейните. Брин усети онова чувство на топлина и размекване, което започваше да става влудяващо познато. Можеше да прецени трезво стойността на отдаването, но можеше ли да го извърши?

Разбира се, че можеше.

Гейдж присви очи и тя имаше странното чувство, че чете мислите ѝ. Брин бързо затвори клепачи и сетне осъзна, че това я издаде, затова ги отвори отново и дръзко го загледа.

Гейдж се усмихна и пришпори коня си към гората.

Преди обяд стигнаха до гората, която се простираше на няколко мили от Хейстингс. Построиха лагера си върху един хълм, надвесен над приятно езерце и Малик въздъхна облекчено, когато го настаниха на леглото му в шатрата.

— О, така е много по-добре. Наистина изпитвам отвращение към каруци.

— Съжалявам — рече Брин. — Не исках да ти се случи нищо лошо. — Той беше малко блед и измъчен, но не бе изтощен. Тя

въздъхна облекчено. Малко сън, храна и всички неприятности щяха да изчезнат. — Ще ти направя чаша бульон и тогава...

— Бульон ли? — Той разшири тревожно очи. — Казах ти, че съм добре. Нищо не ми стана от пътуването. Като се замисля, изобщо не съм изморен.

— Но ти каза... — Сетне Брин се сети и се разсмя. — Няма да е оня бульон.

— Не съм сигурен, че ти вярвам. Сигурно ще използваш всички средства, за да подобриш състоянието ми. — Той махна с ръка. — Върви си и ме остави да спя. Сега нямам енергия да споря, а и после ще трябва да ти покажа, че не съм изгубил силите си.

— Ти не си... — Малик вече беше затворил очи и тя тръсна глава. Нищо нямаше да му стане, ако първо поспи, а после се нахрани. Продължителната почивка можеше да се окаже най-доброто лекарство за него. — Както искаш.

Малик отвори подозрително едно око.

— Такова покорство. Да не би да си намислила нещо?

— Навярно. — Той заслужаваше малко тревога заради това, че не ѝ вярва. Брин се усмихна палаво през рамо и излезе от шатрата. — Ще сложа бульона ти да ври.

Брин го чу как изстена.

— Изглеждаш доволна от себе си.

Усмивката ѝ незабавно изчезна, когато видя Гейдж, застанал до малкия огън пред шатрата. Не беше го виждала откакто пътуваха, но знаеше, че този миг ще дойде.

— Как е Малик? — попита той.

— По-добре, отколкото се боях, че ще бъде. Пътуването не му е навредило. Но е много уморен, вече е почти заспал. — Тя се опита да откъсне погледа си от неговия, но не успя. Чувстваше се... обгорена. — Трябва да говоря с вас.

— Да говориш ли? — повтори тихо той. — Не тази потребност видях в теб преди малко.

— Грешите.

— Не, ти лъжеш. — Устните му се изкривиха. — Разочарован съм. Мислех, че стоиш над подобни хитрини. Искаш ли да използвам сила, та да можеш да претендираш за девствеността си после? Все ми

е едно. — Той пристъпи към нея. — Просто недей да проточваш прекалено играта. Търпението ми се изчерпва. Ела с мен.

Тя направи крачка назад.

— Малик. Аз... се канех да му направя малко бульон, за да хапне, когато се събуди.

— После. — Огромната му ръка я хвана през кръста и той тръгна напред, като я дърпаше след себе си. Като минаха край Льофон, той извика: — Дръж Малик под око. Ние ще бъдем долу, край езерото.

Льофон кимна и се усмихна.

— Ще направя така, че да не ви безпокоят, господарю.

Сърцето на Брин подскочи, когато се запрепъва след Гейдж.

Щеше да се случи. Льофон го знаеше. Мили боже, и тя го знаеше. Да мисли. Трябваше да мисли. Тя не беше мъж, тласкан изцяло от страст. Търговец, музикант, поет, бе казал Малик. Крал. Той иска да управлява. Една жена беше нищо за мъжа, сравнена с подобна цена. Тя се задъха, когато той я дръпна между дърветата. Гейдж пусна китката ѝ и се обърна настрана.

— Събличай се. — Той свали наметалото си и го постла върху килима от листа в гората. — Побързай.

— Не.

Той се завъртя към нея.

— Какво пак си намислила?

Брин навлажни устни.

— Нищо. Казах ви, че искам да поговорим.

— Да не би това да е игра, на която те е научил твоят господар Ричард? — Той я блъсна към един дъб. — Не ми харесва да ме разиграваш така.

— Не умея да разигравам. Казвам ви истината. Не искам това.

— По дяволите! — Той посегна и покри с длан гърдата ѝ.

Сърцето ѝ спря и сетне заби лудо. Брин усети топлината и твърдостта през тънкия вълнен слой, който отделяше ръката му от нейната гръд и това предизвикваше странна промяна в тялото ѝ. Зърното ѝ се втвърди, а гърдата набъбна. Тя погледна очарована надолу към огромната му ръка, която я обхващаше и стискаше. Изведнъж я обзе желанието да разбере какво е да усети двете му ръце върху гърдите си.

— Значи не искаш, по дяволите! — повтори той, но грубостта бе изчезнала от тона му, оставяйки само копринената чувственост. — Не съм глупак. Искаш го. — Той стисна леко зърното ѝ с палец и показалец.

През нея премина огнена вълна. Не, огънят беше болка, а това не бе болка. Беше нещо по-тежко, пулсиращо, по-диво от всичко, което бе усещала досега.

Той наведе глава и устата му закръжи над гърдата ѝ, докато ръката му бавно стискаше другата. Дъхът му беше топъл и тя усети как зърното ѝ щръква, сякаш да го посрещне.

— Виждаш ли? — През грубата материя езикът му облиза нежно зърното ѝ. — Ти ме измъчваш. А сега сваляй тази рокля и нека се насладим един на друг.

Брин прехапа устна, за да не извика и се изви като дъга към дървото. Искаше Гейдж да разкъса роклята ѝ и да я свали. Искаше да падне гола на земята и да разтвори краката си, за да направи с нея каквото искаше. Това ли усещаха Делмас и лорд Ричард, когато обладаваха жените, чудеше се замаяно тя. Не беше помисляла, че и жените могат да усещат тази животинска страст. В нея нямаше никакво достойнство...

Брин няма да бъде животно. Няма да бъде за него само един съд, в който той да излее похотта си. Няма да бъде...

Зъбите му нежно ухапаха зърното, което бе възбудил докрай.

Брин изстена и вдигна ръце, за да докосне косата му. По-близо. Искаше го по-близо до себе си. Тя се изви нагоре към устните му, предлагайки му още повече.

— Да — промълви той. Ръцете му се обвиха около бедрата ѝ, за да я придърпат между неговите бедра. Възбуда. Тежка и безпощадна... — Разтвори си краката. Така... А сега дай да...

Тя не трябва... не трябва да става негова курва. Да се спазари за нещо ценно беше едно, но тя му се отдаваше по своя воля. Беше някак далеч по-лошо отколкото...

Брин се откъсна от него.

— Не!

Гейдж се вторачи в нея изумен. Беше го хванала неподготвен. Вече мислеше, че я е подчинил на волята си. Тръсна косата от очите си и рече опасно нежно:

— Ела тук. Няма да ти позволя да си играеш с мен.

Игра? Тя можеше да се изсмее на глас, ако не бе толкова отчаяна. Крайниците ѝ трепереха и чувстваше някаква слабост. Мили боже, тя искаше да се върне при него, да му позволи... Брин тръсна глава.

— Защо не искате да ме изслушате? Трябва да говорим... трябва да се споразумеем.

Гейдж застина на място и сетне по устните му пролази цинична усмивка.

— Прости ми. Мислех, че тъй като ми принадлежиш, не е необходимо да правим обичайния пазарлък. Каква е цената ти? Какво искаш, за да ме поемеш между краката си?

Грубостта на въпроса я обиди и тя усети как лудостта я напуска. Пое дълбоко дъх и изправи рамене.

— Не ме разбирате.

— Напротив, няма нищо, което да разбирам по-добре от пазаренето. Хайде сега, не се колебай. Аз съм много богат мъж и предпочитам да бъда с жена, която ме желае.

— Можете да станете още по-богат. Можете да имате богатство, за което повечето само мечтаят.

— Много си ненаситна. Уверявам те, че съм достатъчно богат, за да ти платя добре за услугите.

— Не, не това имам предвид. — Тя направи нетърпелив жест. — Не искам да ми плащате. Искам аз да ви платя.

— Уморих се от тези глупости. — Той се приближи с една стъпка към нея. — Ако смяташ, че очакването ще изостри страстта ми, грешиш. — Тонът му стана по-груб. — Господи, не бих могъл да те искам повече!

— Не са глупости. — Брин се отдръпна от него. — Малик казва, че искате да станете крал. Мога да ви го дам.

Скептичният поглед на Гейдж пробяга по грубата ѝ кафява рокля.

— Така ли? Вече робите ли управляват света? Или възнамеряваш да използваш магия, за да го постигнеш?

Брин не обърна внимание на подигравката.

— Казах ви, че не съм магьосница, но мога да ви дам каквото искате. Осигуряването на короната може да се купи.

— О, всичко може да се купи след подходящ пазарлък. Обаче цената на един трон е прекалено висока дори за мен.

— Но аз знам къде има съкровище, с което да се купят хиляди тронове.

Подигравката бавно изчезна от лицето му.

— Вярвам, че наистина е така.

— Да.

— Нека разбера дали съм схванал правилно. Искаш да размениш добродетелта си и свободата си за това невероятно съкровище ли?

Брин се намръщи.

— Не ставайте глупав. Нито едно от двете не е ваше, за да го дадете. А аз не бих разменяла Гуинтал за нещо, което е само мое.

— Гуинтал ли?

— Моето родно място.

— И скривалището на това съкровище?

Тя кимна.

— Никога не сте виждал толкова красиво съкровище. Смарагди, рубини, съдини със злато... — Гласът ѝ изтъня, като осъзна, че той я гледа абсолютно безизразно. — Не ми вярвате. Мога да ви го докажа.

— Как?

— Елате с мен в Редфърн.

— И ти ще ми покажеш това съкровище? Мислех, че се намира в онзи Гуинтал.

— Да, но в Редфърн мога да ви покажа, че съществува. — Той не каза нищо и тя попита: — Защо се колебаете? Давам ви каквото искате.

— Нищо не си ми дала. — Очите му пробягаха по нея и се спряха върху гърдите ѝ. — Нищо.

През нея отново премина желание и за миг Брин почувства, че отново е прикована към дървото и огромното му тяло се търка о нея. Тя вдигна брадичка.

— Аз се пазаря с едно съкровище, което е наистина безценно, а вие говорите само за съвкупяване.

— Навярно, защото само за това мисля. — Той вдигна поглед към лицето ѝ. — Какво ще искаш срещу това съкровище, което е безценно?

Гейдж все още не ѝ вярваше, но поне вече не беше на ръба да посегне и да вземе каквото иска.

— Искам да премина безопасно до Гуинтал и вие да ме пазите по време на пътуването. Когато пристигнем там и получите съкровището,

искам да си отидете и да ме оставите в Гуинтал. — Сетне додаде. — Искам съвсем малко в замяна на един трон.

— Съвсем малко. — Той се усмихна. — Ако съществува съкровище. Признавам, че ми е любопитно, как една робиня не би използвала съкровището, за да откупи свободата си, ако не и някой трон.

— Елате в Редфърн и ще ви дам доказателство.

Вместо да се съгласи, той попита:

— Защо толкова много искаш да се върнеш в Редфърн?

— Там е доказателството.

Гейдж поклати бавно глава.

— Това не е всичко, нали?

Брин се изкушаваше да му разкаже за Адуин, но бе възможно той да заподозре, че го примамва в Редфърн само заради себе си. Всъщност това беше близо до истината.

— Това е всичко, което ви засяга.

Той присви устни.

— Но не и всичко, което засяга теб. Дали пък не копнееш за твоя красив Юда, който беше толкова нетърпелив да спи с теб?

— Там е доказателството — повтори тя. — След една седмица Малик ще е достатъчно добре, за да пътува. Отидете в Редфърн и няма да ви се налага да се подмазвате на Уилям.

— Аз не се подмазвам. — Той я огледа и сетне добави нежно: — Опитваш се да си играеш с мен. Очакваше тази подигравка да ме вбеси.

Боже, Гейдж беше умен.

— Защо ще го правя?

— За да ме подтикнеш да сторя каквото ти искаш.

— Аз ви давам това, което искате — рече отчаяно Брин. — Защо не искате да ме чуете?

— Защото не вярвам в митични съкровища.

— Значи сте глупак!

Лицето му издаде изумлението му.

— Господи, възможно ли е наистина да мислиш, че можеш да ми дадеш това съкровище?

— Елате в Редфърн.

Гейдж поклати глава.

— Уилям е вече раздразнен, защото останах тук, докато Малик беше ранен. Няма да е разумно да отлагам присъединяването си към него.

— Казахте, че не се подмазвате.

— Също така не правя и грешката да предизвиквам един монарх, когато това няма да ми даде нищо в замяна.

— Казах ви...

— Но не ме убеди. Може и да си вярваш, но също така вярваш, че можеш да излекуваш човек, като спиш до него. — Той внезапно се усмихна с безкрайна чувственост и протегна ръка. — Ела, излекувай болката ми, Брин от Фокхар.

— Не! — внезапно избухна тя. — Защо? Вие сте глупав, сляп нормандец, който предпочита да се разгонва, вместо да се протегне и да грабне това, което е важно за него. Заслужавате да се въргалие в прахта на Уилям. Малик сгреши. Имате мозък на вол и предпочитате да тънете в калта вместо...

— Спри!

— Няма да спра! Идвате тук и ме яхвате, сякаш съм едно нищо, а сетне мислите, че ще легна по ваша заповед и...

— Казах стига! — Гейдж се надвеси внезапно над нея и покри устата ѝ с ръка, втрещен яростно в очите ѝ. — Отнесох се с теб по-търпеливо, отколкото заслужаваш! Мога да направя с теб каквото пожелаеш. Ти ми принадлежиш.

Тя го ухапа по ръката и когато той я пусна с псувня, Брин рече:

— Аз не принадлежа на никого.

— Нито дори и на твоя хубавичък лорд Ричард ли? — Ръката му сграбчи гърдата ѝ и в това нямаше никаква нежност, само собственическо чувство. — Забрави го. Никога повече няма да видиш нито него, нито Редфърн.

Защо ли си мисли, че тя иска да си спомня за онзи звяр? Той беше важен единствено като заплаха за Адуин.

— Трябва да отида в Редфърн. Това е... — Брин извика тихо, когато той неволно я стисна по-силно за гърдата.

За нейна изненада Гейдж възкликна тихо ѝ дръпна ръката си.

— Не исках... не осъзнах... — Той се завъртя и рече, като се запъваше: — Нямам навика да се отнасям грубо с жените.

Тя продължаваше да го гледа изненадано. Той изглеждаше наистина разтревожен, че я е наранил. Нито Делмас, нито лорд Ричард биха и помислили за това, че я боли, ако това щеше да им достави удоволствието, което търсеха.

Гейдж пак се обърна към нея и рече:

— Въпреки че грешката си е изцяло твоя. Ти би накарала и светеца да извърши насилие.

— Не приличате на светец.

— Виждаш ли? Имаш език, който би изгорил и... — Гейдж спря и явно се опитваше да запази спокойствие. — Нямам желание да те наранявам.

— А не мислите ли, че изнасилването би ме наранило?

— Не и ако не се съпротивляваш.

— Само това ли искате? Тялото ми да лежи отпуснато и безжизнено, докато вие се наслаждавате?

— Това биха правили повечето мъже. — Той спря и сетне думите се изляха свирепо: — Не, за бога, искам да ме желаеш страстно. Искам да стенеш и да тръпнеш, когато влизам в теб. Искам да се притискаш към мен и да ми позволиш да те имам по всеки начин, по който бих те пожелал.

Сега Брин се разтрепери.

— Не мога да ви пожелаая. Това няма да се случи.

— То почти се случи. И ще се случи отново. Твоят лорд Ричард беше прав: ти си страдна по природа. — Устните му се изкривиха. — Но, изглежда, ще трябва да те обуча да насочваш страстта си само към мен.

Страст? Дали този горещ, мощен импулс беше наистина страст? Каквото и да беше, то беше прекалено силно и трябва да се прогони.

— Не искам...

— Искаш го, но навярно искаш повече онова, което те чака в Редфърн. — Той направи пауза. — Ще се спазарим ли, Брин?

— Вече се опитах да се спазаря с вас.

— Но аз мисля, че не беше напълно честна и не можа да докажеш добрите си намерения. А това винаги е необходимо при подобен договор. — Той се усмихна. — Възможно е в Редфърн да имаш доказателство за това. Винаги съществува възможността да

искаш да ме замъкнеш там по някакви твои причини и да загубиш времето ми. За да поема риска, трябва да получа нещо в замяна.

— Едно прескачане до Редфърн няма да отнеме много време. Той е съвсем близо.

— Независимо от това, трябва да бъда обезщетен. След седмица Малик ще може да пътува. Ти ще решиш дали да отидем в Редфърн, или да последваме Уилям към Лондон.

Гейдж се обърна и си тръгна.

Брин се втренчи след него, сепната от внезапното му потегляне. Първата битка бе приключила и тя можеше да се поздравя с победа.

Ако забавянето можеше да се нарече победа.

Разбира се, че беше, побърза да се увери тя. Гейдж бе оставил на нея да вземе решението дали да отиде при него и не бе отхвърлил напълно предложението ѝ за съкровището. Той искаше да го желае, а тя имаше една седмица да го убеди, че никога няма да му даде желаното от него и че трябва да приеме далеч по-голямата награда, която го очакваше в Гуинтал. Една седмица можеше да се окаже прекалено дълга.

Една седмица не е чак толкова много, помисли си Гейдж, като тръгна обратно към лагера.

Беше дяволски много. Какво, по дяволите, го беше накарало отново да я остави на мира? Беше глупак, разнежен като някой от онези сополанковци, за които пееха трубадурите. Той можеше да я обладае. Дори сега можеше да бъде между краката ѝ, а ръцете му можеха да стискат тези гърди, толкова твърди и топли на пипане, дори през роклята ѝ. Той можеше да се движи вътре в нея и да я чува как вика, докато пръстите ѝ се забиват в...

Господи!

Болеше го, беше напрегнат и уголемен. Гейдж се спря до едно дърво и се подпря с една ръка на него. Пръстите му се забиха в кората, докато го разтърси вълна от болка. Той я приветства като разсейване от другата подлудяваща болка.

Брин щеше да дойде при него. Тя искаше да се върне в онзи Редфърн. Нямахше да му се наложи да използва сила. Щеше да дойде и да му позволи да я люби. Трябваше само да почака.

Да почака ли?

Господи, той беше натежал и твърд като жребец, подушил разгонена кобила.

Гейдж можеше да почака.

Една седмица не беше чак толкова много.

— Иска ми се да излезеш навън, Гейдж — въздъхна Малик. — Брин ми казва, че трябва да си почивам и да пазя свеж мозъка си, а как да го направя, като кръстосваш шатрата като тигър, който се готви за скок?

— Не кръстосвам. — Гейдж спря да обикаля, отметна чергилото на шатрата и погледна навън в тъмнината. — Къде е тя?

— В гората. Обича да броди там.

— Така ли? — През последните три дни тя наистина беше прекарала достатъчно време в разходки из гората. Той не беше сигурен, че това е точно поради причината, която изтъкна Малик — че обичала гората, а защото искаше да го избягва. Така или иначе, това не му харесваше. — Трябваше да я предупредиш да не ходи там. Льофон ми казва, че из тези гори имало глигани.

— Сигурен съм, че вече си й казал.

Гейдж й беше казал, но тя не му обърна внимание. Не че имаше значение това дребно незачитане от нейна страна. Тя дори не го беше погледнала, нито му беше казала дума от онзи ден край езерото.

— Ти май имаш по-голямо влияние върху нея от мен.

— Тя казва, че в гората е в безопасност. — Малик замълча. — Боя се, че се страхува повече от хората зверове, отколкото от животните.

— Войниците няма да я закачат. Знаят, че е моя собственост.

— Нямах предвид войниците.

Гейдж знаеше, че не говори за войниците, но бе решил да не го схване правилно. Но беше ясно, че Малик смята да му се противопостави.

— А какво тогава?

— Щом толкова се съпротивлява да легне с теб, защо не я оставиш да спечели битката?

— Тъй и ще направя, по дяволите — отвърна грубо Гейдж.

— Знаех, че реакцията ти ще е такава. — Малик отново въздъхна. — Просто си реших и аз да опитам.

Гейдж се обърна, за да го погледне.

— Ти каза преди, че трябва да спя с нея час по-скоро. Кое промени мнението ти?

— Оpozнах я по-добре. За много жени лягането с мъж е лесно и радостно занимание. При нея не е така. Тя няма да стане от леглото ти и да си тръгне.

— Мислиш, че трябва да я изпратя обратно в леглото на Ричард от Редфърн ли? Господи, няма да стане! Щом е могла да се научи да доставя удоволствие на този кучи син, значи може да легне и с мен. Тя е приключила с него. Няма да я пратя в Редфърн, нито ще плащам дан на молбите ѝ да я заведе там.

— Едва ли е Ричард. Сигурно е казала истината за онова съкровище.

— А може и да не е. Как би могла една робиня да знае подобно нещо?

— Как може една робиня да чете и пише? Това е умение, което не притежават мнозина от благородниците в тази страна на рицари.

Гейдж се намръщи.

— Тя може да чете?

Малик кимна.

— И да пише.

— Тя ли ти каза това?

— Спомена го между другото.

— Ти май се радваш на пълното ѝ доверие. Какво друго спомена „между другото“?

— Нищо. Тя е нащрек като подплашена птичка. Нямах да ми го каже, ако просто не се беше изплъзнало от устата ѝ. — Той направи гримаса. — И не ме гледай така. Нямам желание да заставам между двама ви. Ще бъде крайно неудобно.

— Тогава не се меси.

— Трябва да правя каквото ми подсказва сърцето — отвърна просто Малик.

— Защо не се опиташ да правиш каквото ти подсказва главата — рече сухо Гейдж. — Ще спести значителни главоболия.

— Заплашвате ли го? — Гейдж се обърна и видя Брин, застанала на входа на шатрата. Тя се намръщи, като влезе. — Заплашвате един болен и безпомощен човек?

— Да, ела да ме защитиш, Брин. — В очите на Малик проблесна лудо пламъче изпод полупритворените клепачи и той протегна ръка с молба. — Не мога да се защитя от този варварин.

Брин огледа простодушното му изражение и сетне направи гримаса.

— Ти се защитавах много добре — отвърна тя и коленичи до него, — а лъжата заслужава малко главоболие. — Независимо от троснатите думи, ръцете ѝ бяха нежни, когато дръпна одеялото по-нагоре към брадичката му.

В златистокестенявата ѝ коса се бе закачило малко яркочервено листо от клен и той си спомни тъжната забележка, която бе направила за това, че косата ѝ е гъста като мрежа. Гейдж усещаше миризмата на земя и студен есенен въздух, която се носеше от нея. Кожата ѝ блестеше на светлината на фенера, а въздухът сякаш вибрираше от жизнеността, която тя излъчваше. Гейдж искаше да пристъпи по-близо и да махне това листо от косата ѝ, а после да прокара нежно пръсти през светлия гъсталак.

Нежност. За първи път искаше да я докосва с нежност, осъзна той. Обикновено тялото му беше напълно готово и не можеше да мисли за нищо друго, освен за лъстта, която го терзаеше.

— Не трябваше да ходиш сама в гората — каза той с укор.

Тя застина, но не го погледна.

— Бях в пълна безопасност.

Нейното внимателно отношение го раздразни повече от обикновено.

— Това решавам аз. Не искам собствеността ми да се съсипе.

Ръката ѝ стисна завивката на Малик, но тя отвърна меко:

— Както виждате, не съм съсипана. — Брин се обърна и разпореди: — Угасете фенера. Малик трябва да спи.

Малик направи движение да вдигне завивката, за да я пусне до себе си.

— Не. — Тя му се усмихна. — Време е да спиш сам. — Тя свали наметалото си и го постла на пода на няколко метра от леглото му. — Ще съм тук, ако имаш нужда от мен.

Гейдж беше почти толкова изненадан, колкото и Малик.

— Да разбирам ли, че драконите са се прибрали в пещерите си?

— Смейте се, ако искате. Не ме е грижа. За всяко нещо си има време. Преди не беше правилно да го изоставям.

Брин се беше наежила в очакване на подигравката и въпреки това имаше нещо трогателно и галантно в нейното предизвикателство. Гейдж се обърна рязко, вдигна една от завивките си и я хвърли към нея.

— Не се смея. — Той духна пламъка във фенера. — За бога, лягай си!

ПЕТА ГЛАВА

Следващия следобед имаше силно слънце и Брин накара четирима от войниците на Льофон да изнесат Малик от шатрата, за да се погрее.

Малик повдигна блажено лице към слънцето.

— Хубаво е. Отново се чувствам жив.

Брин се усмихна.

— Знаех, че ще ти хареса. Сега вече всеки ден ще излизаме за малко навън. Слънцето е страхотен лечител.

— Но не по-добър от теб. — Малик се усмихна. — Колко сладка и скромна дама. Отдаваш дължимото на всичко и всички, освен на самата себе си.

— Бих казал, че това е един съвсем безопасен ход.

Брин се обърна и видя, че към тях идва Гейдж. Той продължи:

— И показва, че дамата е, освен скромна, и мъдра.

Думите бяха остри, но в тона на Гейдж не се чуваше обичайната насмешка, когато се обърна към нея. Той беше почти... сърдечен. Може би беше говорил с Малик. За втори път я изненадваше. Снощи тя беше убедена, че мигът на топлота е бил някаква прищявка, но сега той я гледаше сякаш... о, тя не знаеше. Навярно си бе въобразила тази внезапна нежност и копнежът, мечтата да се превърне в реалност, беше наистина опасен.

Тя отклони поглед.

— Не е необходима мъдрост, за да кажеш истината. Чистият въздух и слънцето са...

— Хо-хо! Позволете ми да се приближа!

Брин познаваше този глас. Обзе я хладен ужас, когато се обърна и видя лорд Ричард да се приближава на кон по хълма. Той беше широко усмихнат и облечен в най-хубавия си син вълнен жакет с хермелинов кант. На слънчевата светлина косата му блестеше златиста и като цяло той беше най-хубавия от всички благородници наоколо.

Гейдж застина до Брин и на нея ѝ се стори, че го чу как тихо изруга под носа си. Но пристъпи напред и махна на войника да позволи на Ричард да приближи.

— Кой е този? — промърмори Малик.

— Лорд Ричард от Редфърн — отвърна разсеяно Брин. Защо беше дошъл тук? Дали Адуин имаше нужда от нея? Не, той не би се облякъл в най-хубавата си дреха и не би пропътувал чак дотук заради нея. Имаше някаква друга цел.

Малик тихо подсвирна, докато гледаше как лорд Ричард влиза в лагера.

— Много привлекателен младеж.

— Да.

Гейдж ѝ хвърли един поглед през рамо и процеди:

— Бих ти припомнил, че този привлекателен младеж те хвърли в ръцете ми без никакви угризения.

Брин се намръщи.

— Нищо друго не съм очаквала.

— Значи пред него си така смирена, както никога не си била пред мен.

Брин си спомни унищожителните думи на Ричард по време на пътуването към Хейстингс.

— Той не ме смята за смирена.

Тези думи също не успяха да го задоволят.

— Да, той ми каза, че често си показвала умения, които... — Гейдж спря и изруга пак, сетне тръгна, за да посрещне Ричард.

— Не се справи добре с това — рече неодобрително Малик. — Гейдж е в много деликатно положение в момента. Не трябваше да го тормозиш.

Брин сбърчи вежди объркана.

— Не знам за какво говориш. Не съм го тормозила. Просто казах истината.

— Значи би било най-добре изобщо да не говориш за бившия си господар. Гейдж не го одобрява.

Брин тръсна нетърпеливо глава. Сега изобщо не я беше грижа какво харесва или не харесва Гейдж. Важно беше единствено да разбере защо е дошъл Ричард.

Гейдж спря пред коня на саксонца и каза:

— Мислех, че сме се разделили окончателно. Какво правиш тук?

Ричард твърдо продължаваше да се усмихва.

— Идвам с една покана. — Погледът му се плъзна натам, където до постелята на Малик бе застанала Брин. — О, Брин, виждам, че си използвала добре уменията си. Как е нашият ранен воин?

— По-добре — отвърна тя резервирано.

— И ти не изглеждаш зле. — Той се усмихна. — Но в моите очи винаги си била хубавица.

— Каква е поканата? — попита Гейдж.

— Редфърн — отвърна Ричард. — Каня ви да дойдете в Редфърн.

— Защо?

— Надявам се да го изберете за свой дар от Уилям.

По лицето на Гейдж се появи изненада.

— Колко щедро — рече той с ирония. — Искаш да ми дадеш земите си ли?

Ричард сви рамене.

— Както казахте, Уилям ще подари имота ми на някой от своите барони. Прецених положението и реших, че ще е по-добре да се споразумея с вас.

— Не ми се налага да се споразумявам с теб. Мога да взема земята и да те изпратя да си вървиш по живо по здраво.

— Но защо ще го правите? Знам всичко за Редфърн. Не бихте имали по-добър управител от мен.

— Управител ли? — Гейдж присви очи. — Ще се превърнеш от господар в слуга?

— Като начало. Аз съм практичен човек.

— Аз бих те преценил и като амбициозен човек.

Приятното изражение на Ричард не се промени.

— Разбира се, но все отнякъде трябва да се започне.

— Ти си един Юда. Защо да вземам управител, на когото не вярвам?

— Юда е имал славата на много умен мъж, а умните мъже са полезни. Освен това Христос е искал да го предадат. А вие не бихте го понесли. Ще ме следите всяка минута. — Той продължи убедително.

— Елате в Редфърн и вижте какво ви предлагам. Това е хубав и богат имот, нали, Брин?

— Да.

Гейдж не я погледна.

— Не се меси, Брин.

— Недоволен ли сте от нея? — попита Ричард. — Сега, след като е изпълнила дълга си спрямо вашия човек, сигурно ще искате да се отървете от нея. Ще се радвам да си я взема обратно.

— Не! — Брин разшири очи от насилието в тона на Гейдж. Той бързо се поправи и рече рязко: — Не съм недоволен от нея. Намери си друга робиня. Тази е моя.

Ричард сви рамене.

— Просто исках да ви облекча от бремето. Ще дойдете ли в Редфърн?

— Ще го обмисля. — Той се обърна кръгом. — Едва ли.

— Чудя се дали бих могъл... — Ричард се поколеба. — Разбирате, че не бих се намесвал в правата или имуществото ви, но бих ли могъл да поговоря само с Брин?

— Не, не може — отвърна сухо Гейдж.

Адуин ли е, зачуди се разтревожена Брин. Ричард кимна покорно.

— Просто исках да ѝ съобщя новините от Редфърн, но ако това ви обижда, не бих и помислил...

— Обижда ме. — Гейдж закрочи нагоре по хълма към Малик и Брин. — Довиждане, лорд Ричард.

— Довиждане. — Ричард обърна коня си и започна да слиза по хълма.

— Чакайте! — Брин се затича след него. — Чакайте, искам да...

— Не! — Гейдж я сграбчи за китката и я спря. — Няма да ходиш при него!

— Пуснете ме — извика яростно тя. — Не го ли чухте? Има новини. Аз трябва... — Тя се отскубна и полетя надолу по хълма. — Почакайте!

Ричард дръпна поводите и се обърна с усмивка.

— Бунтарка както винаги. Знаех, че няма да му позволиш да те спре. — Той погледна покрай нея. — Но май нямаме много време. Нормандецът слиза по хълма и изглежда като буреносен облак.

Брин не погледна назад.

— Какво става с Адуин?

— О, не е добре. Преди две нощи отново имаше треска. Викаше те, но теб те нямаше.

— Разбира се, че ме нямаше. Вие ме доведохте тук.

— Това обаче не променя положението на Адуин. Тя се нуждае от теб. Трябва да се върнеш в Редфърн.

— Опитвам се.

— Опитай се по-упорито — каза Ричард. — Нормандецът май силно те ревнува. Сигурно си му доставила истинска наслада. Убеди го да те доведе в Редфърн.

— Кой се грижи за Адуин? Алис ли?

Ричард тръсна глава.

— Сега Алис има други задължения.

— Кой тогава?

— Връщай се при Малик. — Гейдж я хвана здраво за китката и я завъртя с гръб към Ричард. — Веднага!

— Трябва да поговоря за...

— Вече си поговорихме — намеси се Ричард. — Не трябва да гневим лорд Гейдж. Надявам се да видя и двамата ви в Редфърн. — Той пришпори коня си и се понесе надолу по хълма.

Брин се загледа втренчено в него, агонизирайки от тревога. Нямаше нужда да пита какви са задълженията на Алис сега. Означаваше ли това, че Ричард не е определил никого, който да се грижи за Адуин? Дори той не би могъл да се отнесе към жена си с подобно безразличие. Единственото желание на Адуин бе да доставя удоволствие и да ѝ бъде позволено да обича. Брин си спомни за нощта, когато гледаха кометата и когато Адуин се бе свила до нея и я бе нарекла своя приятелка.

— Престани да гледаш така! — рече грубо Гейдж. — Той си отиде и много му здраве! — Той я повлече към лагера. — Никога повече няма да търпя неподчинението ти. Никога повече няма да бягаш след това... Господи, ти плачеш.

Брин не бе усетила сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Сълзите бяха слабост, а тя не биваше да показва слабост пред него. Трябваше да избяга и да се скрие. Да се скрие и да помисли... Горката Адуин...

— Пуснете ме! — Тя се отскубна и се затича към гъстата гора.
Гората...
Там щеше да е в безопасност, както беше преди много години.
— Брин! — след нея звънна викът на Гейдж. — Върни се тук!

Тя се върна в стана около полунощ. Той изглеждаше пуст, отбеляза вяло. Никога обаче не бе излизала толкова късно. Навярно в лагера винаги беше така тихо по това време.

— Слава богу! — рече Малик с облекчение, когато Брин влезе в шатрата. — Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. — Тя коленичи до него. — Трябва да спиш. Как ще се излекуваш, ако не си почиваш?

Той се подсмихна.

— Как искаш да си почивам, когато лежа тук буден и се тревожа за теб? Далеч по-добре щях да направя, ако бях отишъл да претърсвам гората заедно с Гейдж.

— Той ме търси? — Брин прокара уморено пръсти през косата си. Разбира се, че ще тръгне след нея, помисли си тя с горчивина. Нали беше негова собственост.

— Веднага щом тръгна, той те последва заедно с повечето войници. — Малик поклати глава. — Никак няма да е доволен от неприятностите, които му създаде.

— Не е трябвало да тръгва след мен.

— Той би казал, че не е трябвало да бягаш. — Малик продължаваше да бърби укоризнено. — Изглеждаш така, сякаш си се въргала в листата. Лицето ти е изцапано, а в косата ти има клончета.

— Не бих избягала. Все още имам задължения към теб. — Брин наля вода от каната в дървения съд. — Лорд Ричард донесе тревожни новини. Трябваше да помисля.

— Бих казал, че този лорд Ричард рядко носи нещо друго, освен неприятности. Добре е, че си се отървала от него.

— Не съм се отървала. — През отминалите часове в гората Брин беше осъзнала, че никога няма да се освободи от него, щом Адуин му е подвластна. Не можеше да продължава така. Тя трябва да направи нещо, за да промени положението. Наплиска лицето си със студената вода и сетне го избърса с чиста, мека кърпа. — По-добре ли е?

Малик кимна разсеяно.

— Гейдж помисли, че може да си тръгнала за Редфърн след този млад жребец.

— Защо да го правя? Гейдж ще ме преследва и ще ме върне тук.
— Устните ѝ се изкривиха презрително. — Добрите господари не позволяват на собствеността си да изчезне.

— Радвам се, че го осъзнаваш.

— О, аз осъзнах много неща, докато бях в гората тази вечер. — Брин духна фенера и легна върху наметалото си. — Но това не ги прави по-справедливи. Лека нощ, Малик.

— И ти се каниш да заспиш, сякаш нищо не се е случило?

— Защо не? — Тя придърпа одеялото върху себе си. — Много съм уморена.

— Докато Гейдж е навън и претърсва шубраците заради теб?

— Ще му се отрази добре. Мисля, че има много енергия, която напоследък не е могъл да изразходва.

Последва тишина, след което се чу подсмивване от тъмнината.

— О, да, страшно много енергия.

Гейдж се върна чак в последните часове на нощта.

Той се бе надвесил над нея с фенер в едната ръка и осветяваше мрачното ѝ изражение.

Гейдж беше много ядосан, осъзна сънено Брин. Е, нищо ново. Той непрекъснато бе ядосан или разгневен от нея.

— Иде ми да те удуша — процеди той.

Насилие и ярост... и още нещо. Тогава тя не успя да се справи с нито едно от тях.

— Лягайте да спите — промърмори тя. — Утре ще поговорим.

— Не ти ли хрумна, че можеш да се изгубиш из тези гори, че в тях има зверове, които могат да те разкъсат?

— Бях в безопасност.

— Сама в гората, без никакво средство за защита?

Гейдж не осъзнаваше, че това няма никакво значение. Гората винаги приемаше и защитаваше своите.

— В безопасност... — Брин се обърна и затвори очи. — Утре ще говорим.

— Ще говорим сега. Време е да разбереш кой е господаря и коя е робинята.

— Утре...

Брин усещаше как Гейдж я гледа, чувстваше приливите на безсилие и експлозията от насилие, които излъчва. Почти очакваше да дръпне настрани одеялото и да я изправи на крака, да я разтърси, да я хвърли на земята и...

Той се обърна и закричи към своето легло.

Брин никога преди не го беше виждала толкова освирепял и опасен.

Той беше ядосан повече от всякога.

Защо не се страхуваше тя? Сякаш помежду им беше станала някаква неуловима промяна. Той със сигурност не ѝ вярваше и не би трябвало, тя бе решила да използва всички възможни средства, за да освободи себе си и Адуин. Как можеше да му вярва, когато той искаше само да използва уменията и тялото ѝ, да я притежава? И въпреки това в първия миг на пробуждането, макар да бе видяла заплахата, тя се бе почувствала някак в безопасност...

Глупости. Навярно вцепенението беше притъпило страха ѝ от нормандеца. Нищо не се беше променило. Той беше неин враг и трябваше да се отнася с него със същата бдителност, както към Делмас и лорд Ричард.

Не, той не беше като тях. Гейдж Дюмон може и да беше безпощаден, но той никога не би заговорничил и използвал безпомощните като средство за постигането на някаква цел. Бързината, с която инстинктивно отхвърли сравнението я сепна. Точно сега не трябваше да омеква към него. Трябваше да го използва, също както и той искаше да я използва. Той беше неин враг.

Брин се събуди чак по пладне на следващия ден и когато отвори очи, видя Гейдж, който седеше наблизко.

— Можем ли сега да разговаряме? — попита мрачно той.

За миг тя се разсъни напълно. Седна веднага в леглото и отметна одеялото.

— Веднага. — Тя се огледа из шатрата. — Къде е Малик?

— Навън, на слънце. Денят е топъл. Почти летен.

— Ще отида да приготвя храната му.

— Лъфон е избрал един мъж, който да се грижи за него. Той няма нужда от теб. — Гейдж направи пауза. — Това, което се случи вчера, не бива да се повтаря. Ще разговаряме, Брин.

— Не споря с вас. — Тя грабна наметалото си и парче сапун и тръгна към входа на шатрата. — Но се чувствам мръсна и полузаспала. Ще отида до езерото да се измия. Елате с мен, ако искате.

Брин се надяваше да ѝ откаже. Още не беше готова за него.

— Разбира се, че ще дойда.

Слънцето печеше точно така, както беше казал Гейдж и тя забеляза как Малик доволно подремва. Тя побягна надолу по хълма и влезе в гората. Коленичи до езерото и започна да плиска лицето си, сетне направи гримаса, като видя отражението си във водата. Бе се опитала да се поизмие предната нощ, но не бе свършила почти никаква работа. Косата ѝ беше сплъстена с мръсотия и листа, а лицето ѝ...

Брин се сви, когато чу скърцането на ботушите на Гейдж върху сухите листа, докато се приближаваше зад нея. Тя не беше готова. Навярно щеше да намери начин да... Не, трябваше да спре с това заяждане. Вчера беше взела решение и ако ще го изпълни, то трябва да е дръзко и по нейно желание, а не по негово.

Брин се изправи и се обърна с лице към мъжа.

— Ще бъда с вас веднага щом измия тази мръсотия. — Тя посегна и развърза кожената вързанка, с която беше прибрала назад косата си. — Мразя да съм мръсна. — Косата ѝ падна около раменете и тя прокара пръсти през нея. — Забелязала съм, че и вие не обичате нечистотата. Това ме учуди. Носят се слухове, че нормандците се къпели само веднъж годишно.

— А саксонците имали две глави и бълвали огън и жупел. Само глупците вярват на слухове. Сега, след като свършихме този разговор за чистотата, ще ми кажеш ли защо беше толкова обезпокоена, че избяга и се изгуби в гората?

— Не съм се изгубила.

— Не избягвай въпроса ми. Какво ти каза оня кучи син? Той беше... Какво, по дяволите, правиш?

— Свалям си роклята. — Брин не го погледна, докато сваляше дрехата си, а после се наведе, за да развърже обувките си. — Казах ви, че не обичам... — Тя влезе гола в езерото, докато водата стигна до

кръста ѝ. Водата беше ледена, но на нея не ѝ беше студено. Плътта ѝ гореше...

— Погледни ме — изкомандва грубо Гейдж.

Тя не искаше да го поглежда. Искаше да се гмурне под водата и да охлади разгорещеното си тяло. Насили се да се обърне и да срещне погледа му.

Брин пое остро дъх и остана там, загледана безпомощно към него.

— Защо? — попита той. — Защо сега?

— Необходимо е. — Тя преглътна. — Трябва да отида в Редфърн, а вие казахте, че трябва да получите... награда за търпението си.

Той стоеше, втренчен в нея, а по бузите му пълзеше червенина и ноздрите му леко потръпваха.

Брин не можеше да понесе това. Тя се обърна, потопи глава във водата и започна яростно да мие косата си.

— Макар да смятам, че шансът да получите съкровище е достатъчна награда.

— Не съвсем.

— Тогава сте ненаситен като всички мъже.

— Навярно още по-ненаситен.

Брин чу плясък. Тя се покри с ръце и го видя да крачи гол към нея. Сила. Мускулести бедра и прасци цепеха водата, сякаш беше бойно поле, което трябва да се превземе. Черен триъгълник от косми покриваше гърдите му и ограждаше неговия...

Брин бързо отмести погледа си към лицето му и изведнъж пожела да не го беше правила. Изражението му се беше променило, беше станало почти сляпо чувствено. Той спря до нея.

— Аз съм ненаситен — рече той гърлено — и по-страстен от всеки друг мъж, с когото си била. Понякога исках да те погълна, да те всмуча цялата. — Той посегна и взе от нея сапуна. — И все още искам. — Гейдж сапуниса ръцете си и хвърли сапуна на брега. — Не мърдай.

Тя не би могла да помръдне, дори да искаше. Можеше само да го гледа как се приближава. Чувстваше се хваната на тясно, очарована, неспособна да мисли.

Сапунисаните му ръце обхванаха гърдите ѝ.

Тя потрепери от шок и той я хвана по-здраво.

— Не, не и втори път — промълви той. — Няма да ме напуснеш отново.

— Аз не се опитвах... да се измъкна.

— Добре. Защото няма да стане. Никога повече. — Ръцете му се раздвижиха върху гърдите ѝ, като нежно ощипаха зърната ѝ. — Знаеш ли как се чувствах снощи в гората, всеки миг очаквах да те намеря мъртва на пътеката? — Той я повлече към плиткото, където водата стигаше само до прасците ѝ. — Разтвори крака. — Сапунисаните му ръце се спуснаха надолу и започнаха да нанасят пяната в нея.

Тя се изпъна назад при неописуемото усещане, което я прониза.

— Какво... правите?

— Предразполагам те. — Два пръста влязоха леко и започнаха ритмично да я галят. — Аз съм едър мъж, не искам да те нараня.

Колко странно, помисли си тя замаяно. Делмас никога не се интересуваше дали я боли, щом щеше да утоли страстта си.

С другата си ръка Гейдж все още я опипваше и палецът му се въртеше, докато откри...

— Не! — извика тя и се вкопчи в раменете му.

Той спря.

— Заболя ли те?

Усещането беше толкова силно, че тя почувства нещо като болка, но сега осъзна, че натискът бе създал не болка, а тежко пулсиране и някаква ужасна празнота.

— Аз мисля, че... не...

— Добре, защото не мога да чакам повече. — Той хвана бутовете ѝ с големите си ръце и я повдигна. — Обвий краката си около мен.

— Защо...

Той влезе надълбоко.

Брин извика тихо и се вкопчи в него с бедра и ръце, докато неговите бедра я удряха ритмично, а големите му длани я държаха залепена за него. Брин се чувстваше изпъната, като част от тялото му. Не знаеше, че мъжете обладават жените по този начин, помисли замаяно тя. Може и да не го правеха. Само мъж с огромната сила на Гейдж би могъл...

— Движи се — рече той с треперещ глас в ухото ѝ. — Притисни се към мен, дай ми...

Брин вече се движеше в ритъма, който искаше той. Тя искаше да бъде по-близо, трябваше да бъде по-близо.

Гейдж газеше към брега и я държеше здраво, докато тя налудничаво се тресеше. Беше виждала как животните в гората се съвкупяват със същата настойчивост. Тя не беше животно...

Но трябваше да се движи, да му дава...

Сега беше по гръб върху листата на брега, а той представляваше една масивна форма върху нея.

Навътре. Навън. Дълго. Кратко. Небето беше някаква неясна синева зад рамото му и с всяко поемане на въздух тя вдишваше силния аромат на земя, борове и сапун. Звукът от шумоленето на сухите листа под тях беше също толкова чувствен, както и дрезгавото му дишане в ухото ѝ. Той не беше доволен само да взема, караше я да даде всичко от себе си.

Не е честно, помисли си Брин лудо. Той я поглъщаше както бе казал, че иска да го направи. Тя не искаше да усеща това.

— Дай ми го! — Тонът му беше гърлен. — Не се съпротивлявай! Задържаш.

Какво искаше той? Тя не можеше да му даде повече от това, което имаше.

Брин изкрещя, когато той ѝ доказа, че греша. Гърбът ѝ се изви нагоре, докато тялото ѝ се тресеше от освобождаването.

Тя лежеше задъхана и трепереше, докато я разкъсваха невероятните спазми.

— Да, точно това искам. — Усмивката му беше жестока, когато започна да се движи по-силно и по-бързо. Застина, сетне изстена и падна върху нея.

Брин осъзна, че Гейдж ѝ беше дал семето си. Колко странно, но не чувстваше отвращение. Нуждата си беше отишла, а спокойствието, което последва беше като топъл, успокоителен балсам. Никога преди не се беше чувствала така. Ръцете ѝ инстинктивно обвиха едрите рамене на Гейдж.

Той вдигна глава и я погледна. На челото му беше паднала къдрица тъмна коса.

— Сакрблю, какво направи с мен?

Брин не знаеше какво иска да каже. Не разбираше думите му, тъй като именно той бе инициаторът на това невероятно любене. Къде бяха

дързостта и авторитетът, които се бе надявала да запази в тази ситуация?

— Не, по дяволите, не си. — Той я прегърна по-силно и се претърколи на страната си, като все още я държеше притисната до себе си. Това я шокира. Делмас винаги бе получавал своето удоволствие и я бе оставял сама. Тя се почувства окована във вериги, притежавана, сякаш част от голямото му тяло, точно както и по време на самия акт.

— Аз... бих искала да се отдръпна — прошепна Брин.

— Защо?

— Не е... прилично.

Той се подсмихна.

— Не съм съгласен. Тъй като си толкова приятно тясна, прилепваш напълно и аз съм ти като по мярка.

Топлина опари бузите ѝ.

— И подобен разговор също не е приличен. Така ли се държат нормандците със своите... — Брин млъкна, тъй като не успя да намери думата за това, което бе станало помежду им. Това не бе съвкупление, както го знаеше тя.

Гейдж се наведе и прокара език по зърното ѝ, после направи гримаса.

— Все още имаш вкус на сапун. Май не съм те изплакнал добре. Нищо чудно. Аз едва ли не те обладах още докато бе до кръста във водата.

Какво ли щеше да бъде това усещане? Студената вода и той — горещ и твърд в нея...

Гейдж ухапа внезапно втвърденото ѝ зърно.

— Виждам, че ти харесва тази идея. Да се върнем ли в езерото?

Мили боже, тялото ѝ се променяше, приготвяше се. Какво ставаше с нея?

— Не! — Ръцете ѝ се свиха в юмруци, за да не ги вдигне към косата му. — Пуснете ме. Получихте достатъчна награда.

Гейдж застина.

— Така ли? — Той повдигна бавно глава и погледна надолу към нея. — Не мисля така. Аз съм мъж, който се нуждае от огромна награда. — Той нарочно посегна и хвана в ръце задника ѝ, като я притегли близо до себе си. — Благодаря ти за напомнянето да не се тревожа, че ще те използвам прекалено. Признавам, че за миг бях

забравил условията на нашето споразумение. — Ръцете му се отвориха и отново се затвориха върху меката плът. — И цялата тази компенсация заради Редфърн. Сигурно много ти се иска да отидеш там.

— Да.

— Кажи ми, каза ли ти онзи красив млад негодник, че трябва да ме убедиш да те заведа обратно в Редфърн? — Той говореше почти лениво, но в тона му се усещаше заплахата, изпълваща я с тревога.

— Не това беше причината да...

— А, значи ти е казал. — Гейдж я оципа леко по задника. — Толкова умен мъж да използва една жена, за да постигне целите си. Сигурно много си свикнала да се подчиняваш на заповедите му, за да искаш толкова много да ми доставиш удоволствие. — Коприненият му тон стана по-твърд. — Надявам се, че не си се разочаровала. Ти явно предпочиташ руси момчета, които те използват като курва.

Брин не биваше да се чувства толкова наранена, когато той си мислеше точно това, което тя целеше.

— Пуснете ме.

— Казах ти, че още не съм свършил. — Гейдж внезапно се обърна по гръб и я вдигна върху себе си. — Трябваше да го разбереш досега.

Той се размърдваше в нея, осъзна тя изумена.

— Отново ли?

— Изглеждаш изненадана. — Той посегна, за да докосне гърдата ѝ. — Май че саксонците не могат да се похвалят с особена мъжественост.

— Какво правите? Тази поза е... много странна.

— Няма да е така задълго. — Той дръпна косата ѝ по раменете и я уви около гърдите ѝ. — Още един първи път? Добре. Знам, че трябва да ценя високо всичките малки номерца, които си научила, но поради някаква причина представата за теб и някой друг в леглото ме ядосва.

— Не знам никакви номера.

— Може би не очевидни. — Усмивката му изчезна и изражението му отново стана мрачно. — Но удоволствието на жената е достатъчно стимулиращо, а ти имаш определен вкус към този вид забавление. Така че не ми показвай неща, на които те е научил някой

друг. — Бедрата му се повдигаха ритмично нагоре с всяка дума. — Искам да се преструваш, че си наивна като Ева в градината.

Ще е лесна задача, помисли си замаяно Брин, докато хващаше здраво раменете му. Страстта беше нова за нея. Всичко това беше ново — желанието, потребността, удоволствието. Тя прехапа долната си устна, когато той започна да я повдига при всеки удар, за да я заведе към онова експлозивно освобождаване, което бе почувствала преди. Странно беше, че силното удоволствие и сладкото успокоение можеха да дойдат след едно и също нещо. Мили боже, тя се наслаждаваше прекалено силно! Със сигурност само блудниците обичаха да правят подобни неща с мъжете.

Беше така само защото Брин бе с Гейдж Дюмон. Единствено мъж с подобна сила можеше да предизвика подобни дълбоки чувства. Тя никога дотогава не се бе изкушавала да вкуси това удоволствие с някой друг. Когато се разделят, отново ще е осъдена на хладното неудоволствие от съвкуплението. Когато той си отиде...

Тази мисъл предизвика странно, болезнено свиване, която я изненада и уплаши. Тя не чувстваше нищо към него, повтори си бързо Брин. Ще го използва, както той я използваше и...

— Стига!

Брин погледна надолу към него.

Лицето му беше изкривено от яростна усмивка.

— Мисли за мен — рече грубо той. — Само за мен, да те вземат мътните!

— Аз не...

— Мислеше за друг. — Той проникна надълбоко и ускори ритъма. — Но вече не.

Шията на Брин се изви назад и тя застана, обливана от вълните на удоволствието.

Може и да беше телесна слабост, но щеше да е пълна глупачка да се отдръпне от тази наслада, когато причината ѝ да приеме нормандеца беше правилна и справедлива.

Брин не беше глупачка.

Те се върнаха в лагера чак по мрак, когато на хълма вече палеха вечерните огънове.

Брин се намръщи от внезапната тревога.

— Не трябваше да го оставям толкова дълго.

— Малик ли? Наредих да се грижат за него.

— Но това беше мое задължение. — И тя беше нарушила този дълг, помисли си Брин с отвращение. Беше изгубила целия следобед, за да се съвкупява няколко пъти като разгонено животно. Защо не се противопостави? — Трябваше да съм с него.

— Ти каза, че е във от опасност. — В тона на Гейдж се промъкна нотка на нетърпение. — И мога ли да изтъкна, че тъкмо аз те доведох тук, за да го лекуваш и аз съм този, който определя задълженията ти?

Брин го погледна изненадана.

— Вярно е, че вие наредихте да ме доведат тук, но когато ми го поверихте, вашата роля свърши. Не можете да ми казвате да не го лекувам, нито какви са задълженията ми. Сега само аз мога да решавам какво е необходимо. — Но днес тя беше сложила на везните доброто на Адуин и беше изоставила отговорността си към Малик. — Кога тръгваме за Редфърн?

Брин усети как Гейдж застана нащрек.

— Скоро.

— Кога?

— Да не мислиш, че съм те измамил? Уверявам те, винаги спазвам условията на сделките.

— Не се съмнявам във вас. Кога?

Гейдж помълча и после каза:

— След два дни, ако Малик е достатъчно добре, за да пътува.

— Ще бъде добре. Ще пътуваме бавно.

Гейдж изкриви устни.

— Къде остана цялата ти загриженост за доброто на Малик? Май че се изпари нанякъде в нетърпението ти да стигнеш в Редфърн?

— Не е вярно — отвърна свирепо тя. — Но трябва да балансирам нещата.

— Какво да балансираш?

Малик срещу Адуин. Тя имаше дълг и към двамата, но се боеше, че сега Адуин има по-голяма нужда от нея. Гейдж обаче не познаваше Адуин и беше изцяло привързан към приятеля си.

— Няма да разберете.

Гейдж се усмихна горчиво.

— О, мисля, че разбирам много добре.

Тонът му беше толкова горчив, че тя го погледна. Светлина и мрак. Власт и сила. Лъчите на залязващото слънце оцветяваха косата му в гарвановочерно и въпреки това сините му очи грееха ярко. Изражението му изглеждаше по-меко. Преди тя го бе сметнала едва ли не за грозен, а чертите му — за прекалено груби. И въпреки това тогава, когато не бе видяла никаква красота, тя бе усетила онзи властен ореол, който привличаше всички към него. Всеки път в негово присъствие тя трябваше да се бори, за да откъсне поглед от лицето му. В този момент Гейдж упражняваше същото това очарование, но сега, когато го познаваше с цялото си същество, беше още по-лошо. Тя не само искаше да продължава да го гледа, но и да посегне и да докосне грапавата му буза и...

Брин откъсна погледа си от него и ускори крачка, докато стигнаха до лагера.

Малик вече бе прехвърлен в шатрата, а на малкия огън къкреше заешко задушено. Льофон говореше с един млад войник и погледна с усмивка, когато Гейдж и Брин приближиха.

— Как е Малик? — попита Гейдж.

— Добре е, господарю. Прекара хубав ден. Много хубав. Чувстваше се толкова добре, че изигра с мен една игра на зарове, а после и с други. — Той направи гримаса. — Сега притежава седлото ми. Макар благосклонно да ми позволя на да го използвам, докато намеря пари да го откупя от него.

— Не си ли го уморил? — попита бързо Брин.

Льофон поклати глава.

— Спряхме веднага щом се умори. Аз мислех, че по-бързо ще отпадне. Можех в края на деня да съм богат човек.

Тя не трябваше да отсъства толкова дълго. Това, което тези силни воители смятаха за умора, не беше добре. Брин забърза към шатрата.

Малик вдигна поглед, широко ухилен.

— Добър вечер, Брин. Сега притежавам седло, посребрена юзда и достатъчно злато да...

— Разбрах. — Тенът му беше добър, а тъмните му очи проблясваха. Навярно беше превъзбуден, но по всяка вероятност денят, прекаран в хазартни игри, не му бе навредил. Той беше стигнал до момента, в който духът му се отегчаваше, а това не е добре за тялото.

Брин се отпусна и се усмихна. — Навярно утре ще можеш да дадеш на Лъфон възможност да си спечели обратно седлото. — Тя коленичи до него. — Но мисля, че трябва да съм тук, за да се уверя, че не се престараваш.

Усмивката на Малик изчезна, докато ѝ отговаряше:

— Не е необходимо. Не и ако Гейдж... иска да си с него. — Той направи пауза, преди да попита: — Ти не се ли съпротивлява?

Горещина опари бузите ѝ. Тя бе очаквала Малик да е разбрал какво е станало между нея и Гейдж, но не предполагаше, че ще се чувства толкова неудобно... толкова притежавана. Гейдж дори не беше в шатрата и въпреки това Брин се чувстваше така, сякаш той беше все още вътре в нея.

— Не.

— Добре ли мина? Той не те ли нарани?

— Не. — Тя отдръпна завивката и провери раната му. — Нима ти очакваше да ме нарани?

— Не... — Малик сви рамене. — Обикновено не действа със сила при жените, но с теб... Беше крайно необичайно. Радвам се, че се реши да се предадеш.

— Не съм се предала — отвърна тя, ужиlena. — Ние се споразумяхме.

— Споразумяхте ли се?

— След два дни тръгваме за Редфърн. — Тя стана на крака. — Ще ти донеса вечерята.

— Брин... — Малик поклати глава. — Знам, че когато нямаш почти нищо друго в живота си, вниманието на един красив негодник като Ричард от Редфърн може да ти изглежда привлекателно, но той не те заслужава. Дори да отидеш в Редфърн, Гейдж няма да ти позволи да се върнеш в леглото му.

— Да се върна... — Внезапно няколко от мъглявите реплики на Гейдж относно Ричард започнаха да се изясняват. — Ричард му е казал, че ме е използвал и по този начин ли?

— С висока оценка и за ентузиазма ти, и за курвенските ти умения. — Малик додаде нежно. — Е, видя, че не заслужава твоята обич.

Тя го погледна, без да може да повярва на ушите си.

— Обич ли?

— Не е ли така? — Малик присви очи, загледан в нея. — Ако не го обичаш, защо тогава искаш да се върнеш в Редфърн?

За миг Брин се изкушаваше да му каже за Адуин. Малик беше мил и щеше да го разбере.

Но той също така щеше да се почувства задължен да каже на Гейдж Дюмон, а нормандецът беше коравосърдечен. Можеше да си помисли, че тя размахва съкровището пред него, за да го привлече в Редфърн само заради Адуин. Нека Гейдж да си мисли, че е достатъчно глупава, за да обожава онова чудовище. В момента той сякаш имаше някакво чувство за притежание спрямо нея, а воинските му инстинкти щяха да го поведат към леговището на Ричард, за да унищожи всякаква заплаха.

— Не съм казала, че храня някаква обич към лорд Ричард. — Тя излезе от шатрата и енергично закрачи към огъня, където Льофон и Гейдж все още говореха.

Гейдж откъсна очи от Льофон и вдигна въпросително вежди.

— Той е добре — рече рязко Брин. И добави към Льофон, докато пълнеше един съд от кипящия чайник: — И няма търпение да си види вещите, които ще спечели утре. Мисля, че е хвърлил око на коня ти, капитане.

Льофон изсумтя.

— Ще се радвам отново да стъпи на крака. Макар че дотогава може и аз да ходя пеша.

Усмивка разтегли устните ѝ.

— Това е напълно възможно.

Капитанът отдаде набързо чест на Гейдж и си тръгна.

Брин усещаше погледа на Гейдж върху себе си и чувстваше някаква тревога. Сега всяко действие, всяка дума изглеждаха различни. Тя тръгна бързо към шатрата.

— Почакай — промълви Гейдж.

Брин не го погледна.

— Малик е гладен.

— Да не би изведнъж да са ми пораснали две глави? Защо не ме поглеждаш?

Брин се насили да го погледне право в очите. Дали някога щеше да успее да го погледне, без да си го спомни надвесен над нея, гол,

стегнал мускулите на стомаха си, докато се движеше лудо в нея? Изведнъж усети топло гъделичкане между бедрата си.

— А, така е по-добре — рече тихо той. Посегна и ги докосна с пръсти. — Устните ти са подути. Бях прекалено груб с теб. Следващият път ще се опитам да бъда по-нежен.

Да, той беше груб. И двамата бяха груби и отчаяни, и ненаситни. На неговата страст тя бе отвърнала със също толкова безсрамна похот, помисли си Брин с отвращение. Тя си казваше, че няма нищо лошо в това да се наслаждава на сливането, но не трябваше да изгубва ума и дума и да забравя целта си. Направи една крачка назад и обърна глава, за да избегне докосването на Гейдж.

— Не съм очаквала да сте нежен с мен. Трябва да се държите както ви се иска.

Нежността изчезна от изражението му.

— А ти се отдаваш покорно и си разтваряш краката, независимо от това колко ти е противно. — Той посегна и я грабна за раменете. — Недей да ме лъжеш. И ти не си светица. По раменете си имам белези от твоите нокти и мога да го докажа.

— Аз не съм... — Брин спря и тръсна уморено глава. Прекалено дълбоко беше нагазила в лъжи и те я задушаваша. Не биваше да лъже за това. — Очаквах да не ми хареса. Не знам защо го направих. Не можех иначе. — Сетне додаде, като се запъваше: — Мисля, че може би не сте като другите мъже.

По лицето му трепна изненада.

— А аз знам, че и ти не си като другите жени. Не съм свикнал с подобна откровеност. — Той отпусна хватката си и сетне отдръпна ръката си. — Ако е откровеност. Може и да е капан, с който да ласкаеш себелюбието ми. Би било умен ход, а ти си една много умна жена.

— Жената трябва да е умна, иначе я използват. — Тя тръгна към входа на шатрата. — А и не ме интересува какво мислите.

— Щом получаваш онова, което искаш от мен. — Той се усмихна язвително. — Много дръзко използваш думите. Ами ако променя решението си за отиването в Редфърн?

— Няма да го промените. Малик казва, че винаги спазвате обещанията си. — Тя го погледна през рамо. — А вярвам, че той казва истината.

— Удар, сетне погалване. Учудвам се, че твоят лорд Ричард не те е удушил, преди да те хвърли на мен. Но ти си права, не ми беше хрумвало да се откажа от Редфърн. Нямам търпение да видя онова, което заслужава такава голяма жертва.

Брин го беше ядосала, не го беше обидила. Всъщност беше в състояние да го накара да почувства само лъст или гняв. Не биваше да се опитва да разбере или да направи каквото и да било, което да я приближи към него. Той беше забележителен мъж, но мъж, който иска кралство, нямаше място в обикновения живот, който тя желаше да води в Гуинтал.

— Няма да ви се наложи да чакате дълго. Казахте, че след два дни тръгваме.

Без да чака отговор, Брин влезе в шатрата.

През следващия час тя усещаше мрачния му поглед върху себе си, докато хранеше Малик със задушеното. Самата тя хапна малко, а сетне изми грижливо лицето на ранения. Той вече бе заспал, когато подпъкна одеялото около него и стана, за да си постеле наметалото на земята.

— Не, не там — каза Гейдж. Той потупа леглото си. — Тук.

Брин се стегна, но опита да се отпусне.

— Ще дръзнете ли да ме посрамите пред приятеля си?

— Моят приятел е заспал като пън. — Той повтори по-силно. —

Тук.

Брин тръгна бавно към него.

— Не си ли... Не ти ли беше достатъчно?

Той се пресегна и я тръшна до себе си. Настани я с гръб към себе си и дръпна одеялото върху нея.

— Спи засега. — Обви с ръка гърдите ѝ. — Но човек никога не знае кога ще му се прииска още награда. Предпочитам да си ми под ръка. Заспивай. Ще те събудя, когато имам нужда от теб.

Как можеше да заспи, когато сърцето ѝ едва не изскачаше от гърдите ѝ?

— Не ми харесва да лежа така. Прави ме неспокойна.

— Ще свикнеш. На мен ми харесва много. — Устните му докоснаха ухото ѝ като с перо. — Ти знаеше още от първата седмица, че искам да те отнема от Малик. Исках да си в моето легло, а не в неговото.

Да, тя знаеше, че той я желае, но не можеше дори да мечтае, че и тя ще иска онова, което беше правил с нея. Колко далеч беше стигнала от нощта, в която лорд Ричард я бе довел тук? Сега дори започваше да се отпуска, тялото ѝ омекваше, поддаваше се, заемаше позата, която Гейдж искаше от нея. Беше топло, приятно... и безопасно. Откога не се бе чувствала в безопасност?

— Не знаех, че ще трябва да спя с вас.

— Сега го знаеш.

— Предпочитам да спя сама — излъга тя.

Той не отговори.

Минаха няколко минути и напрежението постепенно изтече от нея. Колко лесно и естествено беше да е тук, с него. Той беше взискателен мъж, но в този миг не изискваше нищо от нея.

— Имам новини за вас, господарю. От стана на Негова Светлост е пристигнал вестносец.

Беше гласът на Льофон, осъзна сънено Брин, и звучеше колебливо, неуверено. Тя отвори очи и видя капитана, застанал на входа на шатрата, с очертан на фона на бледосивото небе силует. Новината сигурно не беше добра, щом се бе наложило да събуди Гейдж толкова рано.

Гейдж вдигна ръката си от нея и седна. Брин внезапно почувства студ и самота. Странно, след като винаги спеше сама, освен когато лекуваше някого...

— Какви новини? — попита рязко Гейдж.

— Хардраада е мъртъв.

Тялото на Гейдж подскочи, сякаш от силен удар. За миг той не проговори.

— Сигурен ли си?

Льофон кимна.

— Уилям е накарал да разпитат саксонските пленници, взети при Хейстингс. Хардраада е нападнал Англия от север, малко преди ние да стъпим на южния бряг. Харълд току-що се е бил върнал след победата при...

— Но сигурен ли си, че Хардраада е мъртъв?

Льофон се поколеба и сетне рече направо:

— Съвсем сигурен съм. Уцелили са го със стрела в гърлото при моста Стамфорд.

Болка. Брин пое дъх и се отдръпна от Гейдж.

Той седеше неподвижен и гласът му беше напълно спокоен, но конвулсиите на мъкмата, които се излъчваха от него я нараняваха, разкъсваха я.

Льофон продължи.

— Сега крал на Норвегия е Магнус.

— Гейдж, приятелю. — От другия ъгъл на шатрата се чу гласът на Малик, гърлен и нежен. — Ти знаеше, че някой ден ще се случи. Мъже като Хардраада не умират в леглото.

— Да. Той не би искал друга смърт. — Внезапно в тона му се промъкна нотка на горчив присмех. — Не е нужно да се отнасяш с такава нежност към мен, Малик. Той отдавна е престанал да означава нещо за мен. Не очаквай да скърбя за него. — Гейдж отметна завивката и стана. — Съжалявам единствено за това, че няма да узнае как съм спечелил чудесното парче земя от тази Англия, която той загуби.

Гейдж излезе от шатрата, последван от Льофон.

Болка. Скръб. Още по-лошо, защото бяха скрити.

Брин обви с ръце тялото си и започна да се полюлява напред-назад. Какво ставаше с нея?

— Брин? — попита Малик.

Тя не искаше да тръгва след него. Не искаше да бъде близо до тази болка. Не можеше да я понесе. Откакто почина майка ѝ, не бе усеждала болката на друг човек с такава сила. Защо да се излага на това, когато сигурно няма да може да му помогне?

Болка, която сега беше още по-дълбока, след отминаването на първоначалния потрес.

Тя отметна одеялото и скочи на крака.

— Не отивай, Брин — извика Малик след нея, когато тя тръгна към входа на шатрата. — По-добре му е да е сам. Няма да ти позволи да му помогнеш.

— Не мога да го оставя сам — рече разтреперано тя. — Да не мислиш, че искам да отида? Трябва да спре. Аз не мога...

Тя излезе навън и затърси с поглед.

Препъвайки се, Гейдж вървеше надолу по хълма към гората. Беше изправил гръб и крачката му беше бърза, а погледът му бе

насочен право напред.

— Почакайте! — Брин полетя след него.

Той не показа, че я е чул.

Брин го настигна, когато влезе в гората, и изравни крачката си с неговата.

— Връщай се при Малик — рече той кратко.

— Не.

— Не те искам тук.

— И аз не искам да съм тук. — За да бъде до него, тя правеше по две крачки на всяка негова дълга крачка. — Да не мислите, че обичам да тичам из гората по здрач? Краката ми вече се намокриха от росата и...

— Тогава се върни в лагера.

— Не мога.

— Защо?

— Вие се нуждаете от мен.

— Колко нетърпелива ставаш! Когато имам нужда от теб, ще разтворя краката ти и ще те употребя. Сега нямам такова желание.

Тя се сви от жестокостта на думите му, макар да знаеше, че той напада сляпо.

— Къде отивате?

— Никъде. Някъде. Трябва да помисля.

— Тогава ще дойда с вас.

— Да не би да си оглушала? Не те искам тук. — Той продължи напред из шубраците, като ускори крачка така, че тя трябваше да тича, за да е до него.

Гейдж не й обръщаше внимание, сякаш беше някаква хрътка, тичаща по петите му.

Вървяха, докато сивите небеса се оцветиха в нежнорозово, след което блесна ярко слънце.

Брин не можеше да диша и в дясната й страна се появи болка. Мили боже, нямаше ли той да спре някога?

Като стигнаха до един малък поток, Гейдж се завъртя към нея и процеди:

— Задъхала си се като кон, който е на път да окуцее, глупава жено.

— Няма да окуцея. — Брин пое дълбоко дъх, благодарна за кратката почивка. — Мога да вървя още, щом и вие можете.

За миг Гейдж я загледа втренчено, сетне коленичи до потока и започна да плиска лицето си с вода. Тя седна до него, хванала се за гърдите. Той ѝ се ухили.

— Какво има?

— Нищо. — Тя коленичи, загреба вода с шепи и ги вдигна, за да пие. — Вашата крачка е по-голяма от моята.

— Тогава не биваше да си такъв инат.

— Нищо друго не можех да направя. — Тя го огледа и не видя нищо особено. Всичко беше вътре в него — мрачно, болезнено. Трябваше да излезе навън, но тя не знаеше дали ще е способна да го понесе. — Във вас има твърде много болка.

— Не ме боли. — Той я огледа присмехулно. — А и какво, ако е така? Какво можеш да направиш? Да не би да имаш вълшебен мехлем, който лекува душата, както тялото?

— Нямам.

— Тогава, да не би да се каниш да ме докоснеш и да излекуваш раната ми?

— Не мога да ви докосвам.

— Защо не? — Той протегна ръце с блеснали от безумие очи. — Ела и легни до мен, както направи с Малик. Дай да видим каква магия можеш да сториш.

Брин се отдръпна от него. Самата мисъл да се съедини с него я плашеше панически.

— В мен няма магия. — Тя погледна надолу към отражението му във водата на потока. Образът му беше изкривен и се възприемаше полесно от реалността. — Толкова много ли обичахте Хардраада?

Той не отговори.

Отровата трябваше да излезе.

— Намирам за странно, че сте го обичали, когато Малик твърди, че е отказал да ви признае за свой син.

— Не го обичам. — Гейдж се усмихна горчиво. — Обичах трона му, но той не сметна за редно да ми го даде.

— Мисля, че става дума за нещо повече от трона.

— Значи си глупачка. Защо да обичам един човек, който ме е прокудил от земите си?

— Прокудил ви е? Защо?

— Защото в мен виждаше прекалено много себе си. Боеше се, че ще посегна да взема онова, което не ми даваше. — Гейдж сви рамене. — Навярно е бил прав. След време сигурно щях да се замисля да сложа отрова в бирата му.

— Никога нямаше да го направите.

— Той мислеше, че съм способен на това.

— Тогава значи той е бил глупака. Никога не бихте го сторили на човек, когото обичате. — Тя вдигна поглед от потока. — А вие наистина сте обичали Хардраада.

— Казах ти, че не съм го... — Той спря и сви рамене. — Може би му се възхищавах, когато го видях за първи път. Бях младо момче, а той сякаш беше... всичко. Бе навярно най-великия воин, който ще познаваме някога, и постоянно търсеше нови победи. И въпреки това жадно се наслаждаваше на живота.

— Как стана така, че го познахте?

— Изпратиха ме в неговия двор, когато бях на дванайсет. — Гейдж изкриви устни. — Дядо ми беше много амбициозен. Когато го срещнал във Византия, изпречил на пътя му дъщеря си, надявайки се, че Хардраада ще се влюби достатъчно, за да се омъжи за нея. Било фалшива надежда, но Хардраада наистина спал с нея, преди да се върне в Норвегия.

— И дядо ви ви изпрати при Хардраада ли?

— Защо не? Какъв по-добър начин за един търговец да се издигне в света от това, да има внук принц?

— А майка ви?

— Дядо ми й позволил да отиде в Константинопол, когато ме отбила. Тя си била изпълнила дълга, а и животът в селото й се струвал прекалено труден и срамен, тъй като била майка на копеле.

А колко ли тежък е бил животът на копелето в онова френско село? — помисли си Брин тъжно. Без майка, с дядо, който искал да го използва за свои цели, и с баща, който се е отнасял с него с безгрижна обич, докогато не е представлявал никаква заплаха за трона му.

Този мирен период не може да е продължил дълго. Гейдж никога не би се свивал на задна линия, той беше мъж, с когото е трябвало да се съобразяват. Брин почти пожела да види Хардраада и младия Гейдж заедно.

— Кога те прогони той?

— Върнах се в Нормандия преди няколко години.

Бе напуснал Хардраада, за да стане принцът на търговците, когато му е било отказано рожденото право. Гейдж никога не би приел поражението, той би продължил да се бори за победа.

— По-добре ти е било без Хардраада.

— Така ли? — Той присви устни. — Коя си ти, та да съдиш? Напротив, тронът на Хардраада щеше да ми дойде много добре.

— Не вярвам да си искал този трон.

— Нищо друго не исках от него. — Той я погледна гневно. — Нищо!

Гейдж никога не би признал своята обич, но разговаряйки за баща си, той бе облекчил малко болката. Брин усети как топката в гърдите ѝ постепенно се стопява.

— Щом казвате така. — Тя стана. — Ако не възразявате, ще се върна в лагера.

Тя усети изненадата му от внезапния ход.

— От самото начало точно това те карах да направиш.

— Тогава не можех да го направя. Сега сте по-спокоен. — Тя се обърна.

— Почакай! — Гейдж посегна и я хвана за ръката.

Горчивина и болка, сълзи, които няма да се проляят, самота и мрак.

Брин се вцепени, когато я обляха тези чувства. Тя отчаяно искаше да дръпне ръката си. Но къде щеше да отиде всичката тази болка, ако не я поеме тя?

— Моля ви — прошепна тя, като затвори очи. — Моля ви, недейте.

— Какво има, по дяволите?

— Вашата болка. Аз я усещам. Моля ви, не ме карайте да я усещам. Боли ме...

Той пусна ръката ѝ.

Болката си бе отишла, но сега беше сам. Не трябва да е сам. Тя посегна и отново взе ръката му. Изскимтя, когато я блъсна нова вълна от болка.

— Какво, по дяволите, става с теб? — попита грубо Гейдж.

— Не знам. Никога не е било така... — Брин посегна слепешката и взе другата му ръка. Обля я още болка, но той не трябваше да остава сам. Сетне внезапно разбра какво трябва да направи. Спря да се бори с болката и се притисна към него, като позволи на мъката да я облее цяла.

По бузите ѝ се стекоха сълзи, когато положи глава на гърдите му.

— Господи! — Гейдж стоеше вцепенен. — Престани.

Брин поклати глава.

— Защо, по дяволите, плачеш?

— Защото вие не искате да плачете. Защото мъката трябва някъде да отиде.

— Ти си луда.

Сълзите капеха безспир.

Гейдж отстъпи назад и я погледна в лицето.

— Ти си луда — повтори той. С показалец проследи пътечката на сълзите по бузата ѝ. — Не е хубаво, престани да плачеш.

Гейдж започна да се отпуска и сълзите спряха. Брин пое дълбоко дъх и преглътна.

— Няма вече. Сега ще тръгвам. — Тя се обърна и тръгна бързо по пътеката. — Направих каквото можах.

— Почакай!

Тя погледна през рамо.

— Много сме се отдалечили от лагера — рече той, като се запъваше. — Ще успееш ли да намериш пътя?

Той се тревожеше за нея. Брин усети топлина и се усмихна.

— Израснала съм в гората. Не мога да се загубя.

Гейдж не се върна цял ден и не беше в лагера, когато към полунощ угасиха светлината.

Брин още беше будна, когато той се мушна под завивките и я притегли в обятията си.

Тъпа болка, мъка, примирение. Неприятно, но поносимо.

— Ако пак започнеш да плачеш, ще те набия — прошепна той в ухото ѝ. — Мразя ревливи жени.

— Няма да плача.

— Не те разбирам. — Тонът му беше объркан.

— Знам.

— И не вярвам, че можеш да лекуваш с докосване или да разбереш какво чувствам.

— Тогава не вярвайте.

— И не мисли, че няколко сълзи, пролети заради мен, ще променят твърдото ми решение. Нямам нужда от тях.

— Радвам се за вас. Сега трябва да поспя. — Тя затвори очи. — Лека нощ.

Брин го чу да промърморва нещо, а сетне една голяма ръка я притегли към тялото му. Обвързване. Сърцето ѝ се сви, като осъзна, че онова чувство за единение още бе там. Тя се помоли да изчезне, когато болката му намалее. Нямаше смисъл. Сякаш страстта, която ги бе съединила, бе разкъсала някакво було, което Брин никога нямаше да може да съедини. Е, трябваше да мине време.

— Брин.

— Да.

— Нямам нужда от сълзите ти. — Той направи пауза и сетне додаде: — Но ти благодаря, че ги проля за мен.

Думите му бяха безкрайно трогателни. Искаше ѝ се да посегне и да го погали, да го притисне към себе си. Но не биваше. Трябваше отново да вдигне бариерите, които така объркващо бяха отстранени.

— Няма нужда от благодарности — рече сдържано тя. — Мой дълг е да ви помагам.

Ръцете му останаха около нея, но тя усети отдръпването. Добре. Дръж се настрана. Не се приближавай. Никога повече не се приближавай толкова много.

— Щастлив съм, че осъзнаваш дълга си — рече Гейдж с присмех. — Непременно продължавай така и като стигнем в Редфърн.

ШЕСТА ГЛАВА

— Та тя е цялата от дърво! — рече с отвращение Гейдж, когато наближиха дървените крепостни стени на Редфърн Хол. — Това ли е твоята хубава крепост?

— Разбира се, че е направена от дърво. — Брин не вдигна поглед, докато оправяше завивката на Малик, след което се настани по-удобно в каруцата. — От какво очаквахте да е? От пера ли?

— В Нормандия обичаят е замъците да се строят от камък — отвърна Малик.

— Е, в Англия обичаят не е такъв. Тук каменните замъци са рядкост.

— Значи тогава Уилям не се е затруднил много, настъпвайки към Лондон. — Гейдж поклати глава. — Цяло чудо е, че Англия не е била превземана хиляди пъти. — Той пришпори коня си и поведе напред войниците си.

Високите дървени порти се отвориха при тяхното приближаване и насреща им препусна лорд Ричард с широка усмивка на лице.

— Добре дошъл, господарю, много съм щастлив, че премислихте и приехте поканата ми. Надявам се това да означава, че сте се заинтересували от Редфърн?

— Не непременно.

— Сигурен съм, че ще промените решението си. Редфърн е всичко, което може да си пожелаете. — Погледът му се премести върху лечителката. — Брин, надявам се, че си здрава.

Тя се намръщи объркана. Какво кроеше той? Тонът му бе изключително любезен — звучеше така, както го бе чувала да се обръща към високопоставените дами в своя двор.

— Много съм добре.

— Ние така ли ще чакаме, докато двамата си разменят любезности? — попита Гейдж.

— Разбира се, че не. Моята собствена стая е приготвена за Ваша Светлост. — Ричард обърна коня си и мина през портите. — След като

си починете, може би ще удостоите с присъствието си трапезата ми? Веднага щом ви зърнах, заръчах на прислугата да приготви хубаво пиршество.

— Не се нуждая от почивка. Пътувахме само два часа от стана ни в гората.

— Простете ми, забравих какви издръжливи воители сте вие, нормандците.

— Брин!

Тя се обърна и видя Делмас, който бързаше към нея през двора. Обля я вълна на отвращение, когато видя почти отчаяното нетърпение в израза му. Сигурно си мислеше, че щом като се е върнала, ще може отново да я използва. Брин бе отсъствала толкова дълго, че бе забравила чувството за безпомощност, от което ѝ се гадеше.

— Какво има? Какво е станало? — Очите на Гейдж се присвиха, когато я погледна.

— Нищо, просто това е моя съпруг.

Малик тихичко подсвирна.

— Съпруг ли? — попита Гейдж със смъртоносна мекота.

— Да.

— Просто? — Повтори Гейдж. — Може ли да те попитам, защо не си ми споменала за този... съпруг?

— Защо да споменавам? Каква би била разликата?

Делмас се бе приближил до Гейдж и го гледаше с нетърпение.

— Приемете моите поздравии, господарю. Добре дошли в Редфърн!

Гейдж не му обърна внимание.

— Каква би била разликата ли? Е, никаква, разбира се.

Делмас направи още една стъпка напред.

— Не бих искал да ви обиждам, господарю, но се чудя дали бихте могли за известно време да се оправите без Брин? Отдавна не сме били заедно и аз бих... — Той спря, когато срещна погледа на нормандеца. Направи крачка назад с разширени очи.

Брин осъзна, че Гейдж ще го убие. Делмас бе на косъм от смъртта.

— Не! — Брин дори не разбра как се е измъкнала от каруцата и е застанала между Гейдж и Делмас. Тя избута съпруга си към конюшнията и бързо тръгна след него.

— Брин! — Гласът на Гейдж беше тих, но през нея премина тръпка. — Върни се тук!

Брин не спря, а ускори крачка, докато почти се затича.

— Ще се върна след малко. Сега трябва да поговоря с Делмас.

— Върни се тук!

Брин не се подчини.

— След малко.

За миг тя помисли, че Гейдж ще я последва. Усещаше погледа му по гърба си, докато изчезна в конюшната. Спря се до самата врата, а сърцето ѝ биеше болезнено силно.

— Блудница! — Ръката на Делмас я плесна по бузата. — Той щеше да ме съсече и само ти си виновна за това.

В нея пламна гняв. Защо се бе намесила? Делмас заслужаваше да умре. Трябваше да задуши порива си да го спасява и да остави Гейдж да я отърве от това бреме.

Делмас вдигна отново ръка.

— Не — каза студено Брин. — Никога повече няма да ме удряш.

Делмас се поколеба и сетне реши да блъфира.

— Ще правя каквото искам. Ти си моя жена. Нищо не се е променило.

— Всичко е променено. — Беше вярно, осъзна внезапно тя. Делмас нито можеше да ѝ помогне, нито да ѝ навреди. Тя се бе освободила от неговото иго толкова отдавна, че дори самият спомен ѝ се струваше странен.

— Защото си курва на нормандеца ли? Ще пратя петиция до църквата да го накара да те върне при мен. Ние сме си дали свят обет.

— Аз не съм давала обет.

Той не обърна внимание на протеста ѝ.

— Дори нормандците не биха се подиграли с указ на Папата.

— Цяла Англия е пламнала. Да не би да мислиш, че църквата ще обърне внимание на оплакванията на един роб?

— Лорд Ричард ще ми помогне — каза Делмас. — Той няма да позволи този нормандец да те притежава.

Брин застана неподвижно.

— Какво си казал на лорд Ричард?

Делмас погледна встрани.

— Казах му каквото трябваше да му кажа. Налагаше се да те докарам тук.

— Гуинтал? Ти си му казал за Гуинтал?

Делмас кимна трескаво.

Брин усети как се разтреперва и придърпа наметалото по-близо до тялото си. Не беше допускала, че Делмас може да каже на някого за съкровището. Трябва наистина да е бил отчаян, за да се довери на Ричард.

— Ти си глупак. Той ще те убие.

— Не, той има нужда от мен. Ние се нуждаем един от друг. — Делмас направи пауза, сетне се усмихна хитро. — Но е вярно, че е жесток човек. Няма да се отнася с теб толкова нежно като мен.

Нежно? Брин се втренчи в него, невярваща на ушите си.

— Довечера можем да избягаме от Редфърн — промълви Делмас. — Не е нужно да имаш нищо общо с лорд Ричард и нормандеца. Можем да се върнем в Гуинтал и да ми дадеш...

— Не. — Дори сега той не можеше да повярва, че повече няма да я използва. Делмас я отвращаваше, не можеше повече да го понесе. — Не мога да отида никъде. Как е лейди Адуин?

Той сви рамене.

— Сигурно е добре.

— Какво искаш да кажеш? Не знаеш ли?

Делмас се намръщи.

— Тя вече не е от значение за нас. Ще съжаляваш за решението си да не дойдеш с мен. Лорд Ричард е...

Брин се обърна към вратата.

— Отивам в замъка да видя Адуин.

— Тя вече не е там.

Брин спря и се обърна.

— Какво?

— Лорд Ричард каза... Тя го обиди. И той пожела да я махнат оттам.

— Обидила го е? — Ръцете на Брин бавно се свиха в юмруци. — Къде е тя?

Делмас кимна към малката стая зад конюшните.

Брин не можеше да повярва. Това бе същата стая, в която беше избягала, за да види кометата. Тя беше по-малка и от бокс за кон. Брин

тихо възкликна, тръгна към вратата и я отвори.

Дребна, неподвижна фигурка се бе свила под дрипава завивка върху дървения нар под прозореца. Прекалено неподвижна. Брин бързо прекоси стаята.

— Адуин?

Мили боже, какво ѝ беше направил той? Очите ѝ бяха хлътнали сред тъмните кръгове, устните ѝ бяха подути и напукани, косата ѝ бе оредяла и безжизнена.

Брин седна на нара и взе ръцете на Адуин в своите. Те бяха студени и отпуснати като нея самата.

— Адуин, събуди се!

Адуин се размърда и отвори очи.

— Брин? — прошепна тя.

Брин си отдъхна.

— Да.

— Аз... мислех, че няма да се върнеш. Той каза, че ти... — Думите заглъхнаха и мина миг, преди да продължи. — Толкова бях сама.

Брин премигна, за да задържи сълзите.

— Не трябваше да му вярваш. — Тя дръпна завивката нагоре около раменете на Адуин. Одеялото беше тънко, едва ли я бе топлило кой знае колко. Брин се огледа наоколо и усети прилив на гняв. Постелята бе мръсна, както и единствения малък прозорец. От гредите по тавана висяха паяжини, а от кофата до малкия нар се носеше гадна воня. — Не трябва да вярваш на нищо, което ти казва.

Очите на Адуин се затвориха.

— Знам.

Брин я погледна, сепната. Адуин, която познаваше, никога не би се усъмнила в любимия си Ричард.

— Знаеш ли, той иска да умра.

— Той ли ти го каза?

— Не. — Очите ѝ се отвориха уморено. — Но аз не съм глупава. Той никога не би ме оставил тук без прислужница, ако не искаше да се отърве от мен. Не можех да повярвам... — Гласът ѝ се засили от внезапна свирепост. — Няма да умра. Той не трябваше да прави това. Никой не би трябвало да има правото да изхвърли една жена, сякаш е боклук. Не е справедливо. Няма да му позволя. Не е...

— Шшт. — Адуин бе прекалено възбудена и Брин се побоя, че крехките ѝ сили ще се пречупят. — Няма да умреш. Аз няма да те оставя.

— Да, няма да умра. Кълна се във вярата си в Бога, че няма да умра. — Очите на Адуин се насълзиха. — Но се радвам, че си тук, Брин. Сега ще ми е по-леко. Чувствах се толкова самотна, когато Ричард ми каза, че баща ми е умрял...

— Той ти е казал това? Лорд Келс не е мъртъв. Само е взет в плен.

— Сигурна ли си?

— Взет е в плен в лагера на херцог Уилям. Не съм сигурна какво го очаква, но няма да е смърт.

— Значи и за това ме е излъгал. Колко е жесток. Искал е да отнеме всичките ми надежди... — Очите ѝ отново се затвориха. — Ще бъде ли добре да заспя отново? Мисля, че това ми дава сили. Трябва да се боря...

— Да, заспивай. — Брин стисна ръцете на Адуин с обич и стана. — Остави на мен да се боря.

— Не, трябва аз да го правя.

Брин стоеше и гледаше надолу към Адуин. Беше се променила. Изглеждаше още по-крехка и болна от първите дни, когато Брин бе дошла в Редфърн и въпреки това тя зърна в Адуин сила, която не бе виждала никога преди. Сякаш долавяше проблясването на сабя, която лежи под мътни води.

— Ще го направим заедно — рече нежно Брин.

— Заедно... — В следващия момент Адуин се унесе в сън.

— Остави я — каза Делмас отзад.

Тя го погледна през рамо и видя, че ѝ се мръщи от прага.

— Както са направили всички други ли? Как е възможно да си знаел, че е тук и да не си ѝ помогнал?

Той се размърда от неудобство.

— Лорд Ричард каза да я оставим на мира.

— За да умре в тази гадна дупка ли?

— Не съм виновен аз. Аз само изпълнявам заповедите му. — Той направи една крачка навътре. — Както трябва да правиш и ти. Тук той е господаря.

— Господар, който изпълнява и най-незначителните желания на лорд Гейдж.

Делмас се усмихна лукаво.

— Няма да е задълго.

Брин внезапно стана подозрителна.

— Какво искаш да кажеш?

— Да не мислиш, че той наистина ще предложи Редфърн на лорд Гейдж? Той искаше само да се върнеш в Редфърн. — Усмивката му стана още по-хитра. — Възможно е с нормандеца да стане някоя злополука.

Брин се втренчи в него сепната.

— Той ще го убие, след като го е поканил на гости под покрива си? — Това противоречеше на всички правила на саксонското гостоприемство. Дори Ричард не бе способен на подобно безчестие.

— Не съм казал такова нещо — побърза да каже Делмас.

Но беше вярно. Защо се изненадваше Брин, когато Ричард бе оставил собствената си жена да загине тук от студ и липса на грижи?

— Но би било мъдро от твоя страна да се вразумиш и да ни кажеш онова, което трябва да узнаем — каза Делмас. — Защо си толкова опърничава?

— Трябва да махнем Адуин отгук. — Брин се обърна и тръгна към вратата. — Вдигни я.

— Ти ми заповядваш?

— Вдигни я — повтори тя. — Или ще отида при лорд Гейдж и ще му кажа, че заговорничиш с лорд Ричард, за да му навредиш.

Делмас пребледня, очевидно припомняйки си онзи ужасен момент в двора.

— Няма да го направиш.

Да, тя нямаше да го направи, но той не биваше да го знае.

— Вдигай я.

Делмас неохотно пристъпи към нара.

— Лорд Ричард няма да е доволен. — Той вдигна крехкото тяло. Адуин се размърда, но не се събуди. — И от двама ни.

Брин не му обърна внимание, докато излизаше от конюшната навън на слънце. Гейдж беше изчезнал от двора, но Льофон бе все още там и даваше заповеди за разпръскване и настаняване на войниците си. Тя тръгна към него.

— Трябва да видя лорд Гейдж. Къде е той?

— И той няма търпение да те види — промълви Льофон, като погледна любопитно към Делмас и Адуин. — Каза ми да те намеря и да те заведа при него. Радвам се, че ми спести труда. — Той кимна към замъка. — Лорд Ричард каза, че е заръчал да приготвят баня за моя господар.

— А къде са сложили Малик?

Льофон сви рамене.

— Спомена южната стая.

Стаята на Адуин. Тя махна на Делмас да я последва, сетне влезе в замъка и тръгна през коридора по стълбите към бившата стая на Адуин.

Малик се бе разположил на широкото легло и размаха предупредително пръст си към Брин, когато тя отвори вратата.

— Аз съм добре тук. Върви при Гейдж, преди да се е разбеснял.

Брин не му обърна внимание и влезе.

— После. Сега съм тук, за да те притесня малко. Дръпни се навътре.

— Защо? — Малик видя Делмас с товара. — О, довела си ми жена, за да ме топли нощем? Колко мило! А аз бях започнал да мисля, че не съчувстваш на нуждите ми. Сигурно наистина намиращ, че се подобрявам.

— Тя не е за теб. Само ми трябва сигурно място да я настаня, докато уредя някои неща. Премести се.

Малик въздъхна.

— Да смятам ли, че имаш нов болен?

— Не е нов. Това е съпругата на лорд Ричард, Адуин. Ти си почиваш в леглото ѝ.

Той се претърколи към другия край на леглото и Делмас положи Адуин до него. Малик се втренчи в бледото ѝ лице.

— Горката лейди. Изглежда много зле. От какво е болна?

— Треска, изтощение и занемареност. За пет години загуби четири деца, а лорд Ричард е сметнал, че трябва да я прокуди в една мръсна дупка в конюшната и да я изостави. — Брин настани Адуин по-удобно върху възглавниците, преди да се обърне към Делмас. — Кажим им да донесат гореща вода и чисти чаршафи. Къде е Алис?

— Тя вече не може да я обслужва. Има други задължения — рече Делмас.

— Защо... — Брин спря. Беше забравила, че Ричард е взел Алис в леглото си. Е, ще трябва да се откаже от нея. Адуин може би щеше да се нуждае от повече грижи, отколкото можеше да й осигури Брин. А Алис може и да не беше идеална, но никога не бе пренебрегвала Адуин. — Върви я доведи.

Делмас поклати глава.

— Тогава аз ще я доведа.

— Горката, аз ще се грижа за нея — рече нежно Малик.

— Ти ли? — повдигна вежди Брин. — Ти дори за себе си още не можеш да се грижиш.

— Тогава ще се грижим един за друг. — Лицето му се топеше от нежност, когато гледаше спокойното лице на Адуин. — Мисля, че има нужда от мен.

— Алис ще свърши тази работа.

Малик стисна зъби твърдоглаво.

— Тя има нужда от мен.

Брин нямаше нито времето, нито силите да спори с него сега.

— Нека бъде както искаш. Ще намеря Алис и тя ще се грижи и за двама ви.

Изражението на Малик се промени.

— Върви при Гейдж, Брин. Не отлагай повече. — Той се втренчи съсредоточено в Делмас. — И на твоето място не бих го взел със себе си.

— Не, не, аз имам работа около лорд Ричард. — Делмас навлажни устни и тръгна към вратата. — Вече изгубих твърде много време.

Вратата се затръшна след него. Малик поклати глава.

— Смел е като хлебарка. Гейдж ще го смачка и ще размаже останките му по пода на конюшните.

— Не бива да се убива човек за това, че не е смел.

— Прояви достатъчно ум да не го защитаваш пред Гейдж. Това само ще му докара по-скоро участието на хлебарката. — Той махна с ръка, обърна пак поглед към Адуин. — Бягай при него. Аз ще я наглеждам, докато се върнеш.

Брин се поколеба и сетне тръгна към вратата. Нямаше желание веднага да се среща с Гейдж, но трябваше да го стори. Малик навярно

беше прав — закъснението само щеше да влоши положението.

Значи така стават нещата, помисли си Малик с учудване. В един момент човек е сам, а в следващия получава безценен дар, който да съхранява до края на дните си. Адуин беше красива и деликатна като кристалното звънче, което му бе дала майка му, когато напусна тяхното село. Кой звяр би се опитал да разруши нещо толкова прекрасно?

Очите ѝ се отвориха и погледнаха в неговите. Тя се вцепени от ужас.

— Шшт, не се страхувай — побърза да я успокои той. — Брин ще се върне скоро. Аз съм Малик. Никога не бих ти сторил зло.

— Непознат...

— Не задълго. — Той се усмихна нежно. — Не ни е било писано да сме непознати. Не го ли чувстваш?

Адуин продължи да го гледа втренчено с тези огромни очи, като напрежението постепенно я напускаше. Въздъхна и отново притвори клепачи.

Приемаше го. Малик се чувстваше така, сякаш му бе поднесла подарък.

— О, значи ми вярваш?

— Не — прошепна тя. — Никога...

— Защото съм непознат ли?

— Не.

Малик се вцепени.

— Защото съм сарацин и езичник ли?

— Не.

— Защо тогава?

— Не мога да ти вярвам. — Тя се прозина и се обърна на една страна, с гръб към него. — Прекалено си хубав...

Брин отвори със замах вратата на стаята на Ричард и влезе вътре. Гейдж се бе потопил в дървена вана, обвит в пара и аромат на сапун и билки. Зад него бе коленичила Алис и търкаше гърба му.

Брин се закова на прага, вперила поглед в Алис. Ричард, изглежда, бе отстъпил на Гейдж не само стаята, но и държанката си. Интимността на сцената ѝ подежда странно, събуди раздражение, в което имаше и гняв, и болка.

— Не стой там — рече с копринен глас Гейдж. — Приближи се.

По дяволите, той беше ядосан. Брин усети как гневните вълни я заливат. Тя изправи рамене и пристъпи към ваната.

— Дойдох възможно най-бързо.

— Разбрах, че имаш и други „задължения“. Дълго време си била далеч от съпруга си.

— Да — отвърна тя разсеяно, наблюдавайки как ръцете на Алис се движат по тялото на Гейдж и тъкмо започват да разтриват широките му гърди. Ръцете на прислужницата бяха пълни и добре оформени, като останалите части на тялото ѝ, а движенията ѝ изглеждаха излишно чувствени. Брин откъсна погледа си и го насочи пак към лицето на Гейдж. То беше безизразно, но тя усети, че гневът му се е засилил. Тялото му се бе сковало, а очите му... Брин погледна отново Алис. — Остави ни сами. Трябва да отидеш при лейди Адуин.

Ръцете на Алис спряха напред движението.

— Не мога.

— Ще отидеш. Тя има нужда от теб. Изкъпи я и ѝ създай удобства. Аз я заведох в старата ѝ стая.

Очите на Алис се разшириха от тревога.

— Не трябваше да правите това. Лорд Ричард ще побеснее.

— Да побеснява тогава. Върви при нея.

Очите на Алис се насълзиха.

— Не мога. Да не мислите, че не съм искала да помогна на бедната лейди? Той не позволяваше.

Очевидно идеята да не се подчини на Ричард плашеше до смърт жената.

— Той не ти ли каза, че трябва безпрекословно да се подчиняваш на лорд Гейдж?

Алис кимна и страните ѝ поруменяха. Брин се обърна към Гейдж.

— Кажи ѝ да отиде.

— Ами ако искам да остане тук?

— Не искаш да остане. Искаш само да ме ругаеш и да се заяждаш с мен.

Гейдж се втренчи в Брин и сетне нетърпеливо махна с ръка на Алис да си върви.

— Погрижи се за тази... — Той търсеше името. — За лейди Адуин.

Алис скочи на крака и бързо се запъти към вратата. Докато подминаваше Брин, тя прошепна:

— Наистина не ѝ желяех злото. Той не позволяваше... аз трябваше да правя каквото пожелае той.

Навярно жената казваше истината и бе водена не от алчност, а от слабост. Така или иначе нямаше да постигнат нищо добро, ако я хулеха.

— Тогава докажи доброто си сърце като се грижиш внимателно за нея.

— Да, да, обещавам — Алис бързо излезе от стаята.

— Ето че останах без прислужница, която да ме изкъпе — рече нежно Гейдж. — Май че ще трябва да заемеш мястото ѝ.

— Нямам нищо против да го направя — отвърна Брин, настанявайки се до ваната. — Нали знаете, просто такъв е обичаят. Ако лейди Адуин беше добре, тя самата щеше да ви изкъпе.

— Така ли? Не си спомням да си споменавала за лейди Адуин. Макар че не би трябвало да се изненадвам, при положение, че също така забрави да споменеш и за съпруга си.

— Лорд Ричард ви е казал, че ме доведоха тук, за да се грижа за неговата съпруга.

— Но ти не ми каза за нея. Нито дума. Колко си потайна, Брин от Фокхар. — Гейдж се облегна назад във ваната. — Съблечи си роклята и влез при мене.

Брин застина.

— Защо?

— Има някаква миризма по теб, която не ми харесва. Искам да я измиеш.

Навярно гадната воня от онази стаичка в конюшните все още се носеше от нея.

— Ще се измия по-късно.

— Сега — натърти той.

Брин се изправи, вдигна роклята през главата си и я пусна на пода, покрит с камъш, сетне си събу обувките.

— Едва ли мириша толкова неприятно, иначе и аз самата бих го подушила.

— Навярно аз съм по-чувствителен към тази миризма. Влизай във ваната.

— Няма къде.

Гейдж махна към скута си.

— Ще ти направя място.

Брин се поколеба и сетне се предаде. Той нямаше да се откаже, а тя трябваше да пести енергията си за по-важните битки, които изглежда се задаваха на хоризонта. Бавно се качи във ваната. Водата беше много топла, почти гореща и Брин се потопи цялата и се настани в скута му.

— Добре. — Той постави краката ѝ от двете страни на силните си бедра. — Е, не е неудобно, нали?

— Не. — Беше лъжа. Тази безпомощна поза я караше да се чувства неудобно, както и копринената заплаха в гласа му.

Гейдж се пресегна с кърпата и започна с кръгови движения да търка гърба ѝ.

— Какво правите? Казахте ми да ви изкъпя.

— След малко. Много си напрегната. Защо?

— Знаете защо. Ядосан сте. Разбира се, това е естествена реакция.

Гейдж притисна главата ѝ в кухнята на рамото си и вдигна косата ѝ.

— Знаеш ли, че косата ти е неповторима? Гъста и копринена... и жива. Ако в тъмното докосна единствено тази грива, пак ще позная, че си ти. — Той започна да търка шията ѝ. — Тук мускулите ти са почти на възли. Страхуваш ли се от мен, Брин?

— Не. — Думата беше сподавена. Внезапно ръцете му се свиха около нея.

— Тогава би трябвало да се страхуваш. Искам да те пречупя.

— Открила съм, че мъжете често желаят да съсипят една жена.

— Не и аз. Преди да те срещна, никога не ми се беше случвало.

— Той замълча за миг, сетне попита нежно: — Облада ли те той?

— Делмас ли?

— Кой друг? Освен ако нямаш още някой съпруг да пъпли из това проклето място.

— Не, разбира се, че не.

— Кажи ми тогава, моля те, хвърли ли те той на земята, когато стигнахте до конюшните, облада ли те? — Всяка дума бе разчленена с внимателна, смъртоносна точност. Известна част от напрежението излезе от него. — Няма да позволя да ме лъжеш за тези неща.

— Не лъжа.

— Не ми каза за него. Пропускът също може да е заблуда.

Внезапно Брин се умори от въпросите и обвиненията му.

— Не ви казах за него, защото той няма значение за мен. Имах достатъчно тревоги и без да повдигам теми, които не ви засягат.

— Много леко приемаш светия обет. — Той направи пауза. — Няма значение. Ще те избавя от този съпруг, за когото казваш, че не те засяга.

— Не!

— Значи те интересува. Обичаш го?

— Мразя го, но няма да позволя да го убие. Няма да нося този грях в душата си.

Гейдж се наведе и я целуна по рамото.

— Раменете ти са прекрасни, а ти няма да имаш нищо общо с това. Уверявам те, едва ли ще забележа, че съм опетнил душата си с още един грях.

— Няма да го направите. — Брин започна да се бори. — Чувате ли ме? Няма да позволя.

— Спокойно. — Без усилие той смири движенията ѝ. — Не мърдай. И аз не искам да те наранявам.

Отново насилие.

— Защо? — попита диво тя. — Той с нищо не ви е обидил.

— Така ли? — Изведнъж Гейдж я блъсна настрани и я погледна с ярост. — Глупакът ме обижда с това, че те мисли за своя собственост, защото някакъв свещеник е промърморил няколко думи пред двама ви. Обижда ме това, че е използвал тялото ти като мен и че те познава. Обижда ме с това, че съществува. — Той я стисна здраво за ръцете. — О, да, всичко това е голяма обида.

— И вие ще го убие, за да се отървете от него?

— Защо не? — Гейдж се засмя безпощадно. — Ще го излича от живота ти, както бих измил докосванията му от тялото ти.

Гейдж наистина мислеше да го направи.

— Ще е грях — прошепна Брин. — Животът е велик дар. Никога не бива да се отнема. Аз не обичам Делмас, но не бих понесла да стана причина за смъртта му. — Очите ѝ внезапно се насълзиха. — Аз лекувам хората. Не разрушавам. Това би било... Не мога да го понеса.

— Престани да плачеш — рече грубо Гейдж.

Сълзите на Брин продължиха да капят.

— Това, че плачеш за него, също ме обижда.

— Не плача за него.

— Тогава престани. Защо винаги плачеш?

— Мислите ли, че не бих спряла, ако можех? Погледнете се! През седмиците, откакто ви познавам, съм плакала много повече, отколкото през всичките предишни години.

— Проклятие! — Гейдж се ухили. — Престани да плачеш и няма да докосна този плазмодий... сега. — Той взе лицето ѝ в големите си ръце. — Но няма да се срещаш и да говориш с него. Той няма да те докосва. Дори няма да споменаваш името му, иначе ще го разпоря от гърлото до слабините. — Гейдж покри с устни нейните, а езикът му се спусна дълбоко във влажната кухня, за да заиграе с една дива припряност, каквато никога не ѝ бе показвал. Сякаш беше примаял от глад и не можеше да се насити. Той вдигна глава и рече свирепо: — Ти принадлежиш на мен. И на никой друг. Само на мен.

Гейдж се пресегна между двама им, разтвори бедрата ѝ и я приближи до себе си.

Брин извика, когато той се намести по-дълбоко.

— Само на мен.

Държеше я за бедрата и се вмъкваше все по-навътре в нея. Дишаше учестено, мачкайки меката ѝ плът.

— Когато те видях как покорно го последва в конюшната, исках да те убия. Седях тук и мислех за всички онези неща, които той прави с теб.

— Казах ви... — Пълнота. Топъл, твърд, непреклонен. Тя едва успяваше да говори. — Той... нищо не е направил.

— Вярвам ти. И това е причината да поживее още малко. — Гейдж я вдигна, а сетне мъчително бавно я спусна върху себе си. Отново. Отново. Отново.

Беше прекалено бавно. Тя пъшкаше, посягаше сляпо към него.

— Гейдж... това е...

— Харесва ли ти как те изпълвам?

— Да... — Той отново бе нахлул вътре в нея и тя отчаяно се стегна, опитвайки се да го задържи в себе си.

Не успя. Той отново я вдигна и започна същото бавно и чувствено спускане.

— По-добре от хубавичкия ти лорд Ричард, а? По-добре от този твой съпруг червей?

— Не ми харесваше... — Брин прехапа долната си устна, когато контролираните движения предизвикаха бурна страст в нея. — Много по-добре. Съвсем различно...

— Тогава ги забрави. — Той я стисна в прегръдките си и после посегна, за да я хване за бедрата. — Те са извън живота ти. — Гейдж започна да тласка нагоре с налудничавата сила, докато я движеше с ръцете си в същия ритъм.

В нея избухна топла, гладка течност. Горещата сила на Гейдж бе вътре в нея. Брин чу кратки и безпомощни викове, които излизаха от гърлото ѝ, докато страхотното напрежение нарастваше.

— Да — прошепна той. — Стени, викай. Искам да те чувам.

Брин не можеше да направи нищо друго. Всичко в нея се надигаше, експлодираше и трябваше да се освободи.

И то беше освободено с такава сила, че тя успя само да си поеме дъх и да се държи за него, сякаш той беше единствения ѝ пристан.

Гейдж продължаваше да се движи и да шепне в косата ѝ:

— Разбираш ли... моя, моя...

— Не.

Разтърси го силна тръпка, докато изливаше семето си в нея. Неволно я стисна по-силно. Тя знаеше, че не иска да я заболи, но утре щеше да има синини.

Той се облегна назад във ваната със затворени очи, дишайки тежко.

— Упорита си... — Внезапно Гейдж скочи на крака и я вдигна, сетне я извади от ваната.

Движението я сепна.

— Какво...

Той закрачи през стаята към леглото.

— Уморих се да те любя къде ли не, вместо в легло.

— Но ние сме още мокри — протестира тя.

— Ще изсъхнем и ти обещавам, че няма да ти позволя да си отдъхваш прекалено дълго, та да настинеш. — Той я положи на леглото и огромното му тяло легна върху нея. Ръката му се пъкна между бедрата ѝ.

— Не може толкова скоро да ме искаш отново.

Два пръста потънаха дълбоко.

— Не, аз искам ти да ме искаш. Искам да ме желаеш, да си задоволена и да желаеш отново. — Той погали ухото ѝ с език и започна бавно да я милва. — И някъде, преди да свърши този следобед, ти ще ми кажеш, че ми принадлежиш.

— Не... — рече отчаяно тя. — Няма да ти кажа.

— Ще ми кажеш. — Той наведе глава и топлият му език леко погали зърното ѝ. — О, да, Брин, ще ми кажеш.

— Не исках да го казвам. — Брин гледаше втренчено през прозореца към залязващото слънце. — Не беше вярно.

Гейдж вдигна завивката над гърдите ѝ и сетне бутна главата ѝ под мишницата си.

— Вярно беше. Звучеше съвсем убедително.

Горещина опари бузите ѝ.

— Ти беше виновен. Нямахте да ме пуснеш... ти ме накара да го направя.

— Не ти ли доставих удоволствие?

— Да, но ти... не беше вярно.

Под завивките ръката му собственически галеше гърдата ѝ.

— Няма да споря с теб.

Защото се смяташе за победител. Никога не трябваше да казва тези думи. В миговете на лудост Брин се бе почувствала част от него, вълшебно завършена, но трябваше да устои и да не прави това признание. Въпреки че сега вече се бе окопитила, фактът, че се бе случило, я караше да се чувства уязвима. Опасно беше да е толкова близка с някого, когато трябва да стои настрана.

— Кой е Селбар?

— Какво?

— Ти каза, че вярваш единствено на Селбар. Искам да разбера кой е.

Тя не искаше Гейдж да узнава нищо за Селбар. Той бе част от Гуинтал, част от нейната същност и трябваше да се пази от всякакви нашественици.

Когато не му отговори, Гейдж промърмори някаква ругатня и попита:

— Баща ти ли те омъжи за Делмас?

Брин се напрегна, въпреки тихо произнесените думи. В тях вече не се усещаше гневът на собственика, с който Гейдж говореше за съпруга ѝ преди.

— Не, баща ми изостави майка ми и мен, когато бях още дете.

— Защо?

— Майка ми беше като мен, а той не можа да го понесе.

— Като теб ли?

— Беше лечителка.

— Разбирам как животът му е щял да се превърне в постоянен тормоз, ако майка ти е настоявала да спи с всички мъже, които е лекувала.

— То не беше... имаше още нещо.

— Какво?

Брин не отговори.

За нейна изненада, Гейдж не продължи да я разпитва.

— Значи майка ти те е дала на Делмас?

— Не.

— Някой твой роднина мъж?

— Не.

Гейдж се стегна и в тона му отново се промъкна меката заплаха.

— Ти сама ли го избра?

— Не съм го избрала. Нямах избор. Принудиха ме да се омъжа за Делмас.

— Кой те принуди?

Брин не отговори.

— Аз ще разбера, Брин.

Тя не можеше да му каже всичко, но навярно той щеше да се задоволи с малкото, което бе безопасно да му открие.

— Делмас ме принуди да се омъжа за него.

— Как?

— Делмас беше роб на лорд Келс и когато лорд Келс дойде да посети брат си лорд Гайлс, доведе Делмас. — Тя затвори очи. — След като стана това, Делмас ме намери в гората Кайт. По-късно ми каза, че два дена ме е търсил.

— Какво е станало?

Брин знаеше, че ще трябва да изрече думите и въпреки това ѝ беше трудно.

— След като изгориха майка ми.

Гейдж притихна.

— Лорд Гайлс ли?

— Не, селяните. Лорд Гайлс не хранеше враждебни чувства към майка ми. Тя бе излекувала много хора от семейството му. Селяните се страхуваха от нея. Наричаха я вещица и я обвиняваха за всички беди, които сполетяваха Кайт. А тя не беше вещица. Беше добра и се боеше от Бога. — Брин преглътна. — Искаше само да им помага, чувстваше го като свой дълг.

— И заради това те я изгориха. — Той продължи с дрезгав глас: — Ти видя ли това?

— Да, те ме накараха да гледам. На другия ден аз щях да я последвам на кладата. *Пламъци. Письци. Безпомощна агония.* Трябваше ѝ много време, за да умре. Те ме заключиха в нашата къща, а каменарят Билуак стоеше на пост отвън. През нощта по някое време го повикаха за малко и някой отключи вратата. Мислех, че е лорд Гайлс, но Делмас ми каза, че той го е сторил. Избягах и се крих три дни в гората. Опитах се да стигна до брега и да отплавам за Гуинтал, но Делмас ме хвана. Беше чувал слухове за съкровището и искаше да го вземе за себе си. Мислеше, че мога да му го дам. Той беше роб и знаеше, че има само един начин да ме обвърже, за да има време да разбере това, което иска. Окова ме във вериги и ме заведе при свещеника на замъка отец Джеръм. Беше му казал, че иска да се ожени за мен и да ме заведе в Англия, за да ме спаси от селяните. Отецът познаваше майка ми и знаеше, че не е магьосница. — Тя добави горчиво: — Но както повечето мъже, послуша единствено другия мъж. Реши, че не мога да имам по-добър защитник от Делмас и не искаше да чуе протестите ми. После изрече словата на светия обет.

— Глупак.

— Направи го за добро.

— Господ да ме пази от добрината на глупците.

Тогава тя бе почувствала същото, но то бе много отдавна.

— И ти никога не си му казала за съкровището?

— Не, след време той се отказа да ме насилва. Бяха признали цената ми в двора на лорд Келс. Делмас се надяваше да спечели свободата си чрез моето лечение.

— Как се опитваше да те насилва? — попита бавно Гейдж.

— Как се опитват мъжете да налагат своето? — Брин усещаше как расте в него заплахата и рече бързо: — Вече съм свободна от него. С нищо не може да ми навреди.

— Не си свободна. Все още.

Думите прозвучаха като лошо предзнаменование и я накараха да потръпне от студ. Тя побърза да смени темата:

— Лейди Адуин се нуждае от много грижи, но е по-добре, отколкото предполагах. Малик изглежда много доволен, че има компания...

— Как те нараняваше той?

Гейдж беше като куче, вкопчено в кокала и Брин внезапно се ядоса от този разпит. Животът ѝ беше препълнен с проблеми и тя се бе уморила да се чуди и тревожи, как ще реагира той дори на най-обикновената дума.

— Няма повече да отговарям на въпроси. Това остана в миналото. Какво значение има?

За миг Гейдж замълча, загледан в залязващото слънце.

— Бог ми е свидетел, че не знам. — Той внезапно стана и тръгна към прозореца. Пурпурната светлина очерта силното му голо тяло и хвърли мощен ореол около разпуснатата му коса.

Косата му бе осветена от пламъци.

Ще дойде.

Изведнъж в ума ѝ нахлуха думите на Адуин.

Но сега не беше полунощ и Гейдж нямаше намерение да разрушава Редфърн. Брин бе видяла прекалено много странни и чудодейни случки, за да отхвърли възможността сънят на Адуин да се окаже истина, но не бе възможно Гейдж да е онзи воин. Той бе мъж със силни емоции, но никога не би се опиянявал да руши.

— Защо ме гледаш така? — Той отново бе с лице към нея.

Думите се търкулнаха, преди да успее да ги спре.

— Мислех, че не си разрушител.

— Така ли? — Той тръгна бавно към леглото. — Дългът на война е да руши.

— Но ти... Малик каза, че ти си повече от воин.

— Малик винаги мисли най-доброто за всички. — Той се надвеси над нея. Както бе застанал с гръб към светлината, Брин не можеше да види изражението му, но гласът му бе много мрачен. — Предупреждавам те, че мога страшно да приличам на баща си, а на този свят няма по-кръвожаден мъж от Хардраада.

Брин усети как изтръпва от студ.

— Тогава трябва да се бориш срещу тази наследственост.

— О, правя го. Рано разбрах, че проливането на кръв трябва да се ръководи от ума, а не от страстите. Не съм убивал от гняв, откакто като момче следвах баща ми в неговите походи. — Той протегна ръка и я погали. — Притеснява ме фактът, че можех да прережа гърлото на твоя съпруг, без да се замисля. Това сочи, че нравът ми не е толкова овладян, колкото предполагах.

Брин навлажни устни.

— Ако това те притеснява, трябва да знаеш, че е грешно.

— Така твърдят свещениците. Всъщност винаги съм се съгласявал с тях. — Ръката му се спусна надолу, за да я погали по шията. — Винаги съм смятал, че Давид е един глупак, обзет от мания.

— Давид ли?

— Цар Давид, който видял Батшийба^[1] и изпратил съпруга ѝ да загине в битка.

— Прав си. Бил е глупак, да продаде душата си за една жена.

— Тогава защо и аз искам да го направя? Аз не съм глупак.

Небрежността в тона му накара сърцето ѝ да подскочи от страх. Сякаш бе признал, че решението не може да се промени.

— Не мислиш разумно. Аз не съм Батшийба и ти не ме обичаш истински. Каза, че присъствието на Делмас няма да е от значение, че въпреки това ще спиш с мен и ще ме използваш.

— Не казах истината. Има значение. Докато той съществува, аз не мога... — Той спря и поклати глава. — Няма да говорим за него. Дръж съпруга си далеч от мен и той ще е жив.

Господ бе свидетел, че Брин не искаше да се споменава повече името на Делмас. Бурната реакция на Гейдж я беше уплашила. Тя

спусна крака на пода и се опита да прозвучи леко:

— Казах ти, че ще го избягвам, но той принадлежи на лорд Ричард. Трябва да му кажеш, че не ти е приятно да виждаш Делмас в залата. — Тя взе роклята си и я нахлузи през глава. — Сигурна съм, че ще направи всичко, за да ти послужи.

Гейдж се намръщи.

— Къде отиваш?

— Трябва да видя дали Адуин и Малик са добре, както и да си намеря място за спане.

— Ще спиш тук. — Устните му се изкривиха, като посочи постелята. — Би трябвало да си свикнала с леглото на лорд Ричард.

— Никога преди не съм била в тази стая. — Тя се наведе и си обу обувките. — И никога не съм се съвкупявала с това змийско изчадие.

Брин не гледаше към него, но усети как внезапно той застана нащрек.

— Така ли? Но той каза...

— Защото е лъжец и змия. — Брин си обу другата обувка. — А ти си бил глупак да му повярваш.

— Но ти знаеше, че съм му повярвал, нали? — Имаше обида в тона му. — И ме остави да мисля така. Защо?

Тя тръгна към вратата.

— Трябваше да се добера до Редфърн. Не бях сигурна, че си повярвал в съкровището, а ти си воин с остър инстинкт да сразяваш съперниците си.

— Значи си ме използвала.

— Както и ти ме използва.

— Любопитен съм да узная защо толкова отчаяно искаше да се добереш дотук?

— Адуин. — Брин погледна през рамо. — Винаги е било заради Адуин. Тя имаше нужда от мен.

— Можеше да ми кажеш — каза грубо Гейдж — Не съм толкова зъл, та да оставя една жена да умре поради липса на грижи.

— Не можех да рискувам.

По лицето му пробягна неопишуемо вълнение.

— Да, не бях много нежен с теб, сигурно си била права да не вярваш в добронамерената ми природа.

Поради някаква причина Брин почувства, че трябва да го окуражи.

— Не си бил груб с мен. А и нежността не се удава лесно на някои мъже.

Гейдж се усмихна любопитно.

— Особено когато се води битка у тях самите. — Той замълча. — А и допускам, че няма съкровище.

— Разбира се, че има. Аз не лъжа.

— И къде е доказателството в Редфърн, за което ми каза?

— У Делмас е. Той ми го отне в нощта, преди да се оженим. — Брин отвори вратата. — Но ако не искаш да го виждаш, не знам как ще успееш да го вземеш от него.

— Ще изчакам. — Той се усмихна язвително. — Да се охладят малко страстите ми.

— Не се нуждаеш от Делмас. Ако си съгласен да ме освободиш, аз ще те заведа при съкровището. — Брин се намръщи. — Но трябва да почакаме, докато Адуин се оправи, за да може да пътува. Няма да я оставя тук да я тормозят.

— Ако реша да тръгна на това пътуване, ще направя така, че лейди Адуин да е в безопасност. — Внезапно Гейдж се намръщи. — Върви да ги видиш, но искам да се върнеш и да седнеш до мен в залата довечера.

Брин го погледна сепната.

— Не мога. Робините не сядат на голямата маса.

— Сядат, ако господарят им иска това. — Той я огледа. — И вземи назаем една рокля от лейди Адуин. Омръзна ми да те гледам в тези дрипи.

— Не би трябвало да оставям...

— Ако не дойдеш, аз ще тръгна да те търся. Или предпочиташ да разстроим твоята лейди Адуин, като те извлека от стаята ѝ?

— Не разбирам — отвърна отчаяно Брин. — Защо искаш това?

— Трябва да ти е достатъчно, че го искам. — Той се обърна настрана от нея. — И имам намерение да задоволя всичките си желания. Ще се видим в залата.

[1] Bathsheba (англ.) — В българския превод на Библията — Шева. Съпруга на Юрая и по-късно на Давид. Майка на Соломон от

Давид. Давид поръчал да убият Юрая, за да се ожени за Батшийба.
(Библия, II Шемуел, 11–12) — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Къде е Алис? — Брин попита Малик, след като влезе в стаята на Адуин. — Казах ѝ да дойде и да се грижи за вас.

— Пратих я да вземе бульон за лейди Адуин — отвърна Малик. — Не исках да рискувам да пие от твоите отвари.

— Как е тя? — Брин изучаваше лицето на Адуин, надвесвайки се над леглото. Болната изглеждаше много по-добре сега, след като косата и кожата ѝ блестяха от чистота. — Събуждала ли се е изобщо?

— Два пъти — отвърна Малик. — Веднъж веднага, след като ти излезе, и втори път, когато Алис я къпеше. — Той направи гримаса. — Тя накара Алис да сложи между нас завеса, за да не я зърна.

— Не виждам никаква завеса.

Малик се ухили.

— Смъкнах я, след като си легна. Не бива да ми се отказва поне това. Достатъчно лошо е, че съм прикован на това легло. Със сигурност заслужавам малка награда.

— Не и ако е отнета от Адуин. От нея вече беше взето прекалено много.

Усмивката на Малик изчезна.

— Горката дама. Жестоки са хората, които могат да сторят това на една безпомощна жена.

Брин си спомни за изненадващо силното избухване на Адуин в конюшната.

— Навярно тя не е толкова безпомощна, колкото си мислиш. — Заобиколи леглото и провери превръзката на Малик — беше сменена. Очевидно Алис бе казала истината — че ще се постарее да се реваншира. — Хората много рядко са добри, но тъкмо нейният господар и съпруг ѝ стори това.

— Значи трябва да го пратят да гори в пъкъла — рече мило Малик. — А и аз ще се радвам да го напъхам там при първа възможност. — Той погледна към Брин. — Ако Гейдж не ме лиши от

това удоволствие, преди да съм се надигнал от леглото. Може да се случи, ако си помисли, че още обичаш Ричард.

— Никога не съм обичала този звяр. — Брин отново погледна Адуин. — Как бих могла?

Малик кимна, след като тутакси разбра.

— Стори ми се странно. Не господарят, а неговата съпруга те тласкаше насам, нали?

Брин кимна.

— Мислех, че има нужда от мен.

— Очевидно е имала нужда от теб.

Брин тръсна глава, като си спомни каква сила се криеше у Адуин.

— Може би. — Тя отиде до дъбовия сандък, който беше под прозореца, и отвори капака. — Довечера трябва да отида да вечерям в залата. Ще се върна колкото мога по-бързо.

Малик тръсна глава.

— Гейдж ще иска да отидеш и в леглото му.

— Значи ще трябва да мине без това. Имам си задължения.

Малик се намръщи загрижено.

— Не, Брин, видях лицето на Гейдж, когато днес побягна след Делмас. Трябва много да внимаваш, ако искаш съпругът ти да оживее.

— Наистина ли мислиш, че Гейдж би убил човек за нещо толкова дребно?

— Видях лицето му — повтори Малик.

— Не разбирам как мъжете могат да отнемат живот и после да се оттеглят. Не знаят ли как помръкват душите им? — рече отчаяно Брин, докато ровеше из роклите в сандъка, за да намери някоя, която да ѝ стане. — Не го разбирам.

— В момента и аз не вярвам той да разбира себе си — рече тихо Малик. — Което прави положението още по-опасно. От момче Хардраада го е вземал на своите походи, обучавал го е в кръв и насилие, научил го е да взема каквото пожелае и да не позволява нищо да му се изпречи на пътя. По-късно Гейдж научи и други неща, но не му трябва много, за да се върне към наученото от Хардраада.

Пиратство, кръв и огромната сянка на Хардраада висяха над хоризонта на Гейдж.

— Не се връщай довечера в тази стая, Брин. Успокой го. Дай му това, което иска. — Малик се усмихна. — Не смятам, че тази задача ти е прекалено неприятна.

Не беше неприятна, но навярно бе по-опасна, отколкото мислеше Малик. Всеки път, когато спеше с Гейдж, връзката им ставаше все по-силна и празнотата от раздялата — по-голяма. Започваше да се чуди, колко ли време ще й трябва, за да се почувства добре без него. Брин избра от сандъка една тъмновинена рокля, затвори капака и бързо тръгна към предната стая.

— Изпрати Алис да ме повика, ако Адуин се почувства зле.

— Не се тревожи. Аз ще се погрижа за нея.

В гласа му имаше такава ласкавост, че Брин го погледна през рамо. Той наблюдаваше Адуин с грижа и нежност и тя усети в себе си някакъв копнеж. Колко прекрасно би било да може да се отърси от цялото си бреме и да се сгуши в силните обятия на някого. Но какви бяха тия мисли? Не беше от този тип жени и бързо щеше да се отегчи от мъжа, който би се опитал да я превърне в своя влюбена сянка.

Но за известно време сигурно няма да е толкова лошо...

В огромната камина гореше буен огън, а над него се въртеше глиган на шиш. Наблизо седеше едно младо момче, което настройваше струнния си инструмент. Откъм голямата маса се носеше бурен смях.

Брин спря несигурно под сводестата врата на залата. Какво трябва да направи сега? Тук нямаше място за нея. Очевидно лорд Ричард беше поканил на пиршеството всичките си васали и техните дами. Тя разпозна само някои от тях: Едмънд от Дануърт и неговата съпруга Джоун, белокосия Сирил Минтбър и неговия син, Хърбърт от Кенмал.

— Ела — извика лорд Ричард, когато я видя. Той стана от масата и протегна ръка. — Никога не съм те виждал толкова привлекателна. — Лицето му се озари от сияеща усмивка. — Седни до мен, Брин.

Над масата внезапно надвисна тишина. Всички гледаха в нея. Мъжете с любопитство, техните дами с надменна враждебност.

— Тя ще седне до мен — рече Гейдж зад нея. Хвана я за лакътя и я подкани да тръгне по застлания с рогозки под към масата.

Докосването му бе топло и успокояващо и тя усети как неудобството ѝ я напуска.

— Искам да си отида — прошепна тя. — Не ми е тук мястото.

— Разбира се, че е тук — рече тихо, но твърдо той. — Ти си по-мъдра от всички мъже в тази зала и по-прекрасна от всички жени. — Гейдж я погледна. — Особено с тази рокля. Аз... благодаря ти, че си я облякла.

Брин го погледна изненадана. Думите му бяха изречени непохватно и тя не можеше да си спомни някога да е обсъждал вида ѝ.

— Не ми приляга. — Тя погледна към тесния корсет. — Адуин е много по-дребна от мен.

— Напротив. — Погледът му се плъзна към корсета. — Възхищавам се от все сърце на това как ти стои роклята. Но ако искаш ще изпратя човек до моя кораб в залива Певънс, за да вземе плат и да ти ушият още рокли.

— Плат ли?

— Коприна от Византия, дантели от Дамаск. — Той се усмихна присмехулно. — Колкото и да съм стиснат търговец, никога не ходя където и да било без стоки за продан.

— Не ми трябва коприни. Доволна съм и с моята вълнена роба. Не бих взела роклята на Адуин, ако не бе настоявал толкова.

— Знам. — Гейдж сви устни, докато ѝ помагаше да изкачи двете стъпала на подиума. — Ти си най-твърдоглавата и волева жена в тази страна на рицари, но мисля, че прекаляваш...

— Подготвил съм пиршество, което да съперничи на всичко, което сте опитвали в Нормандия — Ричард грациозно махна към столовете с високи облегалки до себе си. — Ще видите колко много се старая да ви зарадвам.

Гейдж се огледа в залата.

— Очевидно си направил поне едно нещо, което ме радва. Къде го изпрати?

— Какво значение има. — Ричард махна разсеяно с ръка. — Но бъдете сигурен, че ще ви спестим неговото присъствие по време на целия ви престой тук. Щях да отпратя Делмас надалеч още преди пристигането ви, ако знаех колко нежни са чувствата на нормандците. Боя се, че ние, саксонците, сме далеч по-грубички. Делмас беше винаги много изпълнителен и...

— Него го няма. Да го забравим. — Гейдж настани Брин от лявата си страна, преди да седне до Ричард. — Можеш да го доведеш след няколко дни, когато си тръгнем.

— Само няколко дни? Надявах се да останете по-дълго. — Ричард махна с ръка, за да започнат да сервират. — Е, може и да успеем да променим решението ви. Редфърн е толкова приятно място. — Той се наведе и заговори на Брин. — Трябва да го разведеш из околностите и да му покажеш какъв прекрасен имот притежава.

— Няма да имам време. — Тя срещна погледа на Ричард. — Адуин не е добре и трябва да се грижа за нея.

Изражението му не се промени.

— Да, Делмас ми каза, че си я преместила в предишната ѝ стая. Това не е правилно. Знаеш, че е заразноболна. Бях принуден да я преместя в конюшната, за да предпазя всички ни от заразата.

Брин го зяпна в недоумение.

— Но тя страда само от обичайната си треска!

— Така ли? Но ние не знаехме. Теб те нямаше, за да ни го кажеш. Тя стисна по-здраво чашата си. Искаше ѝ се да я хвърли към него.

Ричард се обърна към Гейдж.

— Брин много обича бедната ми съпруга. Не иска да признае, че Адуин не е създадена за тази земя. — Той въздъхна. — Боя се, че всеки миг ангелите може да я приберат.

— Не! — Брин пое дълбоко дъх и каза. — Съзнавам, че Адуин е неудобна за вас, но тя няма да умре.

— Неудобна ли? Как една толкова сладка дама би могла да бъде неудобна? — Той вдигна чашата си. — Макар да признавам, че имам вкус към по-одухотворени жени. Естествено, мъжът иска жена, която да седи до него и да му партнира със същата сила.

Лъжи. Ричард не искаше никакво друго качество, освен подчинение у жената. Първо една лека заплаха, а после — ласкателство. Какво ли беше замислил?

— Яж. — Гейдж нарочно се наведе напред, за да ѝ попречи да вижда Ричард. Той откъсна малко парче месо от порцията си и ѝ го подаде. — Съгласен съм с лорд Ричард. Трябва да подхранваме силата ти. — Гласът се понижи чувствено. — Скоро ще ти потрябва.

Страните ѝ пламнаха, когато срещна погледа му. Нищо не можеше да бъде по-ясно от неговото заключение. Той бе заявил претенциите си пред всички присъстващи в залата. Брин виждаше похотливите усмивки по лицата на мъжете, които още сега си я представяха в леглото на нормандеца.

Ричард се засмя и вдигна отново чаша.

— Добре казано. Как ви завиждам. — Той отпи голяма глътка, преди да продължи. — И съжалявам за деня, в който бях принуден да се откажа от тази награда. Робиня като Брин не се среща всеки ден.

Робиня. Собственост. Всички я гледаха и внезапно тя почувства, че се задушаваше.

— Вече не съм гладна. — Тя скочи на крака. — Трябва да се връщам при Адуин.

— Брин — гласът на Гейдж бе тих, но звучеше предупредително. Тя не му обърна внимание и избяга от залата.

Той я настигна още по стълбите и я сграбчи за ръката.

— Брин!

— Няма да се върна — рече свирепо тя. — Не можеш да ме накараш. Намери си друга, която да посрамваш. — Тя се опита да се отскубне. — Но ти не успя. Аз не се засрамах. Ти и останалите трябва да се срамувате за това, че държите други хора като свои роби. Аз няма да...

— Господи, ще млъкнеш ли, за да ме чуеш? — Той я грабна за раменете и я разтърси. — Не съм искал да те засрамвам. Никога не съм имал такова намерение. Той те гледаше така сякаш... и аз се разгневих... Просто така се случи.

— И мислиш, че това променя нещата? Разбира се, че го направи. Довеждаш робинята си да седне до теб на масата. Показваш ме пред офицерите си и васалите на Ричард. Изненадана съм, че не ме разсъблече гола през тях.

— Не съм те показвал — рече грубо той. — А ти нищо не си научила, ако мислиш, че ще позволя на някого да те види гола. — Той я обвини още по-силно с ръце. — Исках да ти окажа внимание. Исках да им заявя, че трябва да се отнасят с уважение към теб, че си нещо повече от робиня.

— Но за теб не съм нищо повече от робиня. Доказа го пред всички в Редфърн. Робиня и курва. — Тя вдигна поглед към него. — И

ще го докажеш отново, когато ме заведеш в стаята си. Те ще се подсмивват, ще шушукат и ще говорят за всичко онова, което правиш с тялото ми. Ти го знаеш и аз го знам.

— Не го знам.

— Знаеш го и не те е грижа.

— Проклетата да си. Аз не съм идеален. Понякога се ядосвам и развързвам езика си. Но ако не ме беше грижа, досега щях да съм те захвърлил. — Той се обърна и се върна в залата.

Брин извика подигравателно след него:

— Да ви чакам ли във вашата стая, господарю?

— Не, ако ти е мил живота. Върви при Малик и онази жена. Навярно те ще са в безопасност от твоята отрова.

Брин се втрени след него изумена, докато той влезе в залата. Не смяташе, че ще я пусне да се върне при Малик и Адуин. За него това бе изключително необичайно.

Но пък тази вечер цялостното му поведение беше необикновено. То бе преминало от бдителност към мрачна ревност, а накрая бе стигнало до... съжаление, може би?

Дали наистина бе имал намерението да ѝ отреди достойно място, за да я защити от клеветата? Брин усети как гнева ѝ изчезва, докато обмисляше тази възможност. Той бе казал това, а не бе мъж, който лъже.

Тя почувства как вътре в нея разцъфва мъничка пъпка топлота, обърна се и се заизкачва по стълбите. Гейдж се бе опитал да я предпази.

Не би трябвало да е толкова доволна. В края на краищата той бе избухнал и навярно бе утежил положението ѝ. Не се бе държал по милия рицарски начин, по който Малик би ѝ предложил покровителството си. Той се бе държал грубо, рязко и невежливо. Би трябвало да не обръща внимание на намеренията му и да мисли само за жалките му действия.

И въпреки всичко Гейдж се бе опитал да я защити...

В стаята на Адуин гореше само една свещ, а Алис се бе сгушила до угасващия огън в камината. Брин сложи пръст на устните си, когато прислужницата скочи на крака. Погледна към мъжа и жената на леглото, които изглежда спяха.

— Всичко ли е наред? — прошепна тя.

Алис кимна.

— Той не се чувстваше добре и му дадох от същото лекарство за сън, което ме научихте да правя за лейди Адуин. Лейди Адуин спи, откакто тръгнахте.

— Добре. Сега можеш да си лягаш. Аз ще остана с тях.

— Така ли? Аз мислех, че... — Алис не довърши.

Алис мислеше това, което и всички в Редфърн — че Брин ще спи в леглото на нормандеца.

— Върви да си почиваш. Аз ще ги наглеждам.

Алис все още се колебаеше.

— Какво има? — попита нетърпеливо Брин.

— Може ли да остана тук? Няма да преча. Просто ще се свия до огъня.

— Но защо? — Брин спря веднага щом разбра. Тук Алис беше в безопасност. — Смяташ, че лорд Ричард ще се разгневи, че помагаш на лейди Адуин ли?

Алис кимна.

— Когато е ядосан, ме бие. — Тя потрепери. — Винаги ме бие, но когато е ядосан повече. Ако изляза оттук, ще ме намери и ще ме завлече в леглото си.

— Ако ти е толкова неприятно, трябва да избягаш.

— Къде бих могла да избягам? — Алис прехапа долната си устна и каза: — Бременна съм.

Брин потрепери от изненада, примесена с гняв.

— Той знае ли?

— Да. Аз съм в третия месец.

— И той те прати при лорд Гейдж, да те използва?

— Още не съм започнала да се закръглям и лорд Ричард казва, че съм най-хубавата жена в Редфърн. Искаше да достави удоволствие на лорд Гейдж, а не бе сигурен, че нормандецът все още е влюбен във вас.

На Брин ѝ се повдигна от отвращение.

— Може ли да остана? — попита пак Алис.

Брин кимна към постелята, която бе наредила да сложат за нея в другия ъгъл на стаята.

— Легни да спиш там.

— Не, тук до огъня съм добре.

— Легни на леглото. Аз съм здрава и силна, а и не съм бременна в третия месец. Утре ще ми донесат легло. — Когато Алис не се помръдна, тя рече остро: — Веднага!

Алис побърза към леглото.

Стаята на Адуин беше голяма, но скоро щеше да се препълни, помисли си уморено Брин. Знаеше, че не трябва да говори грубо на Алис, но внезапно бе обзета от мисълта, че тук бе още една от жертвите на Ричард, които не можеше да остави сами в Редфърн. Как щеше да се освободи и да се върне в Гуинтал, ако трябваше да се тревожи за безопасността на тези бедни жени? Е, трябва да го направи, но тази нощ няма да мисли за това.

Дали не чу нещо? Брин се обърна рязко към леглото, но не видя никакво движение. Бързо прекоси стаята. Малик очевидно спеше дълбоко, значи шумът бе дошъл от Адуин. Но Адуин лежеше напълно неподвижна...

Очите на Адуин блестяха, препълнени със сълзи.

— Брин...

Мили боже, още тормоз ли щеше да има тази нощ?

— Ти си ни чула? — прошепна тя, като седна в леглото и взе ръцете на Адуин в своите. — Не плачи. Всичко ще се оправи.

— Опитях се толкова пъти да имам дете от него.

— Знам. Значи не е трябвало да стане.

— Той биеше и мен. Но съвкуплението е винаги болезнено, нали?

— Невинаги. — Брин си представи как Гейдж я гали, прониква в нея, вдига я.

Погледът на Адуин преплува към лицето на Брин.

— Нормандецът не те ли наранява, когато спи с теб?

— Ти знаеш за нормандеца?

— Когато се върна от Хейстингс, Ричард ми каза, че твоите задължения не били само да лекуваш. Молих се за теб. А после, когато отново се разболях, се молих за себе си. Знаех, че само Господ може да ме спаси. Ричард иска да умра. Винаги го е искал, но аз не признавах това. Не можех да повярвам, че човек може да бъде толкова жесток. Исках само да изпълня дълга си. Не бе моя грешката, че не можах да му родя дете. Независимо от всичко, което говори, грешката не е моя. — Погледът ѝ се насочи към Алис на леглото. — Горката жена, не ѝ

завиждам. Бебето е чудесно нещо, но по-скоро бих умряла, отколкото да родя негово дете сега.

— Това не е хубаво. Детето е напълно невинно.

— Знам, но то ще бъде красиво като Ричард и все ще ми напомня колко глупава съм била. Когато дойдох за първи път в Редфърн, помислих си, че никога не съм виждала толкова красив мъж. Толкова усмихнат и вежлив беше той. Заслепи ме.

— Ти беше още дете.

— Не е само това. Имам слабостта да обожавам красотата. Дори с годините не можах да прозра какво се крие зад неговата външност. Не смятах, че Господ може да създаде толкова красив човек и да му даде черна душа. — Устните ѝ се изкривиха. — Помниш ли като ти казах колко съм щастлива, че съпругът ми не е като Делмас? Сигурно си ме помислила за голяма глупачка.

— Никога не съм те смятала за глупачка — рече нежно Брин.

— Значи може и да си още по-глупава от мен. — Адуин се усмихна. — Но аз няма да остана глупава. Мога да уча и волята ми не е слаба. Щях да умра в онази конюшня, ако не бях твърдо решена да оживея. Искам да живея, Брин. Искам да оздравея. Ще ми помогнеш ли?

Брин се усмихна.

— Затова се върнах.

Адуин стисна ръката на Брин.

— Знам, че не е честно от моя страна. И ти имаш неприятности. Ами Делмас?

— Лорд Ричард го е отпратил.

— Защо?

Брин извърна очи.

— Лорд Гейдж не го иска тук.

— Алис каза, че нормандецът бил влюбен в теб. Вярно ли е?

— Не, той е влюбен в онова, което се намира между краката ми.

— Но ти каза, че бил мил с теб.

Мил като буря и нежен като нажежен до бяло ръжен. Брин не можеше да не се върне мислено към онзи следобед, когато правиха любов.

— Не съм казала, че е мил с мен.

— Харесва ти да го правиш — рече Адуин, с разширени от смайване очи. — Харесва ти да лягаш с нормандеца. А аз мислех, че не си имала друг избор.

— Така е.

— Но ти му се наслаждаваш. — Тя сбърчи тревожно вежди. — Това не е ли грешно? Имаш съпруг. Това е грях.

— А не е ли грях съпругът ти да те е принудил да се ожениш за него? Не съм давала брачен обет.

— От жените не се изисква да дават обет.

— В Гуинтал се изисква.

— Значи имат много странни закони.

— Справедливи закони. — Брин потупа Адуин по ръката. — Не се тревожи. Спя с нормандеца, защото се налага. Няма да е задълго и съм сигурна, че Господ ще прости на тялото ми, че ме е предало.

— Всеки би ти простил всичко, Брин. Ти си тази, която трябва да ми прости, че те разпитвам. Откъде да знам аз кое е грях и кое не е? Всичко се променя, нали?

— Лежи спокойно. Не е нужно да си прощаваме нищо. Нали сме приятелки? А сега заспивай.

— Брин... — Адуин се поколеба. — Всички чужденци ли са така хубави?

— Какво?

— Ами, нормандецът очевидно ти доставя удоволствие и...

— Не съм казала, че той...

Адуин направи жест на нетърпение.

— Външният му вид очевидно ти харесва.

Широки, корави рамене, очи сини като северното море.

— Да — рече предпазливо тя.

— И този също. — Адуин махна с ръка към спящия Малик. — Той е още по-красив и от съпруга ми. Ричард ми казваше, че нормандците са космати диваци, които се къпели много рядко и имали черни зъби. Ако всички са толкова привлекателни, трябва да е трудно да се прозре злото под повърхността.

— Малик не е нормандец, той е сарацин и не е зъл. Сърцето му е прекрасно като лицето му.

Адуин поклати глава със съмнение.

— И аз мислех така за Ричард. Много трудно е да се разбере какво има зад едно красиво лице.

— Е, нормандците са като саксонците. Някои са хубави, други са грозни. Не трябва да се тревожиш, че са ни завладели. — Брин стана и взе едно одеяло от сандъка с чаршафите. — Тази нощ не трябва да се тревожиш за нищо.

Адуин отново погледна към Алис.

— Горката жена — прошепна тя. — Животът не е справедлив към жените. Би трябвало да има нещо, което да можем да направим...

— Добър ден. — Гейдж енергично влезе в стаята на Адуин. — Как си, Малик?

— Все по-добре. — Той посочи Адуин. — Мога ли да ти представя лейди Адуин? Това е моят приятел лорд Гейдж Дюмон.

— Лорд Гейдж — промълви Адуин. Тя го изучава за момент и после се усмихна, подавайки ръка. — Благодаря ви, че дойдохте в Редфърн.

Гейдж приближи, пое ръката ѝ и грациозно се наведе над нея.

— Ако знаех, че тук се крие толкова красива дама, щях много отдавна да подканя Уилям да завладее Англия.

Брин се втренчи в него, недоумявайки. Маниерите му бяха изискани, усмивката почти мила. Това беше един Гейдж, който не бе виждала никога. Тя улови издайническия поглед на Малик и си спомни какво ѝ бе казал той.

Гейдж е многолик — поет, търговец, воин. Ти си видяла само воина.

Изглежда обаче на Адуин той позволи да види и друга негова страна. Трябва да съм щастлива, а не вбесена, каза си Брин. Адуин се нуждаеше от колкото се може повече доброта.

— Много сте любезен, но в мен няма никаква красота. — Адуин вдигна ръка към черните кръгове под очите си. — Чувствам се помръкнала като загасена свещ.

— Значи трябва да запалим свещта. — Гейдж се усмихна. — Довери се на Брин. Тя, изглежда, е много умела в това.

— Аз ѝ вярвам. — Адуин посегна и взе ръката на Брин. — Винаги съм ѝ вярвала. — Тя погледна към Гейдж. — Но тя често пъти

вижда онова, което е практично, вместо това, което е правилно. Не би трябвало да лежа в една постеля с мъж. — Адуин махна с ръка към Малик в другия край на леглото. — Трябва да ме преместят от това легло.

Малик въздъхна.

— Знаех си, че няма да е за дълго. Искаш ли да видиш как ще се поболея и ще умра от меланхолия?

— Трябва да ме преместят — повтори твърдо тя и посочи нара в другия край на стаята, на който предишната нощ бе спала Алис. — Сигурно може да се донесе още един нар, върху който да ме сложите.

— Уверявам ви, че Малик е твърде болен, за да се държи другояче, освен напълно галантно. — Сетне, изкривил устни, Гейдж додаде: — Макар след няколко седмици може се окаже, че тревогата ви е основателна.

Адуин стисна зъби.

— Трябва да се преместя. — Тя властно подаде ръце. — Моля ви.

— Както искате. — Гейдж я вдигна, пренесе я през стаята и я настани много внимателно върху нара.

— Не! — запротестира Малик. — Ако трябва някой да се мести, това съм аз. Нейно право е да остане тук. Това е нейното легло, нейната стая.

— Аз нямам права. — Устните на Адуин се извиха горчиво. — Моят съпруг и господар даде ясно да се разбере това. Нарът е предпазен от вятъра и студа и е много по-удобен от онзи, на който ме изпрати в конюшнията.

Малик изруга полугласно.

— Аз ще легна на нара. Донеси я тук и премести мен, Гейдж.

— Ще остана, където съм — рече твърдо Адуин. — Изборът да се преместя, е мой. Пък и не съм тежко ранена. Вие трябва да лежите в леглото.

— А що за мъж ще съм аз, щом позволявам подобно нещо? — отвърна Малик. — Гейдж, ти трябва да...

— Нищо няма да направя. — Гейдж гледаше засмян ту едното воинствено лице, ту другото. — Докато не уредите кавгата помежду си. Отказвам да прекарвам деня си, местейки тела насам-натам. Лейди Адуин е лека като перце, но ти не си. — Той се обърна към Брин. — Вземи си наметалото.

Тя го погледна учудено.

— Защо?

— Ще излезем навън с конете да разгледаме имотите. Ти ще ми покажеш красотите на Редфърн. Не чу ли указанията на лорд Ричард?

— Не се подчинявам на лорд Ричард.

Той срещна гневния ѝ поглед.

— Тогава ела, защото аз те моля.

Гейдж се опитваше да ѝ каже нещо. Тя не можеше да откъсне очите си от неговите.

— А ако откажа?

— Ще отида сам.

Той я молеше, не изискваше от нея. Удоволствието от това беше толкова голямо, че тя инстинктивно се отдръпна от него.

— Трябва да остана тук и...

С нормандеца може да стане някаква злополука.

Прониза я страх, като си спомни думите на Делмас.

— Би било глупаво да бродиш сам из вражеска земя. Вземи капитан Льофон.

— Мисля да не го вземам. Никога не бива да позволяваш на победения враг да мисли, че се боиш от него. — Той тръгна към вратата. — Ако отказваш да ме удостоиш с компанията си днес, ще опитам пак утре.

Стрела, изстреляна от засада. Нападение от хората на Ричард, докато Гейдж язди през гората. Утре може да се окаже мъртъв.

— Не! — Брин се обърна и взе наметалото си. — Ще дойда с теб. Ще те чакам на двора. Трябва да отида в кухнята и да кажа на Алис да се грижи за Адуин и Малик.

— Имотът не е толкова лош, колкото си помислих, когато видях за първи път това грубо обиталище — каза Гейдж. — Поне полетата изглеждат плодородни и добре обработвани. — Погледът му се премести към гората на север. — Как е с дивеча?

— Лорд Ричард и васалите му май намират много дивеч за лов. — Брин набързо погледна през рамо към един земеделец, който се бе спрял, за да ги огледа, докато минават. Погледът му бе любопитен, в него нямаше заплахата, установи тя с облекчение.

Обърна се и видя как Гейдж я гледа с присвити очи.

— Ти си тази, която изглежда преследвана — рече нежно той. — Очакваш ли някой да ни проследи?

Брин се насили да се усмихне.

— От къде на къде? — попита тя, сетне промени темата. — Глиганът, който сервираха снощи в голямата зала, несъмнено е бил убит в тази гора. Лорд Ричард често се връща с едър дивеч.

— Значи е добър ловец, а?

— Да. Много добър. — Брин все още усещаше втрещения поглед на Гейдж, но упорито го избягваше. — Доставя му удоволствие да убива. — Тя пак погледна през рамо. — Селянинът отново жънеше. — Готов ли си да се връщаме в замъка?

— Не, смятам да отидем да видим дали дивечът в гората е толкова много, колкото твърдиш.

— Не!

— Защо не? Ти обичаш гората. С какво тази гора е по-различна?

— Много е далече.

Гейдж вдигна вежди.

— На четвърт миля?

Той нямаше да се откаже. Брин отчаяно търсеше как да го отклони.

— Искаш ли да видиш къде съм посадила билките за моите мазила?

— В гората ли е?

Тя кимна.

— Тук наблизо. — Никой не знаеше за нейната малка градина. Ако можеше да го задържи там до здрач, навярно той нямаше да се осмели да навлезе по-навътре в гората. — Много приятно място е.

Гейдж ѝ махна да мине пред него.

— Тогава нека отидем там.

Малката просека бе напълно скрита сред гъст шубрак и трябваше да се преборят с него, за да преминат. Както обикновено, настроението ѝ се повиши, когато усети аромата на розмарин, джоджен и мащерка. Това беше нейното кътче. Колкото се може по-близо до Гуинтал. Брин погледна тревожно през рамо.

— Това е моята градина. Нали е красива?

— Красива — отвърна като ехо той, докато я гледаше. Гейдж слезе от коня си и я вдигна от нейната кобила. — Обаче е малко отдалечена за градина. Не ти ли позволява лорд Ричард да вземеш парче земя по-близо до замъка?

— Не съм го молила. Обясних, че само в гората мога да намеря подходящите билки.

— И никой не знае за това място?

— Никой. — Тя додаде, без да мисли: — Съвсем безопасно е.

— Безопасно ли? — Той се обърна, за да я погледне.

— Искях да кажа, че горските животни не могат да тъпчат градината ми — бързо рече Брин. — Не обичат бодливите храсти.

— Мисля, че искаше да кажеш съвсем друго нещо — отвърна Гейдж. — От какво те е страх в тази гора? В гората при Хейстингс не те беше страх.

— От нищо. От какво може да ме е страх?

Изражението му стана сериозно.

— Кажи ми.

Брин мълчеше.

— Дали да не навляза навътре в гората, та да разбера?

— Не! — Трябваше да му каже. — На лорд Ричард не може да се има доверие. Може да се опита да ти навреди.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Делмас ми каза. — Брин видя очакваната реакция и смотолев: — Значи приемаш напълно спокойно това, че лорд Ричард може да се опита да те убие, а като спомена за Делмас, се ядосваш. Не разбирам.

— Предполагам, че Делмас не е споделил с теб плановете на лорд Ричард, за да можеш да ме предупредиш?

Брин не му отговори.

— Значи е бил запознат с плановете на Ричард. Странно ми е, че е споделил подобен заговор с една робиня. Е, защо ще го прави, а?

Брин отвърна с нежелание:

— Делмас отчаяно е търсел помощ да ме върне тук, за да му кажа къде е съкровището.

— Ааа, съпругът ти отчаяно е искал да се върнеш.

— Заради съкровището. Той изобщо не се интересува от мен. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Делмас не е по-лош от лорд Ричард.

Защо да приемаме единия и да отхвърляме другия?

— Трябва да е лоша черта на характера ми. — Гейдж се обърна и тръгна към потока. — Всъщност, аз се радвам, че съпругът ти заговорничи да ме убие. Така по-лесно ще го премахна. Не че преди щеше да е трудно.

— Лорд Ричард е виновния. Делмас само изпълнява заповедите му. — Изражението на Гейдж не се промени и Брин се изпусна в безсилието си: — Искане ми се да не ти бях казвала. Сега ще мислиш само за смърт и отмъщение. Не трябваше да те предупреждавам.

— А защо ме предупреди? — Той приближи с една стъпка към нея. — Ако ме бяха убили, щеше да имаш един враг по-малко.

Брин бързо отклони поглед.

— По-добре ти, отколкото Делмас и лорд Ричард.

— Не съм поласкан от сравнението. — Той вдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите. — Погледни ме. Наистина ли ме смяташ за свой враг, Брин?

— Ти ме държиш далеч от Гуинтал. Наричаш ме своя робиня. Как може да си нещо друго, освен враг?

— Ако не беше моя робиня, щеше ли да ме напуснеш?

— Да.

— Тогава ще останеш моя робиня. — Той се обърна, седна и си свали ботушите. — Но ако това ще те улесни, аз не съм доверчивия глупак, за какъвто ме мислиш. Трябва да съм луд, за да повярвам, че лорд Ричард ще ми връчи покорно наследственото си право. Вчера, след като пристигнахме, накарах Льофон да вземе войниците си и да претърси гората, както и околностите. Днес прави още едно претърсване.

Очите на Брин се разшириха.

— Защо не ми каза?

— Защо? Това бих направил във всяка вражеска земя. — Гейдж свали бронята и туниката си и легна върху мъха до потока. Затвори очи. — Но сега като знам, че си взела присърце моите интереси, нямам никакви колебания да ти позволя да ме пазиш.

Всеки друг би имал по-голяма нужда от защита. Голотата трябваше да го направи уязвим, но не беше така. Той бе целия сякаш от бронз и абанос, огромна, лъскава котка, полегнала на слънце след лова... или преди лова.

— Какво правиш?

Гейдж не отвори очи.

— Мисля, че е ясно. Имах бурна нощ и чувствам, че ми се подремва. Събуди ме, преди да се смрачи.

Брин го погледна несигурно.

— И какво искаш да правя, докато спиш?

— Прави каквото би правила, ако не бях тук. — Той се прозина.
— Това е твоето местенце, не моето.

Разбира се, че беше нейното място. Защо толкова се колебаеше? Знаеше отговора. Той трябваше само да влезе някъде и да превърне мястото в неуловимо свое. Брин не беше сигурна, че ще може отново да идва тук, без да вижда едрото му тяло, излегнато на този мъхест бряг.

Е, и тя не бе успяла да спи през нощта, но бе съвсем бодра и имаше много работа. Отдавна не бе идвала тук. Коленичи и започна да плеви бурените от лехите. Уханията бяха замайващи, птиците пееха, слънцето грееше топло и спокойствието, което винаги я обземаше тук, започна да прониква в душата ѝ.

Много по-късно, когато слънчевите лъчи започнаха да хвърлят дълги сенки над полянката, Брин усети, че Гейдж я наблюдава.

Тя погледна през рамо и се усмихна.

— Почти е време да тръгваме.

— Да. — Той се протегна лениво, преди да се изправи и да тръгне към нея. — Какво правиш?

— Плевя. Бурените се опитват да задушат живота на растенията ми.

— И ти се бориш с тях. — Той коленичи и започна да дърпа стръковете натрапници. — И твоите растения ли си имат дракони, с които ти се бориш?

— Разбира се. Там, където има живот, винаги има смърт, която се опитва да го отнеме. Ако не се боря с нея, ще стана част от смъртта и ще се намразя.

— И точно майка ти ли те научи да отглеждаш билки?

Брин кимна.

— От съвсем малка знаех, че трябва да се подготвям за лечителка, да се боря с драконите. — Тя го погледна мрачно. — Тя ми

каза, че по света има различни видове воители, а най-добрите са онези, които дават живот, а не го отнемат.

— Не познавам подобни добри воители. Познавам само от другия вид. — Устните на Гейдж се изкривиха. — Като самия мен.

— Но ти можеш да се промениш.

— Само ако се промени светът. — Той посегна да отскубне още един плевел. — Не бих могъл да понеса живот под ботуша на завоевателя. Погледни себе си. Ти си робиня. Каква награда имаш за това, че се бориш с твоите дракони?

— Самата борба — отвърна просто Брин.

Той погледна нагоре и спря насред движението.

— Сияние... — промълви той.

— Какво?

— Нищо. Просто дума, която каза за теб Малик. — Той дръпна бурена и посегна за друг. — Преди да реши, че трябва да се влюби в теб.

Тя се засмя.

— Вие сте странна двойка. Къде се срещнахте?

— Във Византия. — Гейдж се усмихна. — Той прониза ръката ми със сабя.

— Какво?

— В пустинята, когато се връщах в Нормандия, ме нападнаха сарацински разбойници. Малик ги предвождаше.

Брин се намръщи.

— Не мога да повярвам, че Малик е бил разбойник.

— Да, и то какъв. Той и хората му откраднаха всички стоки, конете и каруците от кервана и отпрашиха. След два дни той се върна с коне и достатъчно вода, за да ни изведе от пустинята. — Гейдж се ухили. — Също така превърза ръката ми и дълго ме поучава как да се боря с мъже, които са очевидно по-силни от мен.

— Разбойник...

— В неговото село го мислеха за герой. Бяха изстрадали три сушави години, умираха от глад, а Малик взел нещата в свои ръце. Кажи ми кое би избрала: добрината или живота при същите обстоятелства?

Брин отговори, без да се колебае:

— Живота.

— И аз мислех така. Както мислеше и Малик. Никой не обича живота толкова, колкото него. Освен може би ти. — Той се огледа наоколо. — Той би харесал градината ти.

— Да. — Брин взе импулсивно ръката му и я постави на топлата от слънцето земя. — Тук има толкова много живот. Навсякъде около нас. Усещаш ли го?

— Наистина. — Той обърна обратно ръката си и хвана нейната. — Никога не съм се чувствал по-жив.

Брин пое остро дъх, като срещна погледа му. И тя не се бе чувствала никога по-жива. Сякаш неговата сила за живот се вливаше в нея и я правеше по-силна, водеше я към гребена, където земята среща небето. Тя се усмихна лъчезарно и също стисна ръката му.

— Така е добре.

— Желая те — рече дрезгаво Гейдж. — Искам да съм вътре в теб. Искам да почувствам доколко си жива. Тук. Сега.

Брин усети леко разочарование.

— Както искаш.

Той изруга и пусна ръцете ѝ.

— Казах, че имам желание. Не съм казал, че ще те накарам насила. — Той се изправи и тръгна към брега. — Ти не разбираш.

— Не разбирам. — Тя го наблюдаваше смутена как се облича, след което тръгна към конете.

— Идвай. Време е да се прибираме — каза той.

Брин стана и тръгна към кобилата.

— Ако ми обясниш, аз може...

— Не очаквай от мен да ти обяснявам, когато аз самият не разбирам. Тук сме сами. Не се налага да се тревожа, че ще те посрамя. — Гейдж я метна на гърба на кобилата и се качи на своя кон. — А един Господ знае, че не вярвам в правилата за рицарско поведение, които се изповядват в двора на Уилям. Винаги съм откривал, че рядко ги използват, когато не са им удобни. — Той пришпори жребеца си.

Гейдж бе побеснял от безсилие и по-буреносен, отколкото го бе виждала някога.

И въпреки това Брин откри, че докато го следваше към Редфърн, се усмихва радостно.

На двора ги посрещна лорд Ричард.

— Надявам се, че и за вас Редфърн е толкова красив, колкото и за мен, господарю. Ако ми бяхте казали, че ще излизате с конете, щях да дойда с вас. — Той пристъпи напред и свали Брин от коня ѝ. — Но вярвам, че Брин е била съвсем подходяща компания.

Тя бързо се освободи от него и отстъпи назад.

— Трябва да се връщам при Малик и Адуин. — Тя срещна погледа на Гейдж. — Сигурно няма да ви трябва тази вечер в залата?

— Не. — Той направи гримаса. — Вярвам, че ще минем и без твоята компания. Изглежда твърде обезпокоителна за доброто храносмилане.

Брин се усмихна.

— Открила съм, че мъжете винаги обвиняват жените за всяко неудобство. — Тя се обърна и се заизкачва по стълбите. — Погрижете се за себе си, господарю.

Той се подсмихна и извика след нея:

— Ще се постарая да го направя. — Направи пауза. — Ако ме удостоиш с присъствието си утре, за да пояздим отново из околностите.

Последните думи Гейдж изговори с уважението, което би показал към една дама. Брин спря на стълбите и се обърна, за да провери по лицето му дали не ѝ се подиграва. Не откри присмех.

— С удоволствие, господарю. — И отново се заизкачва по стълбите.

— Ще дойда с теб. — Лорд Ричард забърза след Брин. — Днес не съм посещавал бедната си жена.

Каква ли подлост бе замислил отново? Брин се спря и се обърна с лице към него.

— Прекалено болна е за посещения.

— Но не и за съпруга си, нали? Съпругът не е посетител.

— Брин? — попита тихо Гейдж.

Тя му хвърли бърз поглед. Той искаше да му даде повод за насилие. При сегашното несигурно настроение на Гейдж, би било неразумно да се разпалват страстите. Тя рече рязко на Ричард:

— Елате тогава. Но не бива да оставате дълго.

— Изобщо няма да стоя. Нямам желание да виждам онова бледо подобие на жена. Само исках да получа възможността да поговоря с

теб. Нормандецът май е постоянно по петите ти. Или в тялото ти. Прислугата ми каза, че са те чули как грухтиш и крещиш като селянка, каквато си, след като си изгонила Алис от стаята му.

Брин се сви при тези думи. Мислеше, че той не е в състояние да я обиди, но внезапно се почувства очернена.

— Казвайте каквото имате да казвате.

— Съкровището. Трябва да стане мое — прошепна той. — Наше. Защо да го грабне нормандецът?

— Делмас ми каза, че ви е докладвал за Гуинтал. Никога не съм казвала, че там има съкровище. Откъде знаете, че не ви е излъгал?

— Не би посмял да ме излъже. Липсва му смелост. — Ричард се усмихна. — А и не е прекалено умен. Той дори си мислеше, че ще разделя съкровището с него, което само доказва глупостта му. Изобщо не ми е нужен, ако имам теб.

— Но ме нямате.

— Не и в момента, но винаги съм бил добър в преодоляването на пречките. — Той направи пауза. — Не можеш да се надяваш на някакво бъдеще с нормандеца. Само ще те използва, а сетне ще те захвърли. Докато аз дори може да поискам да се ожена за теб.

— Вие имате съпруга — рече студено тя.

— Но нишката на нейното съществуване е толкова тънка. Ако не бе с толкова добро сърце, самата ти можеше да я прекъснеш. Обаче след време аз ще се погрижа за това.

Брин усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Вие сте истински демон.

— Не, просто съм човек, който знае какво иска. Не съм създаден да остана в калта и да се моля в краката на други мъже. — Ричард се втренчи в нея. — И нормандецът знае какво иска. Съмнявам се, че ще се поколебае да се отърве от евентуална пречка.

— Грешите. Той не е като вас — отвърна свирепо тя.

— Да повикам ли обратно Делмас и да остана да гледам, дали не е?

— Не!

— Виждаш ли? — попита доволен той. — Няма какво много да избираш между мен и нормандеца. Аз бих се отървал от съпругата си, а той би те отървал от съпруга ти. Трябва да ти направя комплимент.

Ти сигурно умееш да доставяш удоволствие като Далила, щом можеш да подмамиш един мъж към смъртта.

Смърт. Брин почувства пристъп на паника.

— Той не е като вас — повтори тя. — Не би го направил.

— Знаеш, че би го направил — каза Ричард. — Нямам търпение да се възползвам от уменията ти. Уморих се от покорни, умилкващи се жени, които не отправят никакво предизвикателство към мъжа. Да, мисля, че не бих изключил напълно възможността за женитба. — Той я погледна многозначително. — Добре си помисли, Брин. Ела с мен. Не се погубвай.

Тя тръсна глава.

— Не? — Изражението му едва-едва се промени, но нейното впечатление беше за грозна заплаха. — Значи ще трябва аз да променя решението си. Колко жалко. Надявах се, че няма да усложниш задачата ми.

Преди тя да отговори, Ричард се обърна кръгом и се отдалечи.

ОСМА ГЛАВА

— Да не го изскубнеш! — извика строго Брин. — Това е розмарин, не е бурен!

— Извинявай — каза покорно Гейдж. — Всичките ми изглеждат еднакви.

— Зная. Щом е зелено, значи е бурен. Ако не те наблюдавах, нямаше да оставиш нито една билка в градината ми.

— Не е вярно. Напоследък научих много неща.

Тя изсумтя, но не каза нищо.

— За какво използваш розмарина? — попита той лениво.

— За главоболие и за нерви. Правя и мехлеми за болки в ставите и за натъртено.

Той показва някакво ниско растение с лъскави листа.

— А това?

— Това е мащерка. Лекува женски болести. Маслото ѝ изчиства рани. — Брин го стрелна с поглед изпод вежди. — И облекчава подути тестиси.

— О, очевидно е безценна билка. Непременно дръж на разположение големи количества.

Брин се засмя.

— Тази зима първият мраз закъснява, но няма да е за дълго. Другия път ще трябва да набера билки и да попълня запасите си от лекарства. Използвах почти всичко, докато лекувах Малик и Адуин.

— Мисля, че твоите лекарства няма да им трябват още дълго — каза Гейдж и изскубна друг бурен. — При последното ми посещение изглеждаха много по-добре.

— Наистина са по-добре. — Брин се усмихна доволно. Адуин и Малик се поправяха буквално с дни, това, че бяха заедно, действаше добре и на двамата.

Разтревожен за Адуин, Малик бе забравил скуката, но Адуин ставаше все по-хаплива, Брин никога не бе допускала, че е възможно нежната ѝ приятелка да се държи така.

— Сега им давам само от време на време настойка за сън. Но когато се излекуват напълно, моите билки ще потрябват на друг човек. Винаги има нуждаещи се.

— Значи никога не оставаш без билки.

— Да не би ти да правиш и крачка без меча си?

Гейдж се засмя.

— Рядко. А когато отивам да се бия с драконите — никога.

— Много мъдро.

— Тази работа ми харесва все повече. — Той изтръгна друг бурен. — Може би трябва да зарежа търговията и да стана селянин.

— Не те виждам като орач, дори и за малко. — Брин го погледна развеселена. — Много си нетърпелив.

— Не си права. Мисля, че напоследък бях много търпелив с теб.

Тя замълча, неочакваното вълнение в гласа му я завари неподготвена. За пръв път от две седмици насам, Гейдж изглеждаше както при първата им среща в Хейстингс. През тези дни се бе държал с нея капризно и насмешливо — както и към Малик.

Той забеляза реакцията ѝ и добави грубо:

— Това не може да трае вечно. Трябва да разбереш, Брин, аз не съм монах.

— Забелязах. — Тя сведе надолу очи. — Искаш да се върна в леглото ти и да бъда твоята блудница, така ли?

Той изруга през зъби.

— Няма да бъдеш курва. Ще се отнасям към теб с уважение и няма да позволя на никой мъж да те обиди.

— Никой няма да ми каже нещо в лицето. Но какво ще кажеш за подигравките зад гърба ми? А какво ще стане с децата, които ще ти родят? Ти самият си незаконороден. Ще позволиш ли да се отнасят към децата ти, както са се отнасяли към теб?

— Не! — Гейдж въздъхна тежко. — Аз не съм като баща си. Ще се погрижа да се отнасят добре към тях и да не ги карат да се срамуват.

— Докато ти омръзна и решиш, че искаш друга жена.

— Това няма да стане.

— Как да съм сигурна? Жените винаги са служили за разменна монета. А и няма по-голям майстор на пазарлъка от теб. Малик казва, че си бил непостоянен и че лесно се насищаш.

— Какво искаш от мен, дявол да те вземе? Това, което ти е казал, бе вярно по-рано. Но аз не съм харесвал друга жена така, както харесвам теб.

И тя никога не бе преживявала тази смесица от привързаност, болка и радост, която я завладяваше в негово присъствие. Но това чувство бе толкова сурово и земно, че сигурно не беше любов. Даже през последните слънчеви дни усещаше, че под повърхността на нещата зрее конфликт. С Гейдж Дюмон щеше винаги да е така. Такъв живот нямаше да ѝ даде спокойствието, което желаше. Напротив.

— Остави ме да си отида. Не искам нищо от твоя свят. Единственото ми желание е да се върна в Гуинтал.

— Напоследък не съм забелязал да си била недоволна от пребиваването си тук.

— Но сега съм. — Ръцете ѝ работеха бързо, трескаво и изтръгваха грубо бурените от земята. Мислеше си отчаяно, че трябва да направи точно така и с глухото изкушение, което изпитваше винаги в негово присъствие. Да го изтръгне от корен, да го прогони, преди да е завладяло целия ѝ живот. — Искам да се върна у дома. Адуин е много по-добре, а Малик вече седи на стол и даже ходи. Няма смисъл да се мотая тук.

— Ще тръгнем за Гуинтал, когато... — той помълча и се поправи — ... ако реша да отидем.

Брин го погледна право в очите.

— Няма причини да не отидем. А съкровището? Да не би...

— Не съм сигурен, че има съкровище.

Тя трябваше да е наясно, че той се съмнява, но си бе позволила да се надява. В гласа ѝ трепна горчивина.

— Защо не ми вярваш? Делмас и лорд Ричард са убедени в съществуването му.

— Защото искат да вярват в това.

— А ти не искаш ли?

— Искам го, но ако съществува. Сега целта ми е друга. — Той се взря в очите ѝ. — Предложих ти всичко, което мога да предложа. Знаеш, че не мога да се ожения за теб. Ако можех, щях да го направя.

Тя го загледа смаяно.

— Щеше ли?

Той се намръщи.

— Разбира се. Не го ли разбра?

— Не.

Гейдж възкликна тихо, но гневно.

— Велики боже! Внимателен съм с теб, докосвам те само когато работата го налага, оставих те да запазиш в тайна всичко, което се отнася за миналото ти, макар че това мълчание ме подлудява. Какво си мислиш? Така ли се отнася мъж към жена, ако не е здраво привързан към нея?

Задави я горчиво-сладката вълна на щастieto. Тя се взираше безпомощно в него.

— Не изглеждаше така.

— Аз никога... Аз имам истински чувства към теб, Брин от Фокхар. Ти си силна, весела и открита. Не познавам друга такава жена. — Той заговори тихо и убедително. — И вярвам, че не съм ти неприятен.

Той бе буря и слънце, земя и небе. Винаги различен, никога един и същ.

— Не, не си... неприятен.

— Тогава ела, живей с мен и ми позволи да се грижа за теб. Обещавам да се оженим, когато умре онова влечуго, мъжът ти. — Той сви устни, когато забеляза как тя се напрегна. — Не, няма да го убия. Познавам те достатъчно и зная, че това би било най-бързият начин да те загубя... Но аз невинаги действам разумно, затова ще постъпиш мъдро, ако приемеш предложението ми.

— Не мога — пошепна тя.

— Защо не?

В острия му въпрос трепна разочарование. Винаги бе държал чувствата дълбоко в себе си, не бе допускал, че е възможно да ги издаде пред нея. Нима най-силните му емоции винаги я бяха наранявали по този начин? Тази мъка не бе толкова силна, както при смъртта на баща му, но все пак бе една пулсираща болка.

Искаше ѝ се да протегне ръка, да го докосне, да го излекува, да изличи от устните му мрачната гримаса и да го накара да се усмихне.

— Не ме гледай така. Каж ми. Защо не?

Не бива да го докосвам. Не искам да узная дали болката му е по-силна, отколкото съм си мислила.

— Гуинтал. Искам да отида в Гуинтал. А там ти няма да се чувстваш у дома си.

Той се усмихна подигравателно.

— Смяташ, че не заслужавам да бъда част от твоя безценен дом?

Покой и буря. Вечна красота и постоянно движение.

— Въпросът не е дали заслужаваш. — Тя се опита да го изрази с думи. — Ти не си същия. Не би могъл да останеш в Гуинтал и да не се опиташ да го промениш по свой вкус. А аз не бих го понесла.

Изражението му не се промени.

— Значи трябва да се боря не със съпруг, а с място. Много добре.

— Защо не можеш да разбереш, че не е възможно?

— Напълно възможно е и *ще стане*. — Гейдж стана и я изправи на крака. Ръката му сграбчи китката ѝ и я повлече към конете. — Много скоро. Както казваш, аз съм нетърпелив човек. — Вдигна я на нейната кобила и застана долу, загледан в нея. — Ти ме искаш. Вземи ме. Не искам робиня. Ела при мен по своя воля, Брин.

Тя поклати глава.

Нежността изчезна от лицето му. Той се усмихна нехайно.

— Твоя воля. Дано промениш решението си, защото не е най-доброто.

Този ден, още преди да се здрачи, Льофон донесе в стаята на Адуин сандъчето от резбовано тиково дърво. Той се усмихна на Брин, след което го остави.

— Подарък от моя господар. Току-що пристигна от Хейстингс. Поръча да предам, че се надява роклята да ви е по мярка. — Льофон се намръщи. — Изпрати моите хора да търсят по селата кроячки, за да я ушийт. Ще бъде доволен, ако я облечете тази вечер.

Брин погледна намръщено ковчежето. Така значи, пак ще трябва да се изправи срещу презрението на залата. Не искаше ли Гейдж да ѝ покаже по този начин какво ще се случи без неговата защита?

Льофон каза:

— Господарят поръча да почакам, докато отворите сандъчето. Искане да е сигурен, че роклята ви е харесала.

— Отвори го, Брин — каза сърцато Адуин. — Искане да видя подаръка ти.

Адуин бе любопитна като дете. Брин не искаше да я разочарова и бавно вдигна капака.

Искряща коприна в сапфирения цвят на обедното небе сякаш посягаше към нея като жива. Когато я докосна, ахна. Тъканта бе прохладна и мека като крило на пеперуда.

— Дай да видя — каза Адуин.

Брин вдигна роклята високо.

— Прекрасна е! — Очите на Адуин бяха широко разтворени от възхищение. — Никога не съм виждала толкова красиво нещо.

— Коприната е от Византия — каза Малик. — Гейдж даде четири коня за това ковчеже с платове.

— Защо стоиш така? — Адуин попита Брин. — Иди и я облечи!

Не искаше да я облича. Роклята не беше като онази, която зае от Адуин. Това бе рокля от света на Гейдж, имаше странното усещане, че ако я облече, ще стане част от този свят.

— На теб ще стои много по-добре, Адуин.

— Господарят Гейдж каза, че трябва да я облечете вие, госпожице. — Тонът на Льофон бе учтив, но в него бе скрита заповед. — И че аз трябва да се върна по здрач, за да ви придружа до залата. — Той се поклони учтиво. — Мога ли да му кажа, че сте доволна от подаръка?

— Разбира се, че е доволна — каза Адуин. — Кой не би се зарадвал на такъв подарък? И кралица би се гордяла с такава рокля!

— Госпожице? — попита Льофон.

Тя сви рамене уморено.

— Роклята е хубава.

Льофон се поклони и излезе бързо.

— Какво има, Брин? — попита намръщено Адуин. — Не я ли харесваш?

— Харесвам я. — Нямахме смисъл да тревожи Адуин, като ѝ каже, какво всъщност означава този подарък. Тя нямаше да разбере, че зад този разкош се крие и нещо друго. От деня на сватбата си, Адуин едва ли бе получила подарък от Ричард. — Както отбеляза, това е рокля за кралица.

— И ти ще изглеждаш като кралица в нея — каза нежно Малик.

Брин го изгледа. Миналата седмица Гейдж бе прекарал много часове с Малик. Беше ли му казал за плановете си относно нея? Ако не

е, би било чудно Малик да не се е досетил.

— Аз не съм кралица — каза тя и тръгна към преддверието. — Ще изглеждам като сив врабец, нагизден с паунови пера.

— Великолепно — каза Льофон, взе я под ръка и я поведе към полутъмната зала. — Господарят ще бъде доволен.

Тя не отговори. Не се чувстваше блестящо. Беше напрегната, скована и ядосана на безпомощността си. Какво си въобразяваше, че доказва Гейдж с този номер? Тя знаеше какво я очаква в онази зала. Те можеха да скрият презрението си, за да направят удоволствие на нашественика, но Брин знаеше, че я презират. Никакви коприни или показни богатства не можеха...

Но какво е това?

Тя улови с крайчеца на окото си някакво движение и спря.

— Госпожице? — попита Льофон.

Зад ъгъла се мярна сянка и изчезна навън. Прониза я ледена тръпка. Сянката ѝ бе позната.

— Какво има? — Ръката на Льофон посегна към дръжката на меча. — Трябва ли...

— Не, няма нищо. Почакайте тук! — Тя се затича по коридора.

— Госпожице!

Той я последва, но Брин не му обръщаше внимание. Изскочи навън, студеният вятър развя роклята ѝ. Къде отиде той? Вратата на обора бе отворена. Брин пресече двора тичешком и се втурна в обора.

— Делмас!

Той се обърна рязко към нея. Очите му блестяха в светлината на фенера.

— Какво искаш, кучко?

Тя бързо се огледа през рамо. Льофон още не бе излязъл на двора.

— Ела с мен.

Тя изтича към малката стая отзад. Затвори вратата и се облегна запъхтяна на нея.

— Защо се върна? Трябва веднага да се махнеш оттук!

— Много ти се иска, нали? — изръмжа той. — Ти, с тази разкошна рокля и с онова копеле, твойт покровител. Иска ти се да си

отида и да забравя всичко, за което съм се бърхтил през тези години. Искат ти се да го дадеш на него. Лорд Ричард ме захвърли в оня коптор от татък блатата, но не си мисли, че не съм те наблюдавал през тези седмици! Виждах те как се разхождаш усмихната на кон и се смееш с онова норманско куче. Е, вече край. Ще взема своето. Ще отида при него и ще му кажа...

— Не!

— Не ми казвай „не“! — В ъглите на устата му се появи слюнка. — Всички сте против мен! Даже лорд Ричард се кани да ме изостави. Но аз няма да позволя. Ще отида при твоя нормански любовник и ще поискам...

— Делмас, ти не знаеш какво говориш. — Брин скръсти ръце на гърдите си, дано спрат да треперят. — Не трябва да ходиш при него.

Той я зашлеви с всичка сила. Тя залитна и се подпря на стената.

— Курва! — Делмас пристъпи напред и удари отново. — Измамница! — Юмрукът разкъса устната ѝ.

Той е луд, мислеше си тя. Главата ѝ се въртеше. Неговата ярост трябва да се е набирала през тези седмици, за да го лиши както от разум, така и от страх.

— Чуй ме, Делмас. Не ходи при нормандеца. Ще те убие.

— Много те е грижа за мен — озъби се той.

— Не искам да умираш.

— Лъжеш.

Не беше лъжа. Не би могла да го понесе, ако станеше причина за нечия смърт. Никога нямаше да може да погледне Гейдж, без да види вината си.

— Върви си. Няма да останем дълго тук. Ще бъдеш вън от опасност, ако...

Юмрукът му се стовари в корема ѝ. Тя падна на пода. Не можеше да си поеме дъх. С нокти, впити в дъските, Брин се бореше за глътка въздух.

— Ако не беше ти... — хриптеше Делмас. Ръката му я сграбчи за косите и обърна лицето ѝ нагоре. — Можех да стана влиятелен човек. Вие сте виновни — ти и оня норман...

Нещо я караше да се сбие с него или да извика за помощ. Льофон бе наблизил и може би щеше да чуе. Но ако тя успееше да се освободи или дойдеше Льофон, Гейдж щеше да узнае...

Изведнъж осъзна какво трябва да направи. Да отклони гнева на Делмас от Гейдж. Насилието винаги успокояваше Делмас. Ако си го изкараше на нея, може би нямаше да потърси Гейдж. Може би щеше да го убеди да си отиде и да се скрие отново.

— Не бях те виждал толкова смирена — изръмжа Делмас. — Онзи курвенски син те е укротил много добре.

Не беше смирена. Искаше ѝ се да се бори с него, да го удари. Не, трябва да бъде силна. Възможно е да извоюва една малка победа сега, но ще загуби битката, ако отиде при Гейдж и той го убие.

Кръв. По пода капеше кръв от разцепената ѝ устна. Боже, ще трябва да се крия от Гейдж, докато заздравеят тези рани! Тя се стегна. Веднъж да се свърши...

— Ти ще си останеш завинаги роб и докато си жив, ще целуваш ботушите на истинските мъже!

Делмас я ритна с все сила по рамото. Брин прехапа устни, за да не изпици. Усмири гнева си. Подиграй се с него. Понеси насилието. Остави го да си излее яростта върху теб. Това е единствения начин да опазиш всички от немислимото.

— Удряй ме, но няма да ме накараш да млъкна. Ти никога няма да докопаш съкровището на Гуинтал, защото нямаш куража да...

— Вещица! Уличница! Крадла! — Той подсилваше всяка дума с ритник.

Болка. Можеше да я понесе. Бе изтърпяла много повече в първите дни след сватбата им.

— Крадла ли? Ти си този, който иска да открадне от мен. Ти си крадецът и...

Мрак. Беше ударил главата ѝ в пода. Колко му трябва, за да утихне бесът му? Не трябва да му позволи да я убие... Тялото ѝ е силно като волята ѝ. Тя няма да му позволи да я победи. Доста време трябва да я удря, за да ѝ отнеме живота.

— Спрете, господине. — Думите бяха изречени с ледена отчетливост. — Или с голямо удоволствие ще ви взема главата.

Льофон. Тя отвори с усилие очи. Льофон стоеше до вратата с изваден меч в ръка. Лицето му бе не по-малко красноречиво от думите.

— Това е жена ми и не е ваша работа какво става тук — изсъска Делмас.

— Осмелявам се да възразя. Тя е собственост на моя господар и затова съм длъжен да се намеся. — Мечът помръдна красноречиво. — Отстранете се от нея!

— Не — прошепна Брин и отчаяно погледна Делмас в лицето. Страданията, които понесе, се бяха оказали недостатъчни. Той се страхуваше, но гневът му все още бе опасен. — Оставете ни, капитане.

Льофон поклати глава.

— Не мога, госпожице. — Той отново даде знак с меч. Делмас неохотно я пусна и се отстрани. — Но ще оставя съпруга ви да си отиде невредим. — И додаде мрачно: — Засега. Вие сте ранена и не мога да се грижа за двама ви. Освен това, моят господар бездруго ще иска да се отърве от него.

Лицето на Делмас се изкриви, Брин не можа да определи дали е от гняв, или от ужас. Той възкликна тихо, мина покрай Леофон и излезе от стаята.

Световъртежът надви и тя затвори очи.

— Избързахте...

— Ако бях дошъл малко по-късно, можех да ви намеря мъртва. Защо не извикахте?

— Прекалено рано...

— Моят господар няма да се съгласи с вас. — Той я вдигна на ръце и я изнесе от обора. — Заповяда ми да ви заведа в залата невредима. Не ми е приятно, че ми попречихте да изпълня тази заповед. Не трябваше да бягате.

Студеният нощен въздух разсея замайването.

— Пуснете ме да се изправя. Къде ме носите?

— При господаря Гейдж.

— В залата? — Тя започна да се бори с него. — Няма да отида там. Трябва да...

— Не в залата. В стаята на господаря. — Той я огледа и се намръщи. — Боя се, че не можете да се появите сред обществото в този вид. Цялата сте в кръв. Ще отида да повикам лорд Гейдж и да го доведа при вас.

Брин вдигна ръка и докосна устата си. Знаеше, че устната ѝ е разцепена, но не бе разбрала, че има и други отворени рани.

— Много ли съм окървавена?

— Изглеждате като Малик след сражението със саксонците.

Льофон тръгна нагоре по стълбата.

Когато видя Малик ранен, Гейдж бе обзет от неопишуема ярост. Намесата на Льофон щеше да доведе до онова, от което тя се бе страхувала най-много. Трябваше да го предотврати, трябваше да намери някакъв начин, да се скрие, докато раните ѝ оздравеят. Тя започна отново да се бори с Льофон.

— Не, той не бива да ме вижда! Пуснете ме, капитане. Няма да...

— Какво е това?!

На долната площадка стоеше Гейдж и ги гледаше. Зад него се бе изправил лорд Ричард, той се вцепени, когато я видя.

— Богородице! — Гейдж изтича нагоре през две стъпала. — Какво се е случило с нея?

— Нищо — каза бързо тя. Прокле наум глупавия отговор, който бе изтърсила. Защо не можеше да мисли ясно?

— Съжалявам, че не можах да стигна навреме и да... — Яростният жест на Гейдж накара Льофон да спре и да свие рамене. — Беше съпругът ѝ, господарю.

Гейдж занемя.

— Съпругът ѝ?

Тя затвори очи, за да не гледа израза му. По гласа на Гейдж пролича, че се е овладял.

— Аз ще я взема.

Ръцете му се склупиха около нея и Льофон му я предаде.

— Донеси гореща вода и превръзки. След това иди в стаята на лейди Адуин и вземи торбата на Брин с билките и балсамите. Ще имаме нужда от тях.

Лорд Ричард каза загрижено:

— Позволете ми да помогна. Ще отида до стаята на жена си и ще донеса лекарството. Не мога да изразя колко съм разстроен от това, че Делмас се е върнал. Предупредих го, че не трябва...

— Донесете билките! — каза Гейдж.

Брин отвори очи, когато Ричард изтича покрай тях и забърза по коридора. Тя си помисли смътно, че не изглежда особено разстроен, заприлича ѝ на току-що нахранен хитър котарак със златиста козина.

Гейдж тръгна нагоре по стълбата.

— Нямам нужда от мехлеми — пошепна Брин. — Раните ми не са тежки. Зная, че изглеждам по-зле, отколкото съм.

— Не говори — каза той през зъби.

— Какво ще направиш, ако не млъкна? Ще ме набиеш ли?

— Не. — Той погледна надолу към нея, в очите му блеснаха сълзи. — Не, разбира се!

— Но си толкова ядосан, че си готов да удряш наляво и надясно. И Делмас беше така. Не бива да го виниш за това, че е имал същите чувства като теб. Не е разумно.

— Виня го! — Очите му святкаха гневно. — Кълна се в Бога, обвинявам го! И никакви разумни доводи няма да ме накарат да спра!

Безсмислено бе да спори с него сега. Ще опита по-късно, когато премине първия шок. Пък и бе толкова уморена...

Когато Брин отвори пак очи, почувства смътно, че е гола под завивката и че във въздуха се носи силна миризма на мехлем. На стол до леглото ѝ седеше Гейдж и се взираше в пода със стиснати ръце. Черната му коса излъчваше червеникави отблясъци в светлината на свещта. Кръв...

— Гейдж...

Той бързо вдигна глава и в този момент ѝ заприлича на вълк.

— Това няма да се случи повече — каза той без колебание. — Докато съм жив, никой повече няма да ти причини болка.

— Не ме боли. Е, мъничко. Но то беше...

— Показалецът ти сигурно е счупен, изглежда като че ли някой е стъпил върху него. Долната ти устна е разцепена. По лицето и по тялото ти има ужасни синини. — Той изброяваше без емоции. — Рита ли те?

Тя не отговори.

— Той те е ритал като непокорно куче. Льофон е помислил, че ще те убие.

— Сбъркал е.

— Казала си му, че е подранил и че искаш да си отиде. Защо, Брин?

Тя погледна отеклото си, натъртено лице и блъсна огледалото настрани.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда. След няколко дена няма да личи...

— Но аз ще помня. — Говорът му бе застрашително монотонен. — Ще запомня всяка синина, всеки нанесен удар. Ще ги помня!

Брин облиза устни.

— Всичко свърши. Ти не бива... Къде отиваш?

Той я погледна през рамо.

— Къде мислиш, че отивам?

— Не! — Тя скочи от леглото и изтича след него. — Няма да го търсиш!

— Върни се и си легни.

Брин залитна към вратата и каза ожесточено:

— Няма да ти позволя да излезеш. Не си по-добър от него. Мислиш само за кръв и за отмъщение. Защо смяташ, че не съм могла да се преборя с него? Аз позволих всичко това да се случи по свой избор. Имам си причини за това и няма да ти позволя да се бъркаш.

— Какви са тези причини?

Гейдж беше непреклонен — ясно ѝ бе, че няма да отстъпи, докато не чуе отговора.

— Той се нуждаеше от отдушник за страстите си. Иначе можеше да стане лошо.

— И този отдушник беше ти? — Не можеше да повярва. — Позволи му да ти стори това, за да не стане лошо за другите?

— Не се страхувах от него. Боях се за него. Заплашваше да дойде при теб. А знаех, че ти само това чакаш, за да... — Брин замълча.

— Да го убия? Разбира се! — Гейдж я отмести от пътя си и отвори вратата. — Без друго щях да го убия! Колко любезно щеше да бъде от негова страна да ми предостави такова удобно извинение!

— Не можеш да го направиш. Това не бива да стане. Тези синини са нищо. Аз съм лечителка, а лечителите не убиват. — Гласът ѝ трепереше. В него звучеше отчаяние. — Умолявам те, Гейдж, не го убивай.

Той мина покрай нея.

— Не! — Брин трябваше да пробие стената, която криеше толкова много гняв. Това бе единственият начин да спаси всички. Тя вдигна ръка и го зашлеви с всичка сила.

Главата му се отметна назад от удара. Сърцето ѝ се сви при вида на червените отпечатащи от пръстите ѝ върху бузата му. Тя беше извършила насилие!

Гейдж остана неподвижен. Лицето му не промени непреклонния си израз. Защо не избухва? Тя преглътна и се стегна в очакване на

реакцията, която неизбежно щеше да настъпи.

После го удари още веднъж.

Той я изгледа отвисоко. Сините му очи бяха студени като морето.

— Аз не съм твоят съпруг и не давам воля на гнева си пред безпомощни жени. — Изразът на лицето му не се промени и сега. — Това няма да се повтори. Никога.

Вратата се затръшна.

В бравата се завъртя ключ. Звукът я хвърли в паника. Гейдж отиваше да търси Делмас и тя не можеше да се намеси! Роклята... Къде е роклята й?

Тя зърна нещо синьо да лъщи до леглото и отиде натам. Трепереше цялата. Краката не я държаха. Сграбчи изпоцапаната и разкъсана рокля и я навлече през глава.

Обувките? И те бяха там, захвърлени от другата страна на леглото.

Наложи й се да постои няколко секунди и да почака да отmine замайването. Едва тогава се наведе и обу обувките си. Бързай! Не обръщай внимание на слабостта! Трябва да бързаш!

Отиде до прозореца и разтвори капациите. Беше много високо... Но тя не можеше да се откаже. Дано да успее да завърже няколко чаршафа и... В бравата се завъртя ключ! Брин се втурна към вратата. Там застана лорд Ричард.

— Ела! Бързо!

— Какво търсите тук? — попита тя отпаднало.

Той се намръщи.

— Какво искаш — да стоиш тук и да спориш с мен или да спасиш Делмас от нормандеца? — Ричард се отстрани. — Видях го да отива към конюшната след мъжа ти. Нямах време!

Вратата беше отворена. Щеше да обмисли мотивите на лорд Ричард по-късно. Брин прекоси стаята и се втурна по коридора. Ричард я последва по стълбите.

— Казах ти, че ще стане така. Мислиш ли, че ще можеш да укротиш този варварин? Говори се, че когато го хване жаждата за кръв, заприличва на баща си.

— Млъкнете! — Не искаше да слуша за това. То връщаше пред очите й образа на Гейдж — стои пред нея с онова жестоко и безмилостно лице. Тя изскочи от предната врата и изтича през двора.

Писък!

— Не! — Брин разтвори вратата на обора.

Кръв. Навсякъде. По стените. По сламата на пода. По Гейдж.

Той стоеше с вила в ръце. На другия ѝ край бе нанизан Делмас, зъбците ѝ стърчаха от гърдите му. Когато Брин влезе, Гейдж пусна вилата и съпругът ѝ падна на пода. Делмас скимтеше, ръцете му бяха вкопчени в зъбците, които още се подаваха от гърдите му. Погледът му бе вперен злобно в Гейдж.

— Ти... направи... всичко. Всички твои...

Тръпка разтърси тялото му.

Смърт.

Брин се облегна на стената. Задушаваше се. Вече не беше възможно да го лекува. Делмас беше мъртъв. Гейдж го бе убил. Не, Брин беше убийцата. Вината беше нейна.

— Брин! — Гейдж се обърна към нея с протегнати ръце.

Окървавени ръце. Окървавени ръце!

— Не — прошепна тя и се отдръпна назад. — Не...

Обърна се и избяга от обора. По средата на двора ѝ се повдигна и повърна.

— Горката Брин! — Ръката на Ричард я подхвана за лакътя. — Но аз те предупредих, че можеш да избираш между нормандеца и мен. — Той нежно оправи една къдрица зад ухото ѝ. — Сега всеки спомен за Гейдж Дюмон ще бъде изпълнен с горчивина. Не би ли било по-добре да приемеш моето покровителство?

— Махни си ръцете от нея! — изрече тихо Гейдж зад тях.

Брин се обърна и го погледна. Могъщ и отмъстителен дивак. В момента Ричард бе застрашен не по-малко от Делмас. Пак смърт. Не, не можеше да я понесе.

Тя се изтръгна от хватката на Ричард, изтича по стълбите и влезе в къщата.

Да избяга. Да се махне. Да се скрие и да се опита да се излекува.

Адуин отвори широко очи, когато Брин се втурна в стаята и затръшна вратата. Беше ужасена.

— Мили боже! — промълви тя, втрещена в насиненото лице на Брин. — Ричард ми каза, че имаш нужда от мехлем, но не можех и да си представя какво е направил Делмас... — Тя скръцна гневно със зъби. — Той е лош човек, Брин. Трябва да бъде наказан.

— Струва ми се, че вече е наказан. — Малик изучаваше израза на Брин. — Гейдж не би се поколебал. Строго ли е наказан, Брин?

— Убит. — Тя преглътна, за да потисне гаденето, което я измъчваше. — С вила.

— Ах! И ти видя всичко?

— Да. — Винаги щеше да го вижда. Тази картина щеше да я преследва вечно. Тя отиде до огнището при кошницата с нещата си. — Трябва да си отида. Не мога да остана тук... — Взе едно гърне и го сложи на огъня. — Вече не се нуждаеш от мен, Малик. След седмица ще можеш да яздиш, но в първите дни не бива да прекаляваш. Разчитам на теб да се грижиш за Адуин. Ако треската се появи отново, помоли Алис да направи настойка от праха в онази купа. Не вярвам да се появи. Сега тя е по-здрава от всякога. Наистина мисля така...

— Къде отиваш? — прекъсна я Адуин. — Ти самата не си добре. Няма да те пусна сама. Опасно е.

— Не се безпокой, нищо няма да ми се случи. — Нямахше повече време за убеждаване. Трябваше да се измъкне през задната врата, за да не го срещне. Брин грабна нещата си и тръгна към вратата. — Бог да ви пази!

— Е, Брин, знаех си, че ще поискаш да ни напуснеш след тези трагични събития.

Както отваряше портата, Брин замръзна на мястото си. От сенките около нея излезе Ричард.

— Чаках те. Мисля, че не бих могъл да те убедя да останеш.

— Не.

— Знаеш ли, бих могъл да повикам стражата. Забелязах, че хората на нормандеца много се стараят да му угодят, а знаят колко ценя робинята си.

Тя се изправи пред него.

— Направи го тогава.

Той се усмихна.

— Шегувам се. Нямам полза да те предам. Не искам да те вкарам отново в леглото на нормандеца. Напротив, имам силното желание да ви разделя. Искам те за себе си.

— Ти искаш *съкровището*.

— О, съкровището... Готова ли си да дойдеш с нас и да ме заведеш при него?

— Не. И няма начин да ме проследиш.

— Как ще ми попречиш? С магия? — Той поклати глава. — Делмас може да е вярвал в тези глупости, но аз не вярвам.

Побиха я ледени тръпки. Делмас беше издал даже и тази опасна тайна.

— Не с магия. Ще вървя през горите. Познавам ги добре.

— И аз не съм новак в горите. Освен това съм отличен ловец, нали помниш? — Той наклони глава одобрително. — Мисля, че ти би била интересна цел. Според Делмас имаш опит като плячка.

— Да. — Нещо в стомаха ѝ се преобърна при спомена за онези дни след смъртта на майка ѝ, когато бягаше и се криеше из гората. Ричард би се наслаждавал на това зловещо забавление не по-малко от онези, другите ловци. — Но аз познавам пътя много по-добре от вас. Затова, ако искате да ме спрете, направете го сега.

Той помисли и пак се усмихна.

— Никога не бих те накарал насила да останеш. Върви, сладка Брин! Може би ще се срещнем пак. — Той се обърна и се отдалечи.

Брин се загърна плътно в наметалото си и гледа след него, докато се отдалечи. Твърде лесно се бе предал и усмивката му бе прекалено сладка и весела. Дали ще я последва? Хайде, няма време да се мотае и да се чуди на странното поведение на Ричард. Много повече се тревожеше да не би Гейдж да я открие.

Тя се измъкна през портата и забърза. Очакваше я мракът.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Къде е Брин? — Гейдж бе застанал на вратата на Адуин и питаше оттам. — Идвала ли е тук?

— Преди четвърт час — каза Малик. — Обзалагам се, че вече е поела по пътя към Гуинтал. Защо се забави?

Гейдж измърмори някакво проклятие.

— Задържа ме нашият добър лорд Ричард. Излъга ме. Брин му била казала, че отива към кухнята да даде указания на Алис как да се грижи за вас след заминаването ѝ.

Малик вдигна вежди.

— И ти му повярва?

— Изглеждаше логично. Пък и аз не можех да мисля трезво.

— Очевидно — каза Малик. — Но е поправимо. Тя върви пеша, а ти ще бъдеш на кон и лесно ще я настигнеш.

Гейдж изведнъж се сети за нещо.

— Взе ли със себе си своите лекове?

— Разбира се. Знаеш, че никъде не тръгва без торбата си.

Гейдж си спомни репликата на Брин в градината. Трябвало да попълни запасите си от билки. Тя без съмнение щеше да тръгне към Гуинтал, но нямаше да предприеме това дълго пътуване без своите скъпоценни церове.

— Тогава ще я доведе тук още довчера.

— На твое място бих си измил ръцете, преди да тръгна след нея. Не мислиш ли, че тя видя достатъчно кръв днес?

Гейдж отиде до умивалника и наля вода в дървения леген.

— Да. Видя. — Щом потопаи ръцете си, водата стана розова. — Никога няма да забравя какво изразяваше лицето ѝ, когато... — Боже, нямаше смисъл да губи време с неща, които вече не могат да се променят! Той се озърна, грабна една кърпа и си избърса ръцете. — Няма да се бавя. Ще оставя Льофон тук, в Редфърн, да ви пази и да се грижи за вас.

— Тя иска да се върне у дома си — каза внезапно Адуин. — Оставете я да си отиде в Гуинтал.

Гейдж се обърна към нея.

— Делмас беше зъл човек — каза тя — и мисля, че не е голям грях да го убие. Но с това вие наранихте Брин. Тя има нужда да се прибере у дома си и да се лекува.

— Няма да й позволя да ме напусне — каза рязко той.

— Тогава вие я заведете там. Ние всички сме й задължени. Сега направете нещо за нея.

— Не съм известен като щедър човек. — Той сви горчиво устни и тръгна към вратата. — Много повече ми приляга да вземам, отколкото да давам. И Брин ще се убеди в това.

Намери я.

Тя замръзна на мястото си, когато го видя да се приближава по поляната. Лунната светлина се отразяваше в косата му и осветяваше строгите му черти с безмилостна яснота. Не трябваше да се отбивам тук, помисли си тя отчаяно. Беше сметнала, че е забравил случайната й реплика за билките, но Гейдж не забравяше нищо. Тя напъха бързо последните листа в торбата и скочи на крака.

— Не трябваше да идваш тук. Иди си.

— Не. — Той спря пред нея. — Никога няма да се отървеш от мен, Брин. Даже и да избягаш накрай света.

— Не мога... — Гласът ѝ трепна от болка. — Не мога даже да те погледна, без да ме заболи, без да видя... — Не можа да продължи.

— Делмас пронизан като жаба? — попита рязко Гейдж. — Значи ще трябва да го забравиш.

— Да забравя?! — До края на живота си щеше да вижда кошмарната сцена в обора.

— Както аз ще трябва да забравя какво почувствах, когато видях какво ти е направил Делмас. За теб ще е по-лесно. Ти беше невинна и той заслужаваше да умре.

— Аз съм виновна — каза глухо тя.

— Нямах нищо общо с това.

Тя поклати глава.

— Батшийба.

Гейдж възкликна глухо.

— Не си Батшийба! Не носиш вина за нищо от това, което се случи тази вечер!

Тя пак поклати глава.

Гейдж протегна ръце и я хвана за раменете. Вгледа се в нея. На лунната светлина чертите на лицето му бяха напрегнати и сурови.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че не съм убил онази хлебарка?

Надежда блесна в нея и тутакси изгасна. Тя си спомни видяното.

— Не.

Устните му се изкривиха.

— Не съм и очаквал. Ти не ми вярваш. Тогава няма да си правя труда да го казвам. — Той ѝ обърна гръб. — А на теб ще ти се наложи да приемеш случилото се и да караш нататък. Ела, връщаме се в Редфърн.

— Няма да се върна там. Отивам в Гуинтал.

— Да, ще отидеш в Гуинтал. — Той пристъпи към коня си. — Но не просто така, не сама и не през нощта. Ще се върнем и ще се подготвим за пътуването, както се полага.

Не беше сигурна, че го е разбрала. В оня ужасен момент в обора ѝ се бе сторило, че целият свят се е променил и че тя пак е останала съвсем сама. Не можеше да си представи Гейдж в някой момент от живота си.

— Ти ли ще ме заведеш в Гуинтал? — пошепна тя.

Той се усмихна язвително.

— Защо се чудиш? Не ми ли обеща голямо съкровище?

Брин кимна.

— В такъв случай, защо да не приема предложението? Тогава ми се стори, че искаш да ме измамиш за всичко останало.

— Но ти не ми повярва.

— Не се усъмних в думите ти, макар да е в природата ми да не вярвам на нищо, което не виждат очите ми. — Той я хна коня си. — И понякога да се съмнявам даже в това, което правя. Недоверчив човек като теб би трябвало да разбере това.

— Между нас никога не е имало доверие. — И няма и да има, помисли си Брин с тъга и болка. Никога не си бе давала сметка колко близък ѝ е станал той. Колко е близко тя до доверието в него, колко е близко до...

Брин се опита да отпъди тази мисъл, но тя остана да гори съзнанието ѝ като огън.

Мили Боже, не съм го обичала! *Не го обичам!*

— Не ме гледай с такъв ужас — каза грубо той. — Сега не държа вила в ръцете си.

Той уби Делмас. Ако обикнеше Гейдж, престъплението щеше да бъде по-ужасно, отколкото си бе представяла. Щеше винаги да се пита дали е направила всичко възможно, за да предотврати смъртта на Делмас. Това бе само страст. Не беше любов.

Той ѝ подаде ръка да я вдигне на коня.

— Ела. Дойде ми до гуша да ме гледаш, сякаш съм един от твоите дракони. Ще те заведа в замъка и ще ти позволя да се скриеш от мен при Адуин и при Малик.

Света Богородице, как ѝ се искаше да пресегне и да поеме ръката му, да го докосне, да му позволи да я утеши, да приеме страстта му? Не го разбираше. Как можеше да изпитва такива чувства, когато още си го представяше облян в кръв? Тя скри ръце зад гърба си, за да не се поддаде на изкушението и се дръпна назад.

— Не си прави труд. Ще вървя пеша.

Гейдж изруга и скочи от коня. Грабна я през кръста и я вдигна на седлото.

— Аз съм този, който ще върви пеша, щом те отвращава да ме докосваш. — Той сграбчи поводите и поведе коня извън поляната. — Но ти ще ме докоснеш, кълна се в Бога! Ще ти дам време да свикнеш, но... Боже, надявам се, че ще мога да ти дам време.

— Никога няма да свикна — каза тя несигурно. — Никога.

— За теб ще е по-добре да свикнеш, защото ще ти се наложи. Каквото и да става — каза мрачно той. — Защото никога няма да ме напуснеш, Брин.

Преди да превалят хълма над Редфърн, те видяха червено сияние да осветява небето.

Първата мисъл на Брин бе, че кометата се е върнала. Отхвърли я тутакси. Тази светлина не беше чист поток, а широко разтворена зловеща паст, която искаше да погълне нощното небе.

— Какво е това?

— Пожар. — Гейдж ускори крачка и задърпа поводите, наполовина водеше, наполовина теглеше коня по последните няколко крачки от нагорнището.

— Сигурен ли си?

— Забрави ли, че аз съм един отвратителен варварин? Няма да се учудиш, ако ти кажа, че съм изгорил сума градове и села, докато върлувахме с Хардраада, нали? — Той додаде горчиво. — Да, знам отлично какво значи това сияние, макар че не аз съм запалил пожара.

— Не съм казала, че ти... — Брин не довърши. Бяха се изкачили на върха на хълма и тя се взираше ужасена.

Редфърн бе обхванат от пламъци!

Покривът на замъка пламтеше като факла, горяха и няколко от страничните постройки.

— Велики боже! — промълви Гейдж.

— Адуин! Малик! — прошепна Брин. — Трябва да...

Не успя да довърши. Гейдж се метна на коня зад нея и смушка животното, което препусна в галоп.

Вятърът развяваше косите на Брин, докато летяха надолу по склона и нахлуха през портата.

Писъци.

Хора се блъскат като обезумели из двора.

Горящи греди падат с трясък на земята.

— Господарю! — извика от двора Льофон на Гейдж.

Брин се обърна и видя как капитанът и войниците му се опитват да се борят с пожара и прескачат от замъка към параклиса.

— Не можехме да направим нищо — каза Льофон. — Всичко стана толкова бързо, че не съумяхме...

— Малик? — попита Гейдж.

Льофон поклати глава.

— Пожарът обхвана първо предната зала. Не можахме да минем през пламъците.

— Дяволите да ви вземат! Не могли! — Гейдж скочи от коня.

Брин се смъкна от седлото и го последва. Тичешком пресякоха двора и се отпавиха към залата.

Вече нямаше вход. Пламъци. Навсякъде пламъци.

— Стой тук! — изкрещя Гейдж на Брин.

Как можеше да чака, когато Малик и Адуин бяха в оня ад? Трябва да намеря път до тях!

— Задната врата! — Тя изтича наляво. За части от секундата избегна удара на падаща греда. — Можем...

Гейдж вече беше пред нея, заобиколил пламтящите руини на замъка, и тичаше по прохода между параклиса и самия замък. Тя забеляза, че се поколеба за момент.

— Погрижи се за нея! — извика той през рамо.

Тя се чудеше объркана: за кого да се погрижа? После видя фигурата, сгъшена до стената на параклиса. Алис!

Коленичи бързо до жената и с облекчение видя, че е още жива. Огледа я бързо. Алис не беше обгорена, но на слепоочието ѝ зееше дълбока рана — изглеждаше в безсъзнание. Какво да прави? Алис има нужда от помощ, но Адуин най-вероятно беше в опасност.

— Капитане! — Брин изтича обратно, направи знак на Лъфон да дойде и посочи към Алис. После отново последва Гейдж в посока към задната част на замъка.

Когато стигна до вратата, той вече беше влязъл вътре. Големи кълба черен дим се носеха, но Брин не видя пламъци. Пристъпи вътре и разяждащият дим в същия миг опари дробовете ѝ.

Кайси. Кладата. Писъци.

Не, това беше отдавна. Не беше в състояние да помогне на майка си, но ще спаси Малик и Адуин. Брин запуши уста с ръка, опитвайки се да не диша, и тръгна по коридора към стълбите за горния етаж. Там бяха спалните. От гъстия дим изскочи Гейдж и извика:

— Вън! Покривът скоро ще се срути!

Той носеше на ръце Адуин, заровила лице до гърдите му.

— Малик? — попита задъхано Брин.

И видя Малик да се препъва зад Гейдж. Тя изтича към него, обхвана го през кръста и сложи ръката му на раменете си.

— Облегни се на мен!

— Брин, излизай! Бързо! — крещеше Гейдж.

Какво си мислеше той? Че тя много иска да остане в този пъкъл? Дробовете ѝ горяха.

— Ти излизай!

Тежестта на Малик забавяше крачките ѝ. Когато стигна вратата, срещна Гейдж, който се връщаше в залата. Той я измъкна на въздух,

пое Малик и почти го понесе надолу по стълбите, далеч от горящата постройка.

Искри!

Трясък на греди!

Гигантски огнен взрив!

Брин погледна назад. Вратата, през която току-що бяха излезли, вече представляваше плътна огнена стена.

— Брин. — Погледът на Адуин не се откъсваше от пламтящите развалини. — Какъв ужас...

— Да. — Брин поемаше дълбоко въздух, коленичила до Адуин. — Как си?

— Не можехме да излезем. — Адуин се закашля. — Малик се опита, но не можахме да излезем в... — Тя се преви одве. Не можеше да си поеме дъх.

Малик също коленичи до Адуин.

— Спокойно, скъпа, не говори. След миг ще те изведем оттук. Гейдж отиде за конете.

— Малик, ще можеш ли да повървиш още малко? — Гейдж се появи отново при тях. — Льофон е довел конете при портата, но ще полудеят от страх, ако ги доведем толкова близо до пламъците.

— Мога да вървя. — Малик се изправи бавно. — Какво представлява този ад за герой като мен?

Адуин изсумтя презрително. Малик я погледна тъжно.

— Щях да те спася. Гейдж ми отне тази възможност.

— Да не си се канил да прелетиш през заключена врата?

Малик трепна.

— Щях да намеря начин.

Гейдж вдигна Адуин на ръце.

— Тогава намери начин да отидеш до портата, преди остатъците от Редфърн да избухнат в пламъци. — Той се обърна към Брин. — Зная, че страдаш не по-малко от Малик, но би ли могла да му помогнеш?

Да страда? За момент Брин се обърка. Толкова много неща се бяха случили, че тя почти беше забравила синините и раните, получени по-рано тази вечер. Изглеждаше толкова отдавна...

— Разбира се, че ще му помогна. — Тя стана и сложи ръката на Малик на раменете си. — Ела, Малик. Още малко и ще се махнем

оттук.

— Какво унижение... — промълви той.

— О, хайде! — каза Адуин язвително. — Да не би да предпочиташ да се опърли красивата ти брада?

Той светна.

— Наистина ли ме намираш красив?

Тя въздъхна вбесена и затвори очи. Гейдж я носеше нататък. Малик престана да куцука и наперено запристъпва.

— Тя наистина мисли, че съм красив.

Брин се смая и възкликна:

— Малик, ние едва спасихме живота ти!

— Е, човек трябва винаги да се стреми да намира светлинка и в нещастieto.

В момента Брин не виждаше светъл лъч сред този трагичен хаос, но беше доволна, че някой може да го види.

— Не се радвай толкова. Адуин се страхува много от хубави мъже.

Лицето му помръкна.

— Ах, това е много лошо! Но мисля, че сте права. Спомням си...

— Малик се помъкна нататък с поглед, прикован към Адуин. В момента я вдигаха на коня на Льофон. — Къде е лорд Ричард?

Брин се огледа из бъркотията пред конюшните.

— Не зная. Не съм го виждала. — Изведнъж тя погледна към пламтящия замък. — Да не би той...

— Не, не е там. — Малик сви мрачно устни. — Хващам се на бас, че си е намерил сигурно местенце, много преди замъкът да пламне.

— Какво искаш да кажеш?

— Качвайте се! Идете на хълма и направете стан там! — Гейдж бе довел два коня. Качи Малик на единия и го плесна по задницата. Животното изскочи през портата в галоп. После се обърна към Брин и посегна към нея. — Ти също.

— Не. — Тя се дръпна назад. Пред погледа ѝ бяха ужасените мъже и жени край конюшните. — Не мога да си тръгна. Може да потрябвам.

— Не тук. Заповядах на войниците си да изведат всички от Редфърн и да ги настанят в лагера на хълма. А ние ще останем, докато

си отиде и последният човек. — Ръцете му обхванаха талията ѝ и я вдигнаха на седлото. — Направихме, каквото можахме. След часове тук няма да има нищо. Редфърн вече не съществува.

Тя се взираше със страх в пламтящата сграда, където бе прекарала последните години. Гейдж беше прав. Тук скоро щеше да остане само пепел.

— Тръгвайте. — Той плесна кобилата и тя тръгна след коня на Малик.

Можеш ли да прелетиш през заключена врата?

Тя си спомни думите на Адуин, когато преминаваше през горящата порта. В онзи момент не беше осъзнала значението на тези думи. Страхът ѝ бе попречил.

Заклучена врата?

Повече от два часа след това Брин беше прекалено заета, за да попита Адуин за значението на онези думи. От вратите на Редфърн като непрекъснат поток вървяха хора и се изкачваха към лагера на хълма. Някои бяха обгорени в борбата с пожара, други бяха просто смазани от загубата на скромните си вещи. Трудно беше да се разбере кое от двете е по-тежко, но всички се нуждаеха от грижа. Въпреки протестите ѝ, Малик се движеше с нея от ранен на ранен, почистваше раните им и подаваше бинтовете на Брин да ги превързва. При други просто сядаше и им говореше тихо, разбиращо и успокоително.

Брин се връща няколко пъти при сламеника на Алис, но тя не се събуди. Лош знак. Промислено слепочие на жената още веднъж и отиде при огромния камък на върха на хълма. Адуин се беше облегла на него, наметната с одеяло.

— Как е Алис? — попита Адуин.

— Не зная. Да се беше събудила поне... — Тя седна до Адуин. — Студено ли ти е? Искаш ли още едно одеяло?

— Не. — Адуин се взираше в пожарището долу. На лицето ѝ бе застинал ужасеният израз на всички избягали от огнения пъкъл. — Няма го вече — пошепна тя. — Имам странното усещане, че виждах всичко, което изгаряше.

Брин разбираше какво значи това. Тя също имаше чувството, че е унищожена част от живота ѝ. Никога не бе харесвала пребиваването си

тук, но този начин да се отърве от Редфърн беше ужасен. Огън и смърт. Потрепери, когато си даде сметка, че Делмас е там, долу, в онзи обор, обхванат от пламъци.

Но сега не можеше да мисли за това. Твърде много хора се нуждаеха от нея и Адуин бе една от тях.

— Жалко, че не успяхме да спасим нещо.

— И по-добре — каза Адуин. — Ето единственият предмет, за който бих съжалявала, ако го бях оставила там. — Тя отвори длан и й показа изящна сребърна броеница. Брин я позна. Беше принадлежала на майката на Адуин, а тя я бе дала на дъщеря си в нощта, преди да умре. Адуин беше сигурна, че това е амулет, който тя беше държала у себе си през цялото време, докато боледуваше. — Останалото няма значение. — Тя се усмихна. — Повярвай, липсата на всякаква собственост ме прави... свободна.

— Свободна?

— Сватбените подаръци на Ричард. Зестрата ми за него. Всичките тъжни спомени за дългите години, когато не можех да изляза от онази стая. Всичките съмнения, цялата вина... — Адуин въздъхна дълбоко. — Всичко това вече го няма.

— Надявам се — каза Брин. — Но спомените не изгарят толкова бързо, колкото гредите. Струва ти се, че са си отишли, но един ден се връщат.

— Е, сега ги няма. Ще се тревожа, когато се върнат. — Адуин потрепери. — Мислех си, че умирам, Брин. Беше много странно. Вбесих се. Помниш ли кога се научих да приемам смъртта? По-рано. Изведнъж ме изпълниха ужасен гняв и сила. Мисля, че разбрах какво е изпитвал Самсон^[1], когато е събарял храма. Ако Гейдж не беше дошъл, усещах, че ще мога да разбия вратата.

Заклучената врата.

— Наложил ли му се да разбива вратата? Наистина ли беше заключена?

— О, да! Беше заключена! — Тя стисна устни. — Малик и аз бяхме будни и чухме как ключът се обръща в бравата. След като ти замина, аз се тревожех. Алис отиде в кухнята да приготви успокоителна настойка, за да мога да заспя. Чух, че зад вратата има някой и помислих, че Алис се връща. Но не беше тя.

— А кой?

— Ричард. Не съм го видяла, но кой друг можеше да бъде? Кой друг можеше да иска аз да умра? Чух как се обръща ключа и след малко замириса на дим.

— Не е логично. — Веждите на Брин се свиха замислено. — Защо е трябвало да изгори наследството си, за да те убие?

— Това не е негово наследство. Вече не е. Той знаеше, че нормандците скоро ще го завладеят. Освен това Редфърн никога не е значел за него нещо повече от път към властта. — Устните ѝ се свиха в горчива гримаса. — Колкото и аз значех нещо за него. Защо да не ни изгори и да не започне на чисто? Някоя богата норманска вдовица щеше да го задоволи напълно.

— Ако няма наследство, никой нормандец не би се сродил с него.

— Но той е красив и сладък като пролетно цвете. Щеше да намери начин.

Бих могъл да се оженя за вас.

Брин изведнъж си спомни думите на лорд Ричард. Не се ли бе опитал да разчисти пътя към самата Брин, а не към някоя богата норманска вдовица? Той знаеше, че Брин е отчаяна след смъртта на Делмас, беше я видял как напуска Редфърн. Ако не е разбрал, че Гейдж я е последвал? Изгарянето на замъка можеше да има двойка цел — да го отърве от жена му и от натрапника, който би могъл да се изправи на пътя му. Възможно беше той да е тласнал развитието на събитията с един замах на факлата.

Адуин изведнъж се обърна уплашена към нея.

— Колко съм глупава! Не съм свободна, нали? Той все още е жив.

— Мисля, че е жив.

— Тогава защо не се появи?

Брин гледаше надолу към горящите развалини.

— Трудно ще убеди някого, че тази злоба е пратена от небето. Боже, горките хора! Идва зима, а те нямат покрив над главите си.

— Не го е грижа за тях. В неговия свят съществува само Ричард. Неговата сила и ум са му дали всичко, каквото е пожелал. Аз бях единствения му провал. Не е чудно, че иска да ме види мъртва.

— Няма да му позволя да те нарани, Адуин.

— Не, аз няма да му позволя да ме нарани! Не трябва вече да завися от когото и да било! Ще бъда силна и умна като него.

— Ти вече си умна и ще бъдеш силна, когато оздравееш.

— Нямам време да боледувам. Да не мислиш, че Ричард ще се спре след първия неуспех? Не, той ще продължи да се опитва, докато постигне целта си. Трябва да съм готова, когато дойде.

Брин се усмихна. Несигурните проблясъци на сила, които бе забелязала след връщането си в Редфърн, вече бяха съвсем ясни. Силата на Адуин беше очевидна.

— Сигурна съм, че ще бъдеш, Адуин.

Адуин погледна пак към Редфърн и пошепна:

— Животът е скъпоценен. Нали, Брин? Той се опита да ми го отнеме. Опита се да го отнеме на всички нас.

— Животът няма цена.

— Ти се сърдиш на Гейдж, че уби Делмас. Зная, че това е грях, но си мисля... Изглежда, че животът на някои хора е по-ценен от живота на други. — Адуин говореше бавно, сякаш търсеше думите. — Той беше много жесток с теб. Ако беше жив, Делмас щеше да направи тебе и другите нещастни, нали?

— Може би.

— Тогава защо ти...

— Защото той вече няма възможност да се промени. Кой знае какъв е бил Делмас като дете или какви събития са го направили такъв, какъвто беше. Ако бе оживял, с него можеше да стане някаква чудотворна промяна.

Адуин се намръщи. Съмняваше се.

— Вярваш ли в това?

— Не. — Брин въздъхна. — Не вярвам в чудеса, особено що се отнася до Делмас. Но аз съм лецителка и не мога да си позволя да съдя кой трябва да живее и кой — да умре. Чудесата стават, когато най-малко ги очакваш.

— Е, аз мисля, че той нямаше да се промени и се радвам, че вече не може да те кара да страдаш. Вярвам, че Бог няма да си губи времето с такъв звяр. Нито пък някой от нас.

Брин беше леко стъписана от тази гневна реакция на нежната, обичлива Адуин. Имаше чувството, че тя израства и се променя пред очите ѝ.

— Бог едва ли го е считал за боклук, когато го е довел на този свят.

— Бог е дал на света и отровните змии, но едва ли е допускал, че те ще пълзят около нас и ще ни безпокоят. Делмас е трябвало да остане при другите змии.

— Аз... разбирам.

— Но не си съгласна. — Адуин поклати глава. — Ти си много по-умна от мен в много неща, но в други не ти достига здрав разум. — Тя се облегна уморено на камъка. — Не зная. Ще трябва да помисля. Трудно ми е да си съставя мнение, защото цял живот съм приемала за истина това, което говорят хората. Това ме кара да се съмнявам във всяко... Гледай! Идват!

Брин проследи погледа на Адуин и въздъхна облекчено. Гейдж, Льофон и група войници се изкачваха по хълма. Очевидно бяха разбрали, че не могат вече да помогнат и се връщаха. Не си беше позволила да признае пред себе си, колко се тревожеше за Гейдж през последните часове.

Велики Боже, Гейдж изглеждаше като демон, току-що излязъл от Хадес!^[2] Лицето му беше черно от дима. Макар покритата със сажди, косата му блестеше със свой огън в светлината на пожара.

— Идва — промълви Адуин. Погледът ѝ следеше Гейдж. — Моят сън. Пожарът. Той...

Адуин беше направила същата връзка, до която Брин стигна през първия ден на Гейдж в Редфърн.

— Може би. Това не означава непременно нещо. Може да е било случайно съвпадение.

— Това значи нещо. И става точно както го видях. Ти не вярваш в чудеса. Но защо ги отричаш, когато стават пред очите ти?

— Лорд Гейдж не е чудо.

— Той ме спаси. Той спаси Малик. — Адуин посочи хората по хълма. — Той спаси всички тях. Изглежда ми като чудо.

Той започна да изглежда като чудо и за мен, помисли си тъжно Брин. Чудо, разгърнало се безкрайно бавно. Тя не бе разбрала какво държи в ръцете си, докато то не помръкна и не падна на земята.

— Той не е чудо — повтори Брин и обърна гръб. — Много се задържах тук. Трябва да отида при Алис.

— Не, нека да отида аз. — Адуин отметна одеялото и с мъка се изправи. — Ти имаш много работа.

— Седни. Едва стоиш на краката си.

— Няма да се наложи да стоя права, за да наблюдавам Алис. Стига съм се глезила. И Малик не е добре, а помага. — Адуин тръгна с несигурни крачки към сламеника на Алис. Усмихна се на Брин през рамо. — Бъди спокойна. Не зная как да лекувам, но зная как се раждат деца. При най-малкото ѝ помръдване ще те повикам.

Брин я проследи с поглед и се намръщи разтревожено. Адуин имаше силна воля, но тялото ѝ още бе слабо. Не се знаеше на какво натоварване може да издържи.

— Как си?

Тя се вцепени. Гейдж беше на няколко метра от нея, на кон.

— Добре съм. — Тя го разгледа. Съжали го: даже димът не можеше да скрие бръчките на умора по лицето му. — По-добре съм от теб. Поне се измих от саждите.

— Извинявай, че те обидих.

— Не си ме обидил. Адуин казва, че си цяло чудо. Как може едно чудо да обижда?

— Чудо? — Той се усмихна язвително. — Сигурно си ѝ казала колко много греши?

— Да, но тя не се съгласи. Адуин е станала много упорита. — Брин отклони погледа си. — Тук не сме зле. Четирима мъже са с по-сериозни рани, но аз се безпокоя само за Алис. Има рана на главата и се боя, че вдишаният дим ѝ е навредил. Тя е бременна.

— От лорд Ричард ли?

— Да.

— Какъв сладур! Той бе човекът, който я повали на земята и я остави на огъня!

— Нима знаеш за това?

— Льофон каза, че един от хората му видял Алис да следва Ричард и да го моли. Той се обърнал, ударил я и тя паднала до стената.

— Адуин мисли, че той е подпалил пожара.

— Да. Най-напред подпалил замъка, оборът избухнал в пламъци минути, след като той излязъл на кон оттам и минал през портата. Без съмнение намерението му е било да изгори Редфърн до основи. — Гейдж обърна коня и го пришпори. — Оставям тук група войници да ви пазят, но не напускайте стана.

Брин онемя.

— Напускаш ни? Къде отиваш?

— След скъпия съпруг на лейди Адуин. Не ще е отишъл далеч. Обзе я страх. Беше помислила, че е спасен, а той пак тръгваше срещу опасността.

— Няма да го намериш. Той познава околността много добре.

— Един от хората на Льофон е отличен следотърсач. Имаме добър шанс да...

— *Нямате шансове!* — каза гневно Брин. — Ами ако пожарът е само средство да ви изкарат на открито? Ами ако е събрал васалите си и чака в засада, за да те убие?

Гейдж присви очи.

— И какво те е грижа, ако го направи? Убиецът ще бъде наказан само със смърт!

— Как не разбираш? Насилието продължава безкрай и никога не спира.

— А ако убия лорд Ричард, пак ли ти ще си виновна?

— Да, защото те доведох тук.

Той изруга през зъби.

— Един ден трябва да си поговориш с Господ. Очевидно си мислиш, че носиш отговорност за цялото човечество. — Той пак пришпори коня си да тръгва. — Аз убих мъжа ти, това е мое дело и моя отговорност. Ако убия лорд Ричард, отговорността ще е пак моя. Действам по своя воля! И ти нямаш нищо общо с това. — Той вдигна ръка. — Льофон!

Гейдж препусна надолу по склона. Льофон и войниците го последваха.

[1] Самсон (библ.) — израилски съдия, обладаващ титанична сила. Предаден на филистимлянските царе от жена си Далила, той разклатил колоните на храма и загинал заедно с толкова филистимляни, колкото не бил убил приживе. — Бел.пр. ↑

[2] Хадес (гр. мит.) — подземното царство на бога Хадес, обиталище на сенките на мъртвите. Хадес е брат на Зевс. — Бел.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Жива сте! — пошепна Алис. — Мислех ви за мъртва, госпожо!

— Ах, ти се събуди! — Адуин ѝ се усмихна. — Брин ще се зарадва. Тревожеше се много за теб. Ще я повикам.

— Не! — Ръката на Алис се протегна да я спре. — Почакайте, моля ви. Искам да ви кажа нещо.

— Не сега. Ранена си и трябва да почиваш.

— Опитах се да го спра — каза дрезгаво Алис. — Държеше факла и аз разбрах... Видях го как заключи вратата и изтичах след него. Виновна съм пред вас, но никога не бих...

— Мълчи. — Пръстите на Адуин легнаха на устните на другата жена. — Не си съгрешила пред мен.

— Спях с вашия съпруг. Нося детето му.

— Зная. Чух, когато разказваше на Брин.

— Наистина ли? Но не казахте нищо!

— Нямаше какво да казвам. Грехът е извършен от друг, против волята ти.

Алис поклати глава.

— Изповядах се на свещеника. Той каза, че грехът е мой, защото съм съблазнила лорд Ричард.

— Така ли каза? — Устните на Адуин се свиха. — Пък на мен добрият отец ми каза, че вината била моя, защото не съм си изпълнявала съпружеските си задължения и не съм била послушна. Иначе Бог щял да ме дари с дете. Изглежда, че в този свят жените са корена на всички пороци, а мъжете са невинни като Дева Мария.

— Свещеникът ли ви каза това? — Алис поклати глава. — Не е вярно. Никоя жена не би могла да бъде по-мила и по-покорна от вас.

— Покорна... — Адуин сякаш вкусваше звука на думата. — Бледа, слаба дума... Не ми харесва. — Тя стисна ръката на Алис. — Мисля, че досега ние двете сме били прекалено покорни.

— Така е с жените.

— Мъжете казват, че трябва да бъде така. — Адуин затърси с поглед Брин из лагера. — Брин не е покорна. Може би трябва да се учим от нея.

— Вярвате ли ми? — попита Алис. — Никога не съм искала да...

— Вярвам ти. — Адуин отметна нежно кичур коса от лицето на Алис. — Винаги си била толкова мила с мен. Защо трябва да мисля, че си ми навредила?

— Детето... Не зная, защо Бог ме дари с това дете, а лиши вас. За мен то ще бъде само едно бреме, а вие го искате толкова много.

— Да, аз наистина исках дете. — Това беше единствената чиста истина в живота ѝ в Редфърн. Щеше да ѝ трябва време, за да отдели другите истини от лъжите, но раждането на дете не беше само дълг. Когато носеше децата, животът ѝ беше пълен с радост. Когато ѝ ги отнеха, настъпи мрак. — Детето е дар от Бога.

— Може би. Ако сте жена на важен господар. — За пръв път в гласа на Алис проникна сянка от горчивина. — Не и когато сте слугиня без съпруг и без средства. Тогава детето е само едно срамно бреме.

Адуин се засрами. Беше мислила само за собствените си мъки, за своите проблеми, а тази жена имаше далеч по-лоша съдба. Този свят беше жесток към жената нарушила правилата на църквата и на мъжете, даже ако го е направила по принуда.

— Ричард трябва да се срамува, не ти. А що се отнася до бремето... да, детето винаги е бреме.

Но Адуин би приела с радост такова бреме — даже ако имаше основания да се срамува. За разлика от Алис. Адуин погледна надолу, към горящия Редфърн.

— Но аз вече не съм по-голяма дама от теб. Нямам съпруг, нито баща, нито дом. Може би даже ти си по-добре от мен. Като дете ме учиха как се ръководи домакинството, но ти знаеш как се печели хляба. Това умение е цяло богатство. Завиждам ти.

В погледа на Алис имаше съмнение.

— Наистина! Ще споделиш ли с мен каквото знаеш? Нямам какво да ти дам в замяна. Не зная даже дали ще се уча бързо, или бавно. Когато дойдох при Ричард, не бях много глупава, но той не искаше да мисля. — *Не искаше нищо, освен покорство и тялото ми,* помисли си тя с горчивина. И беше му ги давала, докато не ѝ остана

нищо. — Може да се окаже, че аз съм даже по-голямо бреме от едно дете.

— О, не! — каза пламенно Алис. — Ще ви помагам с удоволствие, госпожо!

— Трябва да ми казваш Адуин. За мен също ще бъде удоволствие да ти помагам. — Адуин се усмихна. — Когато се науча да го правя.

Алис бе стъписана.

— Адуин?

— Казах ти, че вече не съм господарка. — Адуин се изправи на крака. — Аз съм жена като теб и ние двете трябва да се грижим една за друга. А сега затвори очи и си почивай. Ще отида да доведа Брин. Тя ще иска да види как се поправяш.

Алис послушно затвори очи.

Колко е кротка... Гняв завладя Адуин, докато вървеше из стана. Алис винаги е била плаха и отстъпчива, използваша я жестоко. Такава ли беше съдбата на добрите хора — да ги експлоатират по този начин?

Отнякъде се появи Малик.

— Разтревожена сте. Не трябваше да се занимавате с Алис. Трябваше да я поема аз.

— Защо да не е трябвало... — Отначало Адуин не разбра какво искаше да каже Малик. Беше се замислила дълбоко. След това разбра и стаеният гняв избухна. — Мислиш, че чувствата ми са прекалено деликатни и душата ми — твърде чувствителна, за да се грижа за любовницата на мъжа си?

— Не съм казал...

— Но го мислеше. — Тя тръгна, без да го погледне. — И ти си като всички мъже — мислиш, че сме слаби и безпомощни. Вие ограбвате силата ни и ни *правите* слаби. Вие използвате телата ни и притъпявате разсъдъка ни. Вие смятате, че имате право да ни биете и да ни карате да ви слугуваме, да ни правите деца и после да ни напускате.

— Аз съм грешен — каза тържествено Малик. — И очевидно много забравям. Даже не си спомням да съм ви направил дете. Как го кръстихме?

Тя го изгледа.

— Знаеш, че не исках да кажа... — Ироничният му израз я вбеси. Не можеше да повярва: на устните ѝ се появи усмивка! —

Велзевул!

— Момче ли беше?

— Демон, като всяко твое изчадие! — Усмивката ѝ изчезна. — Видя ли? Мислиш толкова безгрижно за нас, че даже не обърна внимание какво ти казвам.

— Бих се отнесъл към словата ви съвсем сериозно, ако ставаше дума за мен. Но вие говорите със съпруга си, не с мен. — Той се усмихна меко. — Така че аз няма да забележа отровата, която бълвате и ще се опитам да ви развеселя. Ако имам късмет, може даже и да се засмеете. Имате нужда от това. Смехът е за ваше добро.

Когато се усмихваше, той бе по-красив от всички срещани мъже. Топлина сгръвяваше лицето му и то приличаше на слънчевия изгрев. За момент тя безпомощно се взря в него, но после се насили да отклони погледа си.

— Смехът е за шутите в замъка!

— Нека да стана ваш шут, Адуин! Нека да ви служа и да ви угаждам! Мога, знаете го!

Тя го погледна пак и веднага съжали. Отново изгревът. Ускори крачка и се доближи до Брин, като гледаше право пред себе си.

— Нищо не искам от теб! Не искам нищо от никой мъж!

— Идеята за момче ми харесва, но Велзевул не е хубаво име. Ще го кръстим Малик, на мен.

Момченце, красиво като този мъж... Задави я мъка. Не. Никога!

— Какво ви е? Какво казах?

— Нищо.

Малик посегна и я спря.

— Не е нищо, щом ви причинява болка. Всичко е!

— Ялова съм — каза тя колебливо. — Не мога да раждам деца.

— От съпруга си. Сигурно причината е в него. — Той се изпъчи.

— И тъй като аз нямам такива дефекти...

— Какво говориш? Вината винаги е в жената...

— В нашата страна не мислим, че това важи винаги.

— Не разбираш. — Тя се откъсна от него и му обърна гръб. Гласът ѝ бе дрезгав от мъка. — Те умират. Известно време са си мои, но после умират.

— Разбирам. Наистина. — Гласът му бе тих. Той протегна ръка към нея. — Елате при мен. Позволете ми да ви бъда приятел.

Позволете ми да споделя мъката ви.

Адуин искаше да поеме тази ръка. Той не беше като Ричард, който обвиняваше нея и я караше да се срамува от тялото си. Съпругът ѝ никога не бе споделял нейната мъка, когато умираха децата ѝ. Даже не идваше при нея, докато не се поправеше толкова, че да може да опита пак.

И все пак, даже да можеше да повярва на Малик, той само щеше да се опита да ѝ отнеме новата свобода, придобита след унищожаването на Редфърн. Спокойствието, което предлагаше, щеше да ѝ струва прекалено скъпо.

Тя се обърна и почти пробяга разстоянието до Брин, която беше застанала недалеч.

— Алис се събуди — каза тя задъхано.

Брин понечи да се усмихне, но забеляза израза на Адуин.

— Какво има? Не е ли на себе си?

— Изглежда съвсем добре.

Брин погледна през рамо.

— Да не би Малик...

— Казах на Алис, че ще отидеш при нея. Но когато си свършиш работата, извикай ме. Ще отида да спя до нея. — Адуин се намръщи. — Ти също трябва да поспиш. Не само Алис е ранена.

— Когато си свърша работата тук. — Брин погледна пътеката, по която Гейдж Дюмон беше изчезнал преди няколко часа. — Много време мина, нали? Трябва вече да се върнат.

Адуин разбра, че Брин се тревожи за нормандеца. Горката Брин! Толкова много вътрешни борби и болка! Точно когато започна да разбира какво трябва да прави, пред нея се изправиха препятствията.

— След Ричард ли тръгнаха?

Брин кимна и продължи да следи пътеката. Адуин каза тихо:

— Няма да ги накараш да дойдат по-скоро, като се взираш надолу.

Брин ѝ обърна гръб.

— Зная. Много съм глупава. — Тя тръгна през стана към сламеника на Алис.

Адуин видя, че Малик вече бе коленичил до Алис. Не долавяше какво си говорят, но внезапно чу, че Алис се смее. Не беше за чудене. Онзи хитрец сигурно можеше да накара и смъртник да се засмее.

Малик сякаш усети втренчения поглед на Адуин, вдигна глава и го посрещна. Усмихна се весело. Изразът му беше изпълнен с разбиране. Едва ли можеше да устои на копнежа му. Малик искаше тя да отиде при него.

Цената е много висока, напомни си отчаяно тя. Прекалено висока.

Гейдж се върна в стана едва преди зазоряване.

Жив е! Брин въздъхна облекчено, когато го видя. Даже в полумрака никой не можеше да сбърка гигантския силует на Гейдж. Брин гледаше как конниците се изкачват по хълма. Тази нощ не се вееха флагове. Хората бяха капнали — като Брин.

Брин излезе да ги посрещне на края на лагера.

Жребецът на Гейдж се дръпна назад, когато тя излезе от храстите, но конят също бе уморен и Гейдж го овладя лесно. Не беше така с характера му обаче. Той я попита грубо:

— Не поспа ли? Как си мислиш, колко можеш да издържиш?

— Колкото теб. — Тя се напрегна, но се побоя да зададе въпроса.

Не се наложи. Гейдж поклати глава и каза:

— Не го намерихме. Така че можеш да си почиваш с чиста съвест. Не е проляна кръв и ти си чиста. — Той се обърна към Льофон. — Накарай хората да си починат няколко часа. След това се върнете в Редфърн и вижте какво още може да се спаси. Завивки, продукти, каквото попадне. — Той погледна към тлеещите, почернели развалини. — Няма да е много.

— Какво да направим с тях? — попита Льофон.

— Ще се опитаме да създадем на тези хора някакви условия, докато възстановите къщите им.

— Докато ги възстановим ли? — Льофон беше ужасен. — Аз съм войник, не мога да строя!

— Тогава ще намериш майстори, които ще го направят вместо вас. Бързо. Искам къщите да бъдат готови преди първия сняг. Каменни къщи. Замъкът също ще бъде от камък. Силен и непристъпен като Белрийв.

— Защо ще правиш това? — попита Брин смаяна. — Нима искаш да вземеш Редфърн от Уилям и да го направиш своя

собственост?

— Може би. Близко е до морето, удобен е за търговия. И земята му е плодородна.

— Може би? Ще хвърлиш толкова труд и ще похарчиш сума пари, без да си сигурен?

— Значи трябва да попълня хазната си, нали? — Той се обърна пак към Льофон. — Ако намериш майстори и работници до края на тази седмица, ще поставя Гийом за ръководител на строежа, а ти ще можеш да ни придружиш в пътуването.

Льофон даже не попита къде ще отиват. Беше се отървал от позора да загуби мечата си.

— Ще намеря. Даже ако трябва да ги търся чак в Нормандия. Уверявам ви, че майстори ще има. — Той слезе от коня и махна на войниците да го последват. — Четири часа почивка. Не повече.

Брин гледаше как мъжете се разпръскват.

— Много странно. Защо?

Гейдж слезе от коня.

— Не обичам безцелното разрушаване. То ме оскърбява. Войната е унищожение, но извършено с ясна цел.

— Кажете това на невинните хора, които се изправят на пътя към вашата цел.

— На този свят останаха малко невинни хора. — Гейдж уморено разтърка тила си. — Няма да се извинявам. Правя каквото трябва да се прави, за да живеем и да се развиваме. — Той търсеше нещо сред заспалите. — Къде е Малик?

— Ей там. — Брин посочи един сламеник под дървото. — Изтощен е. Той и Адуин много ми помогнаха.

— Но е имал благоразумието да легне и да заспи, когато силите му са свършили. — Тонът му загрубя. — За бога, иди да почиваш!

— Ще отида. — Тя прекара пръсти през косата си. — Чаках само да се върнеш.

— За да видиш дали нося главата на Ричард ли?

— Не, исках... — беше много уморена, за да се прикрива и да се пази — ... да съм сигурна, че си жив и здрав.

Той занемя.

— Наистина ли?

— Разбира се. За толкова лоша ли ме вземаш — да искам онова чудовище да живее, а ти да умреш?

— Не зная какво да мисля за теб. Не съм срещал жена, която да не разреши на някого да ѝ спаси живота.

— Не съм била застрашена.

— Делмас едва не те уби! Следващия път можеше да го направи!

— Беше грешка. — Брин преглътна. — Няма да стана Батшийба. Няма да дойда при теб с този грях на душата.

— По дяволите, ще дойдеш! — Очите му горяха. — Няма да позволя да ме отхвърлиш, Брин! Ще ми дадеш тялото си, а за душата ти ще мисля после. — Той замълча, мъчеше се да се овладее. — След две седмици ще потеглим за Гуинтал. Давам ти толкова много време да се успокоиш, да жалееш онази свиня, съпруга си, и да се подготвиш да се върнеш в леглото ми.

— Много си щедър, господарю!

— Да, щедър съм. — Гейдж се обърна и се отдалечи.

Няма да го направи. Ще се бори с него. Ако си позволеше да попадне отново в примката на онази чувствена магия, не знаеше дали ще събере сили да го напусне след пристигането в Гуинтал. Той познаваше добре тялото ѝ, знаеше как да го накара да жадува и да гори. Света Дево, от едната мисъл гърдите ѝ набъбваха! Трябва да го забрави, да прогони тези мисли от съзнанието си!

Тя отиде при сламеника, който бе подготвила за себе си до Алис. Мисли за Алис! Горката Алис, която носи детето на Ричард от Редфърн...

Брин можеше да има дете. Ако отиде в леглото на Гейдж, след по-малко от година ще роди детето му. Тази мисъл не я погнуси, а я потопи в някаква мека, нежна болка. Детето на Гейдж...

Трябваше да се страхува от мисълта да роди едно копеле! Тази мисъл трябваше да я хвърли в отчаяние! Не да ѝ носи радост! Нито любов!

Любов...

Мили боже, спаси ме! Дано да не е вярно...

Не искаше да люби този воин, толкова чужд на всичко, в което вярваше. Не искаше да приеме истината, че човек е загинал, защото тя е обичала и е отстъпила.

Но беше станало точно така.

И тя обичаше Гейдж Дюмон с цялото си същество.

Даже не се чудеше. Колко дълго се бе борила с този факт? Това не бе променило нищо — само бе направило мъката по-силна. Да го приеме в тялото и сърцето си би означавало да се накаже за нещо, което не можеше да прости.

Детето на Гейдж...

Можеше да не приеме Гейдж, но детето му? Нещо от него щеше да бъде нейно. Сигурно беше възможно да я осени тази благодат...

Но можеше ли да понесе да го напусне, след като се роди детето?

Отговорът бе бързо и грубо *не!* Сълзи опариха очите ѝ. Не, не можеше да си позволи даже този дар. Щом стигнат в Гуинтал, тя трябва да го напусне завинаги.

— Трябва да говорим — каза Гейдж и седна до нея край огъня.
— По-точно ти трябва да говориш.

— За какво? — попита Брин уморено. За пръв път от десет дни се беше приближил до нея. През това време всеки бе вършил своето: тя се грижеше за бегълците и помагаше да издигнат заслон тук, на хълма, той наблюдаваше работата по възстановяването на Редфърн долу, в долината.

— Разкажи ми за Гуинтал.

— Вече съм ти разказвала за Гуинтал.

— Не е достатъчно. Нямам намерение да тръгвам към земя, която може би е населена с врагове, без да науча нещо повече за нея.
— Той помълча. — И без да зная дали има сериозна причина за пътуването, освен желанието ти да се върнеш в къщи.

— Още ли си мислиш, че съм те лъгала?

— Не, но имам нужда да ми кажеш. Не беше напълно откровена с мен относно причините за идването ти в Редфърн. — Той се взираше в огъня. — Животът ти е бил труден. Не бих те обвинявал, ако кажеш нещо, което би те отървало от враговете ти. Няма да ти се сърдя, нито да те съдя. Ако толкова отчаяно искаш да се върнеш в Гуинтал, ще те заведа там. Все едно дали има съкровище или не.

Заля я топлина, когато го погледна. Не искаше да чувства тази нежност. По-добре беше да е груб и нечестен. Трудно бе да противопоставя броня на такава щедрост.

— Не излъгах. Има съкровище.

— Откъде се е взело?

— Плячка. От война. — Тя се усмихна тъжно. — Откъде идват повечето големи съкровища? Няма да ми е жал, ако не го заваря в Гуинтал.

— Чия е плячката?

— На Хийвалд. Този велик воин е живял преди много столетия. Дошъл от Уелс, но се сражавал и спечелил много битки със саксонците тук, в Англия. Той е много известен, за него се разказват много легенди и приказки. Но се уморил от битки и кръв и решил да се откаже от всичко. Взел хубавата си годеница и офицерите си, натоварил златото и скъпоценностите си на коли и се върнал в родното си място.

— Гуинтал?

— Не, в Кайси, Уелс. Но и Кайси бил разкъсван от войни и разкол. Затова напуснал Кайси и отишъл на запад, до морето. Отседнал за четири месеца в едно село на име Селкърк и построил кораб. После той и неговите последователи тръгнали по море да търсят място, където да се заселят в мир. И намерили Гуинтал. Остров, който не воювал, защото там нямало хора.

— И колко далеч е този остров?

— На два дена с кораб от Селкърк.

— Толкова близо! — Гейдж вдигна вежди. — И въпреки това съкровището е останало неоткрито през вековете?

— Гуинтал е заобиколен от високи скали. От морето изглежда, че няма място, където би могъл да пристане кораб.

— Но ти знаеш пътя?

— Разбира се, родена съм там.

— Тогава защо не остана там?

— Баща ми не се чувстваше добре в Гуинтал. Казваше, че било прекалено глухо. Той беше като теб. Считаше, че животът без сблъсъци е като месо без сол. — Устните ѝ се изкривиха в горчива гримаса.

Гейдж не отговори на предизвикателството.

— Но ти каза, че той изоставил майка ти и теб.

— След като тя го последва в Кайси. — Брин помълча и продължи: — Какво можеше да очаква от нея? Когато се оженил за нея, знаел, че тя не е като другите жени. Тя беше лечителка. Трябваше да се раздава на болните. В Гуинтал това се приемаше, но в Кайси...

— Той я е наричал вещица.

— В началото още не. Просто са я намирали странна и неженствена. После, с годините, нещата се променили. Майка ми беше много силна, твърде силна за тях, прекалено силна за баща ми. Мисля, че хората са започнали истински да се страхуват от нея, когато баща ми я изоставил. — Брин затвори очи — мъчеше се да отпъди спомените. — Не искам да говоря повече. Не стига ли?

— Стига. — Стори й се, че усеща как той посяга към нея, но не почувства докосване. — Отговори ми само на още един въпрос. С кого ще трябва да се бия за съкровището на Гуинтал?

— С никого. — Тя отвори очи и преглътна. Гърлото й бе пресъхнало. — За него знаеше само майка ми. Тя е потомка на главния съветник на Хийвалд, Бентар, на когото е било заповядано да скрие съкровището след пристигането в Гуинтал. Когато умираше, Хийвалд дал съкровището на Бентар. Оттогава мястото, където е скрито, се предавало от първородно на първородно дете в семейството.

— Тя ли ти каза за мястото?

Брин кимна.

— И ми даде да нося на шията си своя талисман с рубин. Носех го, когато Делмас ме намери в гората. И ми го взе.

— Обзалагам се, че Ричард пък го е взел от него.

— Може би. Имаше ли някаква следа от него?

— Не.

— Той ще ни последва, нали? — пошепна тя. — Той чака някъде, наблюдава ни... Чувствам го.

— Надявам се да ни последва.

За да може да го убие. Брин потрепери и се загърна по-плътно в наметалото си.

— Не го искам близо до нас.

— Защото ще оцапа твоя красив Гуинтал?

Нека да си мисли така, щом иска. Нека си мисли, че тя е привързана повече към една къща, отколкото към него. Но той не бива да разбере, че при всяко негово появяване, Гуинтал се отдалечаваше все повече от нея.

— Той няма място в Гуинтал.

Гейдж се усмихна горчиво.

— Още един натрапник, който трябва да бъде изгонен от твоя рай? — Когато тя отвори уста да отговори, той я спря с жест. — О, съгласен съм, че той няма място там, мястото му е в ада и аз ще се постарая да го пратя при дяволите. — Погледът му се върна към огъня. — Заминаваме за твоя Гуинтал вдругиден призори.

Най-после тя си тръгваше за дома. Не беше за вярване.

— Наистина ли?

— При положение, че помниш пътя дотам. Без съмнение бих могъл да намеря водач из Уелс, но само ще загубим от това.

— Нямах нужда от водач. Помня всяко дърво и всеки завой на пътя.

Той вдигна вежди.

— Било е много отдавна.

— Но е пътят към моя дом — каза просто тя. — Когато Делмас ме доведе тук, знаех, че ще намеря обратния път.

— Но не си знаела, че лош късмет ще те свърже с един прост нормандец. — Гейдж помълча. — Трябва да знаеш, че нямам намерение да ти върна свободата, когато пристигнем там. Никога не съм казвал, че не съм алчен. Искам и съкровището, и теб. И ще ви имам.

— Може да имаш съкровището, но след пристигането ни в Гуинтал аз ще си върна свободата и няма да можеш да ме спреш.

— Ще видим. — Той се изправи и я загледа. После каза: — Всъщност ние не си приличаме.

— Какво?

— Аз не съм като баща ти. Приличаме си само по това, че и на мен ми омръзва да стоя мирно. Каквото и да направиш, аз ще бъда твърд. И никога няма да те изоставя. — Гласът му прозвуча остро. — Ще се бия за твоята кауза. Няма да позволя на никого — мъж, жена или животно да те нарани. Ще се бия с всички твои дракони, Брин от Фокхар.

Преди тя да отвори уста, Гейдж се отдалечи. Не й беше ясно как една жена трябва да отговори на подобна декларация. Не обръщай внимание на тези разпалени думи. Забрави ги. Лесно е да се каже. Невъзможно е да се направи.

Ще се бия с всички твои дракони, Брин от Фокхар.

Денят на заминаването изгря ясен и студен. Още по-студен бе изразът на Гейдж, когато видя каруцата. Той прекоси на кон стана до мястото, където Брин и Малик трупаха завивки и храна в нея.

— Какво е това? Разтоварете тази каруца! Ще пътуваме само с коне.

— Каруцата ни е нужна.

— Каруците се чупят, колелата им затъват в калта и снега. Искам да се движим бързо.

— Чакахме толкова дълго. — Брин сложи още сгънати дрехи в каруцата. — Няколко дена път в повече нямат значение.

— Ако завали сняг, ще станат повече от няколко дена. Кажи й, Малик.

— Снегът е неприятен — съгласи се послушно Малик. — Но аз съм съгласен с Брин, че каруцата ще ни трябва.

Гейдж му хвърли ядосан поглед.

— Разтоварвайте.

— Казах, че ще я вземем! — Тя стисна зъби и се обърна към него. — Адуин се поправя, но не може да язди дълго. Ще трябва да почива, когато се умори.

— Адуин!

— Повечето от времето каруцата ще носи малък товар и ще може да се движи бързо. Не мислиш ли, че ще е по-добре да се движим с Адуин в каруцата, отколкото да спираме и да я чакаме да почива?

— Тя не може да дойде с нас — каза Гейдж. — Едва се е вдигнала от леглото.

— Няма да оставя Адуин тук — каза просто Брин. — Не се безпокой. Ще се грижа за нея, ако се разболеє пак.

— Адуин и целият свят — промърмори Гейдж.

— Ричард не е заловен. Веднъж се опита да я убие. Може да се опита пак, ако я намери беззащитна и безпомощна.

— Ще оставя пазач при нея.

Брин поклати глава.

— Тогава ще я оставим в някой манастир. Добрите сестри ще се грижат за нея.

— Не! — каза Малик. — Никакъв манастир!

На Брин ѝ стана забавно от паниката в гласа му, но се върна към сериозната тема на разговора.

— Мислиш, че светата обител ще спре Ричард? Той ще я изгори до основи, както направи с Редфърн! — Изразът на Гейдж не се смекчи. — Или ще я вземе за заложница. Той знае, че я обичам. Може да я използва, за да ме накара да те изоставя и да отида при него.

Кисела усмивка разкриви строгите черти на лицето му.

— И аз няма защо да питам дали ще го направиш.

— Не, няма защо — каза грубо Брин. — Щом мериш живота със злато. Адуин ще дойде с нас.

Гейдж се поколеба и кимна късо.

— Ще я вземем. Но трябва да издържи.

— Аз ще ѝ помагам — каза Малик. — Не се безпокой, Гейдж. Всичко ще бъде добре.

— Надявам се да си прав. — Гейдж гледаше Брин изпитателно. — Доволна ли си?

— Не напълно. — Тя се напрегна. — И Алис ще дойде с нас.

— Какво?!

Брин каза бързо:

— Бременна е, зная, но едва в четвъртия месец и е много силна. Каза ми, че майка ѝ работила на полето до самото ѝ раждане.

— Тогава нека майка ѝ се грижи за нея до раждането на детето.

— Баща ѝ няма да приеме позора на това дете в къщата си. Тя няма къде да отиде. Искам да я заведа в Гуинтал.

— И там ще я приемат, нали?

Брин кимна.

— Там хората са по-справедливи към жените, отколкото на други места.

— Каза, че си била само на девет години, когато сте заминали оттам, и че си била много нещастна в Кайси. Как можеш да бъдеш сигурна, че паметта не те лъже? Че не си запомнила Гуинтал както ти се е искало да го запомниш?

Очите ѝ се отвориха широко. Никога не бе поставяла под съмнение спомените си за Гуинтал. Гуинтал беше нейния дом, най-доброто място, убежището. Брин енергично поклати глава.

— Мама ми каза... Не може да бъде... Помня всичко съвсем ясно. Мир и тишина... — Тя се обърна кръгом. — Защо губим време?

Да тръгваме! Вземаме Алис и толкова!

Очакваше той да спори с нея. Гейдж не беше от хората, които приемат покорно две подобни поражения.

— Много добре — каза бавно той. — Вземи си своята Алис.

Тя го погледна през рамо. Смути я изразът му. Съжаление?

Не, трябва да се е излъгала. Сега лицето му бе спокойно, както обикновено. Той обърна коня си и тръгна към челото на колоната.

— Би трябвало да съм доволен, че нямаш намерение да вземеш със себе си целия Редфърн.

— Аз ви бавя — каза Адуин и се настани върху купа завивки в каруцата. — Прости ми, Брин, мислех, че ще бъда по-силна.

— Не можеш да искаш да бъдеш силна като нас. — Брин подпъкна една кожена наметка около раменете на Адуин, за да я пази от студа. Ставаше все по-студено, пронизваща влага изпълваше въздуха. Брин се надяваше, че снегът ще почака, докато стигнат до някакво убежище. — И с всеки ден ставаш все по-силна. Когато тръгнахме, можеше да яздиш само няколко часа. Вчера не ти се наложи да ползваш каруцата до обед, а днес язди три часа по-дълго. Скоро изобщо няма да имаш нужда от нея.

Адуин направи гримаса.

— Лорд Гейдж ще се радва, когато това стане.

— Защо? Каза ли ти нещо?

— Не, той е много търпелив, но виждам, че се ядосва, когато се бавим.

— В природата му е да бъде нетърпелив. Не му обръщай внимание.

Адуин я гледаше замислено.

— Като теб ли?

— Аз не се държа така. — Тя избегна погледа на Адуин, докато загръщаше краката ѝ с одеяло. — Отвързвам му, когато ми говори.

— Но само толкова. Сигурна съм, че това не му харесва. Напоследък много се ядосва.

— Не зависи от мене какво харесва и какво не. — Брин не можеше да се тревожи, ако Гейдж не е доволен от нея. Трябваше да го

държи настрана, да не допуска интимност. Иначе той щеше да я завладее напълно.

— Няма да навреди, ако си по-мила с него. — Когато Брин я погледна учудено, тя добави: — Както се отнесе той към всички онези нещастници в Редфърн. Не са много мъжете, които биха се наели да възстановяват онова, което не са разрушили. Това бе акт на милосърдие.

— У него няма много милосърдие, уверявам те.

Адуин се намръщи разтревожена.

— Мисля, че си несправедлива към него.

— А аз мисля, че ти трябва да пазиш силите си и да не се тревожиш за лорд Гейдж. — Брин потупа ръката на Адуин и слезе от каруцата. — Не се отвивай. В тези гъсти гори изобщо не прониква слънце. Скоро ще се стъмни и ще можем да спрем да ноцуваме.

Малик стоеше настрана, до коня на Брин. Вдигна я на седлото и попита тихо:

— Как е тя?

— Просто е уморена. Понася пътуването много по-добре, отколкото очаквах.

— Тя има много висок дух. Можело е да се пречупи преди много години. — Той се качи на коня си, но не го подкара. — Но сега страда, тъгува.

— По лорд Ричард ли? Грещиш, тя не би...

— Не по този дивак. По децата, които е загубила.

Брин се намръщи.

— Тя не говори за тях. Умрели са преди края на бременностите. Никога не ги е виждала, Малик.

— И все пак, тя тъгува за тях. Мисля, че е така, защото не са я оставили да поплаче за тях, вземали са ѝ ги. Тя се мъчи да не мисли за тях, но според мен те са винаги с нея. Искаше ми се да мога да ѝ помогна някак. — Той се усмихна с усилие. — Но тя не ми вярва. Можеш ли да си представиш жена с подобни мисли? Тя даже не разбира какъв благородник съм аз!

— Не, не мога да си представя — каза топло Брин.

От челото на колоната Гейдж я викаше:

— Брин!

— Иска да потегляме — каза Малик. — Тръгвай. Аз ще остана тук, ще яздя до каруцата и ще говоря с Адуин. Понякога ми се удава да я разсмея.

Малик разсмиваше всички. Пътят щеше да им се стори много по-дълъг, ако не бяха смешните му реплики. Но Брин забеляза, че Гейдж не се усмихва. Беше обърнал коня си и яздеше назад към нея. Тя смушка коня и бързо се изравни с него.

— Настанена е. Можем да тръгваме.

— Благодаря — каза той язвително. — Но отсега нататък, аз ще решавам кога да спираме.

Брин тутакси настръхна.

— Адуин се държи добре. Тя се нуждаеше от тази почивка.

— Можеше да почака, докато прекосим гората и излезем на открито.

— Какво значение... — Тя изведнъж разбра. Погледна загрижено гъстия храсталак и дърветата, надвиснали край пътеката. — Лорд Ричард? Видели ли са го?

— Не, но подвижната цел се атакува много по-трудно.

— Сам ли е?

— Не знаем. Може да е събрал хора от селата и да иска да ни нападне, когато сме най-слаби.

— Имаш основание да си недоволен от мен — каза смутено тя. — Мислех само за Адуин. Отсега нататък ще искам твоето мнение, преди да кажа на каруцаря да спре.

— Каква смайваща любезност! — каза Гейдж. — А ако не си съгласна с моето мнение?

— Ще действам, както намеря за най-добре. — Изведнъж Брин пламна. — Няма защо да се държиш грубо. Адуин прави каквото може. Движим се добре. Следващата седмица ще стигнем Кайси и само след един ден ще бъдем на морския бряг.

— Казала ли е тя, че не съм внимателен с нея?

— Не, но е разбрала, че губиш търпение.

— Аз съм нетърпелив не заради нея. Мисля, че тя беше много смела. Виждал съм я да се олюлява на седлото, преди да помоли да спрем. — Гейдж срещна погледа ѝ. — Губя търпение заради теб.

Трябваше да продължи пътя си и да не влиза в спор с него. Сега стана това, което най-силно искаше да избегне.

— Не съм ти дала повод да бъдеш нетърпелив.

— Глупости! Уморих се да гледам как ме избягваш и да слушам едносрични отговори. Време е това да свърши.

— Как?

— По възможно най-приятния и за двамата начин. — Усмивката му беше ослепителна. — Тази вечер ще дойдеш при мен и ще споделиш постелята ми както в Хейстингс.

— Няма да дойда.

— Предпочиташ да те заставя ли? Знаеш, че ще го направя. Но помисли как ще се разтревожи Адуин от това.

— Няма да ме насилиш.

— Ще направя всичко, за да съборя стената, с която си се оградил — каза той тихо. Леденосините му очи бяха ясни и безмилостни. — Хардраада ме научи майсторски да събарям стени и цитадели, Брин. Сигурно не искаш да ти покажа какъв майстор съм.

— Ще се бия с теб, за да не... — Тя млъкна. Спорът с него нямаше да доведе до нищо добро. Беше видяла този воин за пръв път в Хейстингс — непреклонен и безмилостен като ураган. Думите не можеха да го склонят. Мили боже, какво можеше да му повлияе?

— Нищо — каза той, сякаш четеше мислите й. — За теб ще е по-добре да не се бориш с мен, Брин. — Той подкара коня си напред. Когато стигна челото на колоната, до нея стигнаха думите му. — Ако искаш да покажеш сила, намери битка, в която можеш да победиш.

Спряха по здрач в края на гората, разположиха стана близо до дърветата, за да ги използват като заслон, но с ясна видимост в останалите три посоки. Облаците оставаха тежки и тъмни, но сняг още нямаше. Въпреки това, влажният студ направи лагерните огньове особено желани. Гейдж не обърна внимание на Брин, докато наблюдаваше разпалването на огньовете, погрижи се за коня си и изпрати войници да охраняват лагера в кръг. След това се разположи пред най-големия огън, до Малик. Разговаряше тихо с него и сякаш бе забравил всички останали.

Но не ги е забравил, мислеше си Брин, седнала срещу него. Той не гледаше към нея, но тя усещаше, че следи всяко нейно движение.

Може би така ѝ се струваше. Може би е решил да се държи другояче и...

— Много си мълчалива, Брин. — Адуин деликатно облиза пръстите си. Беше приключила с печения заек. — И яде много малко. Уморена ли си?

— Не.

— А аз се уморих. — Адуин се усмихна. — Щом като не ми се яде, значи съм много уморена. Когато бях болна, изобщо не ми се ядеше.

Брин погледна с удоволствие розовите бузи и блестящите очи на Адуин. Така трябва да изглежда Адуин, страхувах се, че никога няма да се възстанови дотолкова.

— Да, много си уморена. Спиш ли добре?

— Като мъртва. — Адуин прикри една прозявка. — Едва дочаквам края на вечерята, за да се мушна в завивките. — Тя се взираше сънливо в огъня. — Пътуванията са странно нещо, нали, Брин?

— Странно?

— Не го ли усещаш? Те са като онова чудесно време между съня и събуждането. Почти като сън. Не е нужно да кроиш планове или да се бориш с последиците на миналото. Само се носиш по течението от едно място към друго.

— Не бих нарекла скоростта, която Гейдж ни налага, „носене по течението“ — каза сухо Брин. След това се усмихна. — Но аз се радвам, че се чувстваш така. Прекалено дълго беше здраво закотвена.

— Както и ти. — Адуин прибра крака към себе си и сложи брадичката си на коленете. — Но ти не си позволяваш да се носиш по течението, Брин. Даже по време на това пътуване бързаш насам-натам, грижиш се за мен и за Алис. Вчера те видях да превързваш ръката на Льофон.

— Раздрал я на някакъв клон. Такива рани трябва да се превържат веднага, за да не станат опасни.

— Няма ли кой друг да го направи?

— Защо трябва да има? Аз съм лечителката.

Адуин се засмя и поклати глава.

— Някой ден, всички тези товари, които си поела сама, ще те съборят на земята!

Брин трепна, изненадана от тези думи. Толкова приличаха на казаното от Гейдж! Тя се усмихна.

— Глупости. Раменете ми са силни.

— Затова всички се облягаме на тях. Чудя се какво ще правиш, когато всичко това свърши. Би ли си сложила крила и отлетяла като пеперуда?

Брин каза насмешливо:

— Приличам ли на пеперуда?

Адуин поклати глава.

— Приличаш повече на красив сокол, целия в златно и кафяво, със силни криле, които закрилят и извисяват.

Бузите на Брин пламнаха от смущение.

— Сигурно си уморена повече, отколкото си мислех. Съзнанието ти се замъгли съвсем. По-добре си легни.

Адуин се прозина отново.

— Няма да споря. — Тя стана и тръгна към каруцата. Под нея бяха приготвени три сламеника — за Брин, Адуин и Алис — да ги пазят от стихииите. — Но ти би могла да престанеш да ни закриляш за известно време и малко да се извисиш. Идваш ли?

— Не. Не идва — каза тихо Гейдж от другата страна на огъня.

Адуин млъкна учудено. Брин затаи дъх.

Гейдж стана и тръгна към сламеника си недалеч от огъня. Легна и повдигна завивката вместо покана.

— Брин.

Тя остана да седи тихо, загледана в него. Усещаше зоркия поглед на Малик. И Адуин се взираше смаяна в нея.

Можеше да му откаже. Той не можеше да я застави.

Глупости. Разбира се, че ще я застави. Гейдж винаги правеше, каквото бе казал, че ще направи.

Ще се сражавам с всичките ти дракони, Брин от Фокхар!

Защо си спомни тези думи точно сега? Той се сражаваше с нея, не с враговете ѝ.

Адуин пристъпи предпазливо към Брин.

— Може би той не иска... — Погледът ѝ прескачаше от Брин към Гейдж и обратно. — Брин?

Ако Брин му откажеше, Адуин щеше да се почувства задължена да се намеси. Току-що постигнатото равновесие щеше да се разпадне.

Гейдж беше умен — разбрал бе колко отчаяно искаше Брин да се запази спокойствието. Тя се изправи и тръгна към Гейдж.

— Иди да спиш, Адуин. — Легна до Гейдж, дръпна одеялото от ръцете му и се зави. — Ще се видим утре.

Адуин се поколеба.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Да. — Брин затвори очи. Веднага я облъхна аромат на кожа и мускус. Ароматът на Гейдж. — Заспивай.

Адуин бавно се отдалечи.

— Малик, вземи си сламеника и го постели до каруцата — каза Гейдж. — Адуин може да се нуждае от защита, ако Ричард реши, че е време да вземе заложник.

— Съмнявам се, че това е причината да не ме искаш тук — каза тъжно Малик.

— Не е, но и тази е важна.

И е единственото, на което Малик не би могъл да устои. Той би оставил света да се срути, само и само да запази Адуин. След миг Малик се оттегли.

В стомаха ѝ се събра топка.

— Отпусни се — каза грубо Гейдж. — Толкова си се стегнала, че сякаш лежа до дърво.

Дърветата не усещат нищо и нямат чувства.

— Не искам да съм тук.

— Искаш. — Ръката му се плъзна по нея под одеялото. — И ако съзнанието ти позволява да бъдеш откровена, ще го приемеш. Това е истината.

— Не — пошепна тя. — Не е вярно.

— Тогава от какво се страхуваш тук? Че ще се възползвам?

— Да.

— Страх? — подразни я той. — Това ли чувстваш наистина? — Ръката му обхвана гърдата ѝ. — Сега? В тази минута?

Тя прехапа устни. Гърдата ѝ набъбна от неговото докосване.

— Знаеш, че не е страх. Но това, че плътта ми е слаба, не променя нещата. В сърцето си аз не искам да се съединя с теб.

— В сърцето си ти не искаш нищо друго. — Езикът му се плъзна в ухото ѝ. — Бог вижда, ще ми го кажеш, преди да сме стигнали Гуинтал.

Тя чувстваше тялото си пламнало, сърцето ѝ биеше силно до болка.

— Ще ме вземеш тук, пред всички ли?

— Те вече спят. — Ръката му галеше гърдата ѝ лениво. — Или скоро ще заспят.

— Могат да се събудят.

— Съмнявам се, че това ще те вълнува тогава. — Палецът и показалецът му играеха със зърното ѝ. — Тази рокля ми пречи. Трябва да се отървем от нея.

— Ще ми стане... — заля я гореща вълна, когато пръстите му я притиснаха и подръпнаха — ... студено.

— Няма. Завита си с одеяло, пък и огънят е близо. — Ръката му се плъзна между бедрата ѝ. — Но ще почакаме малко, щом искаш. — Ръката му я галеше напред-назад. — Макар че не мога да те погалья там, долу, и това ме дразни. Спомням си, че това руно беше възхитително меко и все пак пружинираше сладко около мен, докато се движех навътре и навън...

— Млъкни! — прекъсна го отчаяно тя. — Говориш неприлични неща!

Ръката му вдигна полата ѝ.

— Но те карам да искаш да правиш неприлични неща, нали? Не искаш ли да съблечеш тази рокля и да ме яхнеш, както в онзи първи ден при езерото? — Мускулите на корема ѝ трепнаха под ръката му. — Аха, виждам, че искаш. Да видим колко много. — Ръката му се плъзна надолу и я опипа. — Наистина много! — Той доближи устните си до ухото ѝ. — Няма да е трудно да затвориш очи и да ме оставиш да правя с теб каквото искам, нали? А утре ще можеш да си кажеш, че съм те насиллил.

Тялото ѝ гореше и болеше. Тя се изпъна като дъга и простена от желание.

— Но искам да бъдеш честна към себе си и към мен. Няма да ти позволя друго. Няма да вляза в тази сладка, тясна ножница. Няма да ти дам семето си, докато не го поискаш от мен. — Той намери хълмчето, което бе търсил досега и го завъртя бавно с пръст.

Брин извика. Изгарящ пристъп на желание я прониза.

— Тогава защо... правиш това? То не може да ти донесе удовлетворение.

— Удовлетворение? — попита мрачно той. — То може да ме убие!

— Тогава остави ме да се върна при Адуин. Не мога да понасям това.

— Ще го понесеш — каза той вбесен. — Ще те галя, докато тялото ти няма да може без моята ласка. Ще ти дам удоволствие и изтезание. Ще те будя нощем с език или с пръсти, или ще ти казвам на глас всички начини, по които ще те имам, докато го поискаш от мен.

— Моля те... Не мога да го искам от теб.

Два пръста се хлъзнаха дълбоко в нея.

— Да се помолим да решиш друго в името на двама ни!

Разтърсващо...

Греховно, мислеше си тя като насън. Сигурно сънувам. Не може да бъде...

— По-широко. — Приглушеният глас на Гейдж там, долу. — Още малко, Брин...

Краката ѝ се подчиниха против волята ѝ. Езикът му.

Тя разтвори широко очи, когато езикът му се втвърди и започна да гали и да изтезва хълмчето.

— Гейдж, недей! — Сърцето ѝ биеше до пръсване. — Това не е...

Устата му... гладната.

Зъбите му... нежно захапват.

Тя се заизвива в конвулсия и прехапа устни. Затисна я някаква мрачна лудост.

Когато всичко свърши, тя лежеше разтърсена и трепереща. Той се издърпа нагоре и легна до нея с ръка около раменете ѝ.

— Това сигурно е лошо нещо — каза разтреперана Брин. — Никога не съм чувала, че мъж може да го прави на жена. И...

— Нещото си е много добро — прекъсна я той. — Във Византия това е обичаен начин да се достави удоволствие на една жена. Щях да ти го покажа и по-рано, но бях много нетърпелив да вляза в теб. — Той я притегли към себе си. — Заспивай.

— Значи можеш да ме събудиш пак по този начин?

— Казах ти как ще стане. А твоят отговор бе всичко, което можех да пожелая. Нямам търпение да опитаме и други видове удоволствие. — Той започна да гали гърдите ѝ през вълната на роклята. — Но тази дреха наистина пречи.

— Няма да я съблека. — Очевидно дрехата не беше пречка, но тя се чувстваше ранима и без да е гола в ръцете му. — Не го искай повече. Той я погледна удивено.

— Разбира се, че ще го искам! Искам те без нея!

— Събуди се, Брин — шепнеше Гейдж. — Разтвори краката си. Пак ли? Като по даден знак между бедрата ѝ се надигна топлина. Вече не помнеше колко пъти я беше будил тази нощ. Единия път устата му смучеше гърдата ѝ силно, докато пръстите му я доведоха до екстаза...

И устата му...

Тя се протегна в очакване.

Гейдж се засмя.

— Този път не. Вече съмва. — Той сложи между краката ѝ хладна влажна кърпа.

Тя отвори очи.

— Какво правиш?

— Грижа се за теб. Ездата ти дойде много днес, а аз си играх с теб през по-голямата част от нощта. Боли ли те?

— Не. — Тя искаше ръцете и устата му пак да са там вместо тази студена кърпа.

— А гърдите ти?

— Не. — Гърдите я боляха малко. Той смучеше като гладно пеленаче. Един път я бе накарал да свърши само по този груб начин.

— Гърдите са много чувствителни към докосването. Втвърдяват се и набъбват като зрял плод. Бих искал да суча от тях, когато имаш дете.

Дъхът ѝ спря при тази картина — коремът ѝ подут от детето, Гейдж гол над нея с уста на гърдата ѝ.

— И на теб ще ти хареса. Трябва да видя какво може да се направи. — Той отхвърли завивката и ѝ подаде роклята. — Облечи се бързо. Скоро ще се раздвижат.

Кога се беше съблякла? Спомни си смътно един момент на върховно желание, когато всяка преграда беше непоносима. Гейдж бе поискал да се съблече, но триумф нямаше. Само ръцете му по нейната разголена плът, играещи с нея като с мечтана играчка.

Брин навлече роклята през глава, изправи се и я оправи по себе си. Така беше по-добре. Хладният допир на вълната до тялото ѝ я изваждаше от чувствената еуфория.

Гейдж присви очи.

— Довечера ще се повтори. Довечера и всяка следваща вечер. Тялото ти така ще свикне с това, че нямаш да можеш да живееш без мен.

Брин се страхуваше ужасно, че той е прав. Чувстваше се пълнокръвна и възбудена както никога досега. Не го погледна, когато забърза през лагера.

— Трябва да събудя Адуин.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съблечи роклята — каза Гейдж.

Брин изхлузи дрехата през глава и се настани с гръб към него. Само четири дни бяха минали, но актът вече бе станал ежедневие. Тя се питаше дали изобщо би могла да заспи, ако не усещаше ръцете му върху голото си тяло.

Щом легна до нея, големите му длани тутакси обхванаха гърдите ѝ. Притежание. Понякога всичко започваше по този начин — без бурна чувственост — само това успокояващо усещане, че принадлежиш някому.

— Искам в тебе — каза той на ухото ѝ. — Ще ме приемеш ли?

И това беше станало ежедневие — молби, а после — яростната атака на съблазняването.

— Не.

Ръцете му неволно стиснаха гърдите ѝ.

— Боже, колко си упорита! Защо няма да... — Той млъкна, усещаше се, че се овладява с усилие. — Така не може да продължава. Дяволите да те вземат, *ти ме искаш!*

Искаше го. Удоволствието, което ѝ даваше Гейдж, беше бурно и екзотично, но липсваше първобитното съединяване, онази гореща връзка, от която идваше чувството за пълнота и съвършенство.

— Ще продължава. — Тя помълча. — Освен ако предпочетеш изобщо да спрем. Мисля, че това въздържане не е естествено за един мъж. Ти страдаш, не аз.

— Естествено? Не, и Бог вижда, че е много далеч от естественото. — Той дръпна ръцете си от нея и се обърна по гръб, загледан в нощното небе. — Ти ни лишаваш от правилното и естественото за двама ни.

— Ти прие всичко останало. Защо не приемеш и това?

— Знаеш защо. След като дойдеш при мен, ти вече не трябва да си отиваш.

— Знаеш защо не може да стане това.

— Заради смъртта на един човек, когото ти не понасяше? — Той се повдигна на лакът и я погледна. — Не аз убих Делмас.

Тя онемя.

— Видях те.

— Не си ме видяла да го убивам, защото не съм го направил.

Сцената в обора се разгърна отново пред нея.

— Наистина те видях.

— Чувала ли си някога да съм излъгал?

— Не. — Преди да си представи сцената в обора у нея трепна искрица надежда. — Поне досега. Винаги си казвал, че вярваш само на онова, което можеш да видиш и да пипнеш. Аз те видях!

— Но никога не си мислила като мен. Ти имаш доверие на вярата и на чудесата. — В гласа му се четеше горчив присмех. — Къде е вярата ти сега, Брин?

Тя мълчеше. Сълзи опариха очите ѝ. Гейдж изруга тихо.

— Може би си права да не ми вярваш. Вероятно ще лъжа, ще мамя и ще убивам заради теб. Съдбата ми попречи да заколя твоя съпруг като прасе, каквото той е. Даже бях бесен, че бях лишен от това удоволствие.

Слабата надежда заблещука пак. Горчивите думи бяха поубедителни от всички декларации.

Вероятно ще лъжа, ще мамя и ще убивам заради теб.

Тези думи бяха казани със смразяваща убеденост, а той е много умен. Можеше да стане ласкател с меден глас, можеше да стане търговец, който е способен да купи и да продаде всяко нещо за един миг. Не биваше да допусне да я ослепи онова, което искаше да бъде истина.

— Прав си. Не мога да вярвам на думите ти.

Той се усмихна язвително.

— Не съм се и надявал. Затова и не ти казах още в началото, че съм невинен. Какъвто и циник да съм, не зная дали бих ти повярвал при същите обстоятелства. — Той сви устни. — Но между нас има една разлика. Аз няма да те изоставя. Какъвто и грях да си извършила, ще го обявя за свой.

— Природата ни е различна.

— Ние си приличаме повече, отколкото би си позволила да мислиш. И двамата сме честни, решителни и безмилостни, когато

целта го изисква.

Брин го погледна смаяно.

— Аз не съм безмилостна.

— Ти си по-безмилостна от всички воители, които познавам. Ти би прегазила половината свят, за да спасиш един живот.

— Не е вярно.

— О, ти ще се погрижиш да не причиниш трайни рани, но в крайна сметка би повалила всички препятствия, попаднали под краката ти, за да опазиш онзи, когото лекуваш.

— Не си прав. Има и други начини.

— Не греша. Ти не се познаваш. Казваш, че ще скъсаш с мен заради чувството на вина. Но ти си твърде умна, за да виниш себе си за смъртта на Делмас. — Гласът му изстрелваше неумолимо всяка дума към нея. — Може да имаш причини да си мислиш, че аз съм виновен, но отказваш да ми повярваш, както би повярвала на Адуин или на Малик. Защо?

— Видях... вилата.

— Доверие, Брин.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не мога...

— В такъв случай това не е вина, а нещо друго. Използваш Делмас като преграда между нас. Защо? Знаеш, че ще се ожения за теб и ще те уважавам.

— Батшийба...

— Ние сме едно. Защо ме отблъскваш?

— Не сме едно.

— Мислиш ли, че щях да се боря с тебе и за тебе, ако не бях сигурен? Бог вижда, че нямам никакво желание да оставя жена да ръководи живота ми. Мога да го приема, само ако аз също ръководя твоя живот. Ние ще бъдем едно. Ние сме едно.

— Аз не ръководя живота ти. Ти правиш каквото поискаш с мен и с всички останали.

— Затова ли съм тръгнал към оня непристъпен остров да търся съкровище, за което никой не е чувал?

— Ти каза, че ми вярваш.

— Искам да ти вярвам, но все едно, ще отида в Гуинтал. Сега нищо не може да ми попречи.

— Защо?

— Защото мисля, че отговорът е там.

— Отговор?

— На въпроса, защо не признаваш онова, което и двамата знаем, че е вярно.

Тя поклати глава.

— Казах ти какво те чака в Гуинтал. Няма да намериш нищо друго.

— Няма ли? Ще видим.

Гейдж отново си легна. Слава богу, дано това мъчение да е свършило. Виеше ѝ се свят от странните мисли и съмнения, които ѝ бе внушил. Тя не беше такава, каквато я виждаше. Винаги е била честна към себе си. Защо да продължава да го отблъсква, след като бе признала пред себе си, че го обича?

Но вярно бе и това, че би повярвала на Малик или на Адуин, независимо от обстоятелствата.

Гейдж беше друг. От него се излъчваше мрачно насилие, каквото нямаше у тях.

— Никога вече няма да заговоря за това. Никога няма да те помоля за прямота или за честност — каза Гейдж. — Но се заклевам, че всяка дума, казана от мен тази вечер, беше истина. — Тя не отговори. Той се засмя невесело. — И казваш, че не си упорита. Искаш ли да изпробваме? Ти каза, че страдащия съм аз. Права си. Знаеш ли какво изпитва мъжът, когато иска, а не може да се освободи?

Тя не знаеше, но се досещаше. Той се бе опитвал да го скрие от нея, но веднъж тя видя лицето му, изкривено от мъка. Много пъти бе лежал до нея с напрегнати мускули.

— Нямах представа каква мъка е това.

— Тогава не се поставяй сам в такова положение.

— Твоят отказ ме измъчва. Това не наранява ли лечителските ти инстинкти?

— Не. — Не беше вярно. Мисълта, че Гейдж страда физически, я измъчваше. — Вината е твоя.

— Не, твоя е. Трябва само да ми се отдадеш и болката ще изчезне. Ще се излекувам.

— Няма да те слушам повече — каза отчаяно тя.

— Но ще запомниш. — Той я взе в ръцете си. — Нали, Брин?

Да, тя ще запомни. Даже сега напрежението в мускулите му се предаваше и на нея. Тя затвори очи и се опита да заспи. Настъпи дълго мълчание. След това Гейдж се обади.

— Брин?

— Не искам да говорим повече.

— Кайси.

Смяната на темата я изненада.

— Какво?

— Кога ще стигнем в Кайси?

— Не зная точно. Утре или вдругиден. Не помня точно колко време пътувахме от границата на Уелс до Кайси.

— Интересно е, че си запомнила всичко останало. Познаваш всяка съчка и всеки камък по пътя, преди да сме стигнали до тях.

Разтърси я пристъп на гняв.

— Е, не мога да си спомня колко сме пътували, след като напуснахме Кайси. Не съм свършена. И ти не можеш да искаш от мен да си спомням всичко.

Той помълча.

— Не се налага да ходим до Кайси. Можем да вървим направо към морето.

— Имаме нужда от продукти, а Кайси е единственото село наоколо. Защо да не отидем?

— Майка ти.

Тя усети стягане в гърдите и ръцете ѝ изстинаха.

— Това се случи много отдавна.

— Искали са да те изгорят — напомни сухо той.

Озари я надежда. Може би наистина имаха сериозна причина да не ходят там.

— Мислиш, че там ще е опасно?

— Не, ние без съмнение можем да се справим, ако ни нападнат селяни.

Колко съм глупава... и страхлива.

— Тогавата ще отидем в Кайси.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Казах вече, беше отдавна. — Тя затвори очи. — Уморена съм от тези глупави разговори. Искам да спя.

Стигнаха селото Кайси в късния следобед на другия ден. Обикновено село със сламени покриви в подножието на замъка Кайси. Обикновено и спокойно. Без чувства. Без спомени.

Писъци. Бумтенето на пламъците. Миризмата... Боже, миризмата!

— Какво има? — пошепна Адуин с поглед, вперен в лицето на Брин. — Изглеждаш...

— Не мога да остана тук. — Стори й се, че се задушаваше.

— Но Гейдж каза, че трябва да вземем храна от селото.

— Нека да вземе. Аз не мога да остана тук. — Тя обърна кобилата и я пришпори в галоп.

Чу гласът на Гейдж да я вика по име, но не спря, докато не измина няколко мили извън селото. След това се смъкна от коня, направи няколко крачки и повърна.

Дим. Писъци.

— Боже! — Ръката на Гейдж поддържаше талията й, докато тя се навеждаше повторно.

Когато най-после можа да вдигне глава, тя промълви:

— Няма да се върна. Не мога да...

— Никой не те кара да се връщаш — каза грубо Гейдж. — Ако беше казала една дума за... нямаше да те слушам, но ти се държи, сякаш нямаше нищо против, по дяволите!

— Не бях сигурна... Не бях мислила за това. — Тя се довлече до едно дърво и се облегна на него. — Никога не си позволих да мисля за това след онази нощ.

— Знаеш, че няма да дам на никого от селяните да те нарани.

— Зная... — Брин затвори очи и облегна глава на дървото. — Те почти са забравили.

— Какво?

— *Чувствам го.* Толкова много злина, а те едва си спомнят. Понякога се сецат и чувстват гняв... удовлетворение и удоволствие. — Тя започна да трепери. — Удоволствие!

Той я взе в прегръдката си. Главата й се притисна до гърдите му.

— Шшт...

— Тя беше добра. Искаше да помага, да лекува...

— Да го изгоря ли?

Тя го погледна шокирана.

— Какво?!

— Те са я изгорили. Да изгоря ли селото до основи?

— Ти не би...

— Погледни ме. Бих ли могъл да го направя?

Воин. Корав. Безмилостен.

— Да.

— Те са те наранили. Отмъщението може да бъде сладко като мед.

Той се усмихна като хладнокръвен дивак. Тя потрепери.

— Не!

— Сигурна ли си?

Тя закима утвърдително.

— Даже ако можех да го направя, тя не би го искала. Тя искаше да им помага.

Той поклати глава.

— Глупаво би било да следваш нейния пример.

— Може би. — Тя преглътна. Не можеше да спори с него, докато този ужас бе толкова близо. Трудно ѝ беше да си спомня поученията на майка си, когато можеше да мисли само за начина, по който беше загинала. — Не можем ли да си отидем оттук?

— Щом Малик дойде с купеното. Казах им да бързат. Докато се стъмни, ще бъдем на много мили оттук.

— Можеш да се върнеш, ако искаш. Нямам нужда от теб.

— Оставам. — Той отстъпи назад. — Не се движи. Ще донеса вода и кърпа да те почистя.

Нямаше да може да мръдне, ако опита. Никога през живота си не се беше чувствала толкова слаба и несигурна.

Гейдж се върна след минута, избърса лицето ѝ като на малко дете и ѝ даде вода да си изплакне устата.

— Сега по-добре ли е?

— Да. — Още трепереше, но вече не ѝ се гадеше. — Искам само да се махнем оттук. Не мога да понеса... Тя бе толкова добра, а те са забравили за нея...

— Шшт. — Гейдж седна на земята, взе я в ръце и я прегърна. — Разкажи ми за нея.

— За онази нощ ли? Не мога...

— Не за онази нощ. *За нея.*

— Защо?

— Защото аз няма да забравя. Никога. Каж ми какво да запомня за нея. Как се казваше?

— Меъли.

— Как изглеждаше? Беше ли руса като теб?

— Не, беше тъмнокоса. С красиви сини очи. Тъмносини, не като твоите. Усмивката ѝ беше много хубава. Усмиваше се много... докато баща ми ни напусна.

— Беше ли мила с теб?

— О, да! Тя казваше, че сме майка и дъщеря, но сме и като сестри.

— Сестри?

Трудно беше да обясни.

— Лечителството ни правеше равни. Все едно, че бяхме двете в един кръг, където друг не можеше да влезе. Тя винаги ми казваше: „Не се тревожи, Брин. Те не могат да влязат, но ние може да излезем и да отидем при тях“. — Ръката ѝ мачкаше туниката. — Но когато излезе от кръга, те я убиха. Не трябваше да излиза. Никога. Бях ѝ го казала. Видях с очите си какъв страх ги обзе, когато тя легна с Рок.

— Кой бе Рок?

— Синът на хлебаря. Беше само на девет години. Качил се на дърво и паднал много лошо. Мисля, че беше си счупил гръбнака. Умираще. Билките не помогнаха, само го унасяха в сън. Тя знаеше, че трябва да положи ръце на него.

— Както ти направи с Малик ли?

— Да, аз... — Тя спря. Какво говоря? Думите се изпреварваха една друга в неистово отприщване на чувства. Беше разкрила прекалено много, докато лекуваше Малик. А не трябваше да говори, не трябваше да го признава. Нищо ли не бе научила от смъртта на майка си? — Не, билките помогнаха. Докосването само успокоява. То не е...

— Каж ми — настоя дрезгаво той. — Трябва да го разкажеш, за да се освободиш. Каквото и да те е измъчвало през тези години. Повярвай ми. Не си ли разбрала още, че никога няма да те наскърбя?

Прав беше. Нейните спотаени спомени бяха пълни с отрова и страх, но тя не можеше...

— Не се страхувай. Страдам, когато те е страх.

Не искаше Гейдж да страда. Никога не е искала да му причини болка... Погледите им се срещнаха и Брин видя в неговия само истина — желание да узнае нещо, от което тя се страхува.

Въпреки това тя не можеше да го погледне след казаното. Сложи глава на гърдите му.

— Билките помагат много. Знанието за тяхната употреба помага още повече. — Тя помълча и каза бързо: — Но докосването излекува.

Той мълчеше.

— Защо ти разказвам всичко това? Ти не вярваш в нищо, което не може да се види.

— Защото имаш нужда да ми го кажеш.

Да, вярно беше. А неверието му може би опазваше тайната понадеждно.

— Не е магия. Мисля, че идва от Бога. Че той избира някои хора, дава им този дар, а те трябва да го използват. — Гласът ѝ изведнъж стана гневен. — Това не е неестествено. Не повече от хубавия глас или от грациозната походка. Това просто не е... обикновено.

— Но хората не го разбират.

— Не.

— Кога разбра, че имаш този дар?

— В годината, преди да напусна Гуинтал. Бях изплашена. Мама ми беше казала, че той се предава от майката на първото ѝ дете и вероятно ще се прояви, докато още съм дете. Тя го разбрала едва на седемгодишна възраст.

— Защо си била изплашена?

— Защото го разбрах, когато ми се наложи да лекувам Селбар.

Той се вцепени.

— Ще разбере ли най-после, кой е сега пък този Селбар?

— Един вълк. Намерих го в гората ранен. Елен бе разкъсал с рогата си рамото и гърдите му.

Очите на Гейдж се разшириха.

— Вълк? — Тай започна да се смее. — Как така вълк?

— Един вълк — красавец. Ако не бях станала лечителка, щеше да умре.

Смехът му замря.

— А ти си можела да загинеш, докато си лекувала този красавец!

— Имах този дар и трябваше да го използвам.

— Майка ти сигурно е щяла да ти прости, ако не си го използвала в този случай.

— Но аз нямаше да си простя. Особено след като вече знаех, че го имам. — Тя си спомни оня ден в гората. — Ръцете ми изтръпнаха, после станаха много топли. Когато ги положих върху раните, усетих, че тялото на Селбар почна да се затопля. Останах при него цяла нощ. На сутринта вече знаех, че той ще оживее.

— Могъл е да оживее и без теб.

— Да, ако Бог рече. Не казвам, че този дар помага на всички. По-лесно е да помогнеш на дете или на човек като Малик. Те виждат по-ясно от останалите. Но понякога не се оправят. Умират...

— Обаче синът на хлебаря не умря, нали?

— Не, той оживя и оздравя. След четири месеца започна пак да се катери по дърветата. Отначало говореха, че било чудо. — Тя затвори очи. — А после го нарекоха другояче.

— Магия.

Тя потрепери от тази дума.

— Тя не беше магьосница. И аз не съм. Това е дар.

Гейдж мълчеше и я държеше в прегръдката си. Благословено спокойствие...

— Ти и сега не ми вярваш, нали?

— Много бих искал да ти повярвам. Ако е по силите ми, бих ти дал каквото пожелаеш. — Той я погали по косата. — Зная, че не си магьосница, че си мила и хубава и че искаш да правиш само добро. Искам да защитавам с бой и теб, и твоя дар, докато съм жив. Това достатъчно ли е?

Не беше достатъчно. Оставяше я сама в кръга. И все пак, неговата преданост бе скъпоценен подарък. Той чу каква е тя и не показа страха и погнусата, които бе виждала по лицата на други хора. Каза, че я приема такава, каквато е. Завладя я спокойствие, сякаш бяха снели тежък товар от гърба ѝ.

— Не мога да искам това от теб. Този дар е даден на мен и аз трябва да нося последиците.

— Не си го искала. Аз сам ти го казах. — Той притисна лицето ѝ до рамото си. — Сега не говори повече за това. Почивай и прогони всяка мисъл от главата си, докато напуснем това място. Колко път имаме до онова рибарско селище?

— Селкърк? Един ден. Трябва да пренощуваме тук.

— Можеш ли да водиш хората ми сега? Според мен трябва да продължим, щом дойдат с продуктите. Искам да се махнем оттук. Ще вървим цяла нощ, ще стигнем селото, докато съмне и аз ще потърся да наема кораб.

Той никога не пътуваше нощем. Всеки знае, че това е много опасно и за хората, и за животните. Сега го правеше, защото знаеше, че Брин иска да се махне от това място. Заля я топла вълна. Тя затвори очи и се остави да я носи. Конфликтът неизбежно щеше да възникне пак, но тя ще приеме неговата закрила и покоя и ще се наслади на момента.

Денят бе пронизващо студен. Вятърът злобно хапеше, когато на другия ден призори пристигнаха в Селкърк. Селото се видя на Брин по-малко от преди. Беше го запомнила като оживен, шумен град, а всъщност по скалистия бряг бяха пръснати всичко около двадесет къщи. Беше много рано и по улиците нямаше хора, но на брега вече изкарваха две лодки в морето. Четири други се подготвяха за излизане.

— Какво има? — попита Гейдж. — Не е ли това селото?

— То е. — Не беше възможно да е сгрешила. — Мислех си, че е по-голямо.

— За децата всички неща изглеждат по-големи. — Гейдж се обърна към Малик. — Не зная колко дълго ще ни се наложи да останем тук. Провери дали ще може да се намери подслон за нас. На този бряг е дяволски студено.

— Какво ще правиш? — попита Малик.

— Това, което правя най-добре. Размяна. — Той подкара коня. — Искам да заваря онези рибари, преди да са отплавали, за да не се мотая тук до довечера.

Да се мотаете? Гейдж не знаеше какво означава тази дума, помисли тъжно Брин. Той бе винаги в движение, постоянно неспокоен. Но бе поел доброволно изтезанието на принудителното бездействие, за да се бори за спасяването на Малик. Това само подчертаваше дълбочината на чувствата му към сарацина.

— Елате с мен — каза Малик. — Ще приберем жените на топло. Адуин посиня от студ.

— Благодаря — каза саркастично Адуин, — но аз не се оплаквам. Както виждам, ти трепериш като лист от вятъра.

Той се обиди.

— Винаги забелязваш лошите неща. А видяла ли си колко красиво яздя този жребец или колко съм умен? Не. Виждаш, че страдам от студа. В моя роден край не духат такива ужасни северни ветрове.

Адуин скри очите си от него.

— Радвам се, че ми обясни. Вече няма да те коря, че си толкова изнежен.

— Изнежен?! — Малик беше вбесен. — Няма изнеженост в...

— На Адуин може да не ѝ е студено, но аз умирам от студ — прекъсна го Брин. Закачките между тях винаги я забавляваха и сега се изкушаваше да ги остави да продължат, но беше много уморена. Емоционалната ѝ реакция в Кайси и дългото пътуване я бяха изтозили. — И ми се спи.

— Веднага! — каза Малик ѝ махна с ръка на Льофон.

Тръгнаха към селото. Селянките се оказаха крайно недоверчиви и не искаха да се пазарят. Почти цял час беше нужен на Малик, за да изпълни мисията си. Върна се навъсен при Брин и Адуин.

— И на Гейдж хич няма да му хареса, ако мъжете са толкова стиснати и се пазарят толкова много като жените си. Осигурих да ползваме само пет от къщите и то на много висока цена. Чудя се как не взеха и брадата от лицето ми. — Той посочи с глава една малка къща с изглед към морето. — Брин, това ще е вашия подслон с Гейдж. — Той се обърна към Адуин. — Алис и ти ще се настаните в съседната къща. Льофон и мъжете ще се натъпчат в останалите три къщи.

— А ти къде ще спиш? — попита Адуин.

— На прага ти.

— Какво?!

— Нямам друг начин да ти докажа, че не съм слабак. — Той зае героична поза. — Ще се сгуша на твоя праг срещу вятъра и ще те пазя от всички опасности. — И додаде мрачно: — Даже ако настина толкова ужасно, че болестта ме отнесе от този свят.

Адуин изсумтя.

— Давам ти два часа на прага.

— Ще видиш. — Малик се загърна по-плътно в дрехата си и тръгна към Льофон. — Сега влез и се стопли, а аз ще настаня удобно всички на този забравен от Бога бряг... Всички, освен себе си.

Адуин дълго гледа след него намръщена.

— Дали ще го направи наистина?

— Няма да се учудя — отговори Брин.

— Спри го, моля те! Беше болен — каза Адуин. — Няма да е добре за него.

— Вече не е болен. И е силен, както винаги.

— И все пак е глупаво. Кажи му да не го прави.

— Защо не му го кажеш ти?

— Защото той иска точно това. Да му кажа, че е силен като бик и че няма нужда да ми го доказва. Е, няма да го направя.

— Защо не?

— Защо той се възползва от всяка... Просто няма да го направя!
— Адуин повика Алис, която говореше с Льофон. — Алис, ела! Вече имаме подслон! — Тя погледна Малик предизвикателно. — Сигурна съм, че там гори хубав голям огън.

— И аз съм сигурен — каза Малик с траурна физиономия.

Адуин измърмори нещо неразбрано и тръгна към къщата.

— Сърдита ли е? — попита Алис, когато стигна при Брин.

Брин вдигна рамене.

— Нямам представа. — Отношенията между Адуин и Малик бяха сложни. Никога не се знаеше какво точно чувстват двамата. — Защо не я попиташ?

— Сигурно няма да ми каже. Не говори за Малик. — Врълхлетя ги порив на вятъра. Алис потрепери и бързо влезе в къщата.

Брин забеляза, че от ден на ден Алис се закръгля все повече. Тя пращеше от здраве и пътуването я правеше по-силна, вместо да я изтощава. Нещо повече: Алис се гордееше, а това не се бе случвало през всичките години, докато обслужваше Адуин. Сега двете жени бяха приятелки, а не господарка и слугиня. И двете печелеха от тази промяна.

Тя погледна надолу към брега. На една преобърната лодка седеше Гейдж и говореше с малка група селяни, които го бяха наобиколили. Той махаше с ръце и се усмихваше в стремежа си да убеждава и да ласкае. В сивата светлина на този мрачен ден косата му,

рошава и развяна от вятъра, блестеше катраненочерна, не кестенява. Тук, между къщите, бе студено, но там, до водата, сигурно вятърът реже като нож. Когато се върне, Гейдж ще бъде премръзнал до кости. Ако Малик беше прав, няма и скоро да се върне.

Все едно, няма да му помогне, ако остане да мръзне и да се тревожи тук. Тя бързо се прибра в къщата, която ѝ посочи Малик.

Гейдж се върна от брега, когато вече бе мръкнало. Брин стоеше до огъня и погледна към него, когато влезе.

— Изглеждаш ужасно. Затвори вратата и ела до огъня.

Не беше лъжа. Бузите му бяха измръзнали. Около устата му се бяха вкопали дълбоки бръчки от изтощение.

— Огън? Какво е това? — Устата му се изкриви в присмехулна гримаса. Той прекоси стаята и протегна ръце към огъня. Облъкна го топлина и той затвори очи. — Ах, да! Спомних си.

Тя развърза наметката му и я остави на стола.

— Свали си ризницата.

— След малко.

— Веднага. Толкова си уморен, че може да заспиш прав всеки момент. Така поне изглеждаш. Нямам желание да дърпам това тежко нещо, когато си заспал.

— Опърничава жена! — Гейдж се замота несръчно с кожените катарами. — Пръстите ми са се вдървили.

— Стой мирно. — Тя се повдигна на пръсти, отпусна ризницата на раменете му и разкопча другите катарами. — Сега я свали и съблечи другите дрехи, докато донесат водата.

— Вода?

— Да се изкъпеш. Войниците на Льофон топят вода от цял час.

Той я погледна изненадано.

— Колко любезно от страна на Льофон. Досега не е бил толкова загрижен за удобствата ми.

— Като се съблечеш, влез ей там. — Тя кимна към плитьк дървен чебур, който бе изпросила от селяните. — Май мирише на вино, но не можах да намеря нищо друго. Жените ме гледаха като луда, когато споменах за къпане.

— Виното е по-добро от вонята на риба, която дишах цял ден.

Тя сбърчи нос и каза, докато отваряше вратата:

— Май че се е лепнала за теб.

Когато се върна, той седеше в малката „вана“, намръщен и ядосан, и каза нетърпеливо:

— Да свършваме с това! Вцепених се. Студено ми е. И много се съмнявам, че изобщо ще мога да изляза от този съд. Май че съм се заклешил.

— Винаги можем да разсечем дъските около теб. — Брин махна с ръка на двамата войници, които я следваха с ведра в ръце. От водата се вдигаше пара.

Четири ведра гореща вода. След четвърт час Гейдж се облегна назад във ваната с въздишка на облекчение.

— Постопли ли се? — Брин насапуниса широкия му гръб и го изплакна.

— Да. Бях започнал да се съмнявам, че някога отново ще се стопля. Боже, колко бе студен този вятър!

— Би трябвало да си свикнал със студа. Норвегия е студена страна, нали?

— Да, но аз отдавна не съм бил в Норвегия. Във Византия е топло, а климатът на Нормандия е приятен. Чудя се как Хийвалд е решил да търси покой толкова далеч на север.

— В Гуинтал не е толкова студено. Казах ти, че вътрешността на острова е заслонена от високи скали. — Брин се изправи. — Мисля, че си чист, доколкото позволява тази малка вана. Стани да те избърша.

Той простена, изправи се с мъка и излезе от ваната.

— За малко.

— За малко какво? — попита тя разсеяно, както го бършеше.

— За малко да ти се наложи да викаш Льофон с брадвичката.

— Е, не се наложи. — Тя го обвини с огромния пешкир. — А аз имах късмет да намеря даже и тази малка вана. Сам си си виновен, че си пораснал толкова много.

— Това е семейно проклетие. Хардраада бе висок над два метра.

— Наистина ли! — Не беше виждала толкова висок мъж.

— Наистина.

Тя поклати глава.

— Смайващо. Седни край огъня, докато кажа да махнат ваната и ще ти дам яхнията.

Той седна до огъня и се облегна на камъните.

— Може ли да попитам, защо си толкова мила към мен?

— Защото съм отпочинала и съм се стоплила, а ти не си.

— По-рано не чувстваше нужда от равенство.

— Ти не позволяваш на хората да бъдат внимателни към теб.

Посягаш и вземаш и не даваш възможност на никого да ти даде. — Вятърът се втурна в къщата, когато Брин отвори вратата и извика войниците. — Загърни се в пешкира.

Тя излезе с войниците, които изнесоха ваната. Когато се върна, бе намръщена.

— Малик наистина седи на прага на Адуин.

— Зная. Налетях на него по пътя насам и той ми каза, че намерението му било да направи точно това.

— Каква глупост! Навън е леденостудено. Може би Адуин е права — трябва да го повикам да се прибере вътре.

— Остави го на мира. Няма да ти благодари за намесата.

Може би е прав, помисли си Брин. Обикновено Малик знае какво прави.

— А вечерята ми? — подсказа ѝ Гейдж.

Тя отиде при гърнето, което вреше на огъня.

— Намери ли лодки?

— Само четири. — Той пое дървената купа и лъжицата, които тя му подаде. — Съвсем малки. Никоя не може да побере повече от осем души. Това значи, че трябва да оставим тук повечето от хората на Льофон и всички коне.

— В Гуинтал няма да ти трябва много войска.

— Дано да е така. — Чак когато яхнията свърши, добави: — Но всичко се променя. Гуинтал може да не се окаже онова мирно пристанище, за което си спомняш.

— Ще си бъде същия — каза бързо тя. — Гуинтал никога не се променя. Още яхния?

— Не. — Той остави купата до огнището. — Трябва да ти кажа нещо.

Тя се вцепени.

— Какво?

Гейдж хвърли пешкира настрана и стана.

— Трябваше да кажа по-скоро, че имам да ти покажа нещо. — Както си беше гол, той отиде до стола, на който бяха струпани дрехите му и извади кожената си пунгия. — Както изглежда, ние не сме първите странници, идвали тук тази есен. Преди седмици селото е било посетено от един млад благородник с руса коса и хубаво лице.

— Ричард?

— Не си казал името. — Той развърза пунгията. — Но искам да стигне до някакъв остров на север. Купил лодка от тях и наел един младеж да му помогне да стигне там по море. И платил с това.

На дланта му лежеше малък рубин.

— Твой ли е?

— Да. Сигурно Делмас го е дал на Ричард.

— И аз си помислих така. — Той й даде рубина. — Уолтър, младежът, го дал на баща си да го пази, когато тръгвал от селото. Изглежда се е сетил, че не трябва да рискува да носи ценности със себе си, докато придружава Ричард.

Украшението лежеше на дланта й студено и чуждо. Беше го носила през цялото си детство, а сега сякаш не й принадлежеше. Обичта й към него бе помрачена от алчността на Делмас и от злобата на Ричард.

— Този Уолтър може да е завел Ричард до Гуинтал, но не е могъл да намери пристан. Лудост е било даже да опитва.

— Ако Ричард е успял, можем да очакваме неприятни изненади след пристигането си.

— Не е могъл да намери път — каза убедено тя, отиде при кожената си торба в ъгъла и остави рубина в нея. Съмняваше се, че някога ще си го сложи пак. — Той не застрашава Гуинтал. — Въпреки тези уверения, появяването на Ричард на хоризонта я изпълни с тревога. Той не ги следваше. Беше ги изпреварил. Обезпокоително бе, че правеше неочаквани неща.

Тя взе одеялата от ъгъла и ги донесе до огнището.

— Това са нашите одеяла. Проветрих ги днес следобед. Онези там, на леглото, са мръсни. Не съм сигурна, че не бъкат от буболечки. — Тя постла одеялата. — Тръгваме ли утре?

— Да, на разсъмване.

— Тогава лягай и заспивай. — Тя свали роклята си и легна. — Защо стоиш там? Знаеш, че си изтощен.

— Да. — Той легна на своето одеяло, далеч от нея. — Лека нощ. Брин се взираше в него изумена. Нямаше съмнение, той ѝ обърна гръб. Тя се сви на кълбо, като внимаваше да не го докосне.

— Лека нощ.

В стаята се възцари тишина, нарушавана само от съскането на горящите цепеници.

— Защо? — попита тихо той.

Тя искаше да му зададе същия въпрос. Защо бе легнал толкова далеч от нея?

— Защо беше толкова мила към мен тази вечер?

— Защо беше толкова мил към мен в Кайси?

— Значи от благодарност?

— Да. Не. Защо трябва да питаш за причини? Ти имаше нужда и аз ти помогнах с желание. — Тя помълча и го попита колебливо: — Защо не ме прегърнеш? Много ли си уморен?

— Не бях те виждал такава, каквато те видях в Кайси. Искях да те оставя на мира за известно време.

Доброта.

— Когато ме прегръщаш... ми е приятно. Чувствам се много самотна и малко се страхувам. Ако не те затруднява прекалено много...

Ръцете му я прегърнаха — тежки, топли, закрилящи.

— Не ме затруднява — каза той с нисък глас.

Тя сложи глава на гърдите му.

— Благодаря ти. — Космите на гърдите му миришеха леко на сапун и на билките, които бе сложила във водата. — Не искам да те безпокоя.

— Напразно. Ти винаги ме правиш неспокоен. — Ръцете му я обгърнаха още по-здраво. — Заспивай. Ще имаш нужда от тази почивка. Пътуването в това студено море утре ще бъде неприятно.

— Да... — Ръцете ѝ го прегърнаха здраво. Искеше да му говори, да се сгуши още по-близо до него, но знаеше, че трябва да лежи спокойно и да го остави да спи. Гейдж не само не бе почивал цял ден, но заради нея бе издържал на студа и на вятъра. — И двамата ще заспим...

В просъница дочуваше грохота на прибоя по осеяния с камъни бряг и жалния вой на вятъра. Тези звуци усилваха удоволствието да лежи до пламтящия огън, в могъщата прегръдка на Гейдж.

Малик трябваше да стиска пелерината си с две ръце, за да не я отвее леденият вятър.

— Оня глупак се е сгушил на прага като чувал с ечемик — каза ядосано Адуин, загледана през прозореца. — Алис, кажи му да се прибира.

— Кажи му го ти. Това си е ваша работа. — Алис се прозина и тръгна към сламеника си на другия край на стаята. — Заспивам. И аз, и бебето имаме нужда от почивка.

Алис бе последната надежда на Адуин да се отърве от замесване в последната лудост на Малик. Брин и Алис оставиха всичко на нея. Е, няма да му кажа, реши Адуин. Даже и да си даде труда и се опита да махне този идиот от прага, той няма да си отиде, знаеше го. В момента, в който той й каза какво ще направи, се разбра, че зад намерението му има нещо повече от очевидното. Този мъж вярваше в символи и ако му позволи да прекрачи прага й...

Можеше да остане във цяла нощ. Но тя още не се бе отървала от един мъж, за да има желание да допусне втори в живота си. А сега беше свободна и доволна — нещо, което не познаваше досега. Защо й трябва този шут, който към нищо не се отнася сериозно?

Вятърът заплющя отново. Малик се свиваше, за да се брани от него и сякаш се смаляваше. Скри лицето си в пелерината.

Този следобед Адуин излезе само за момент навън. Когато се върна в къщата, беше много доволна. Тогава времето бе ужасно, а сега студът стана още по-остър.

В моята родина не духат такива ужасни северни ветрове.

Добре де, нека се връща в своята Византия. Стига е страдал като чужденец. С изключение на Гейдж Дюмон, той нямаше приятели, тя чувстваше, че е много самотен. Защо е дошъл в тази страна, където го считаха за неграмотен дивак? Самата тя бе считала сарацините за невежи — докато срещна Малик. Никога не би му признала, но неговият ум и огромните му знания по всички въпроси я бяха изумили. Беше разбрала, че невежата е тя. През годините на брака си рядко бе излизала от стаята — все се лекуваше. През това време много пъти бе молила отчаяно на свещеника да я образува и знаеше повече от

болшинството жени. За голяма нейна досада, Малик ѝ каза, че доста от наученото е неправилно и търпеливо я поправяше на всяка крачка.

Гръмотевица.

Заваля ли? Не, това е просто грохотът на прибоя, помисли си тя с облекчение. Не че имаше някаква разлика. По-скоро ще го остави да се удави, отколкото да го покани да прекрачи прага ѝ.

Наистина вали. На прага падаха едри капки и се забиваха като игли в треперещото тяло на Малик.

— Света Майко! — Адуин направи три крачки и разтвори рязко вратата. — Влизай вътре!

Малик се изправи с мъка на крака.

— Мислех, че никога няма да го кажеш. — Той се усмихна щастливо. — Бях сигурен, че ще ми се наложи да стоя там, вън, докато пусна корени. Но не мога да си представя как нещо би могло да пусне корени и да цъфне в това ужасно време. То би било...

— Тихо! — Адуин го сграбчи за ръката, дръпна го в къщата и затвори вратата. — Алис се опитва да заспи. — Тя го замъкна до огнището. — Знаеш ли, не бих отстъпила, ако не беше заваляло.

Той кимна.

— Трябваше да предвидя този дъжд. Когато делото е добро, Бог винаги се намесва. — Той протегна ръце към огъня и въздъхна доволно. — И помага.

Тя се намръщи.

— Ял ли си?

— О, да! Знаех, че трябва да се въоръжа за битката. — Малик седна до огъня и кръстоса грациозно крака. Той винаги беше грациозен — всяко негово движение бе пълно с гъвкава сила и жизненост. — Карай нататък.

— Нямам намерение да се сражавам с теб. Отиваш си, щом се стоплиш.

— Много време ще ми трябва, докато се стопля. Ти ме остави цяла вечност в лапите на бушуващия вятър.

— Нямам нищо общо с това.

— Знаеш, че не е вярно. Аз страдах там навън заради теб.

— Защото ти подхвърлих две случайни думи? Аз просто се пошегувах, а ти започна да правиш глупости.

— Не са глупости. — Малик се взираше в огъня. — Не уважавам прославените рицари на Уилям, но одобрявам техния обичай. Когато влизат в двубой, те носят благословията на своите дами и посвещават битката на тях.

— Какво общо има това?

— Аз се сражавах с вятъра и със студа. И посветих тази битка на теб. — Той се обърна и я погледна в очите. — Ще ми дадеш ли благословията си?

Нещо дълбоко в нея започна да се топи. Колко хубав беше той в светлината на огъня! Хубав и нещо повече. Много повече.

— Още съм омъжена.

— Това не пречи на дамите от двора на Уилям. — Той кимна тъжно. — Но разбирам, че за теб ще е сериозна пречка. Не се тревожи, аз съм търпелив човек и вярвам, че тази пречка скоро ще изчезне.

Не можеше да откъсне очи от него. Честност и доброта. Хумор и страст. Всичко това чакаше зад красивата маска, от която се страхуваше толкова много.

— Нещо друго? — попита той. — Дай ми друга стена за изкачване, Адуин.

— Това е глупаво. — Гласът ѝ бе пресипнал. — Аз не съм награда, за да бъда спечелена. Дай сладките си думи и красивото си лице на някоя жена, която ще...

— О, ето какво било — прекъсна я той. — Това може би е най-стръмната от всички стени. Ти мразиш лицето ми.

— Аз не мразя лицето ти.

— Мисля, че го мразиш. Щом не ти харесва, трябва да се направи нещо. — Той се наведе, взе внимателно една полуизгоряла главня от огнището и я запали от пламъците. — Не е за самото лице, а за хубостта му. Значи ще е лесно да се оправи. Едно изгаряне на бузата, още едно над веждата...

— Какво правиш?! — Тя гледаше ужасена как той доближава пламъка до бузата си.

— Изкачвам укрепленията. — Той с усмивка допря пламъка до брадата си. — Това е трудна...

— Глупак! — Адуин изби главнята от ръката му. — Луд човек! Наистина щеше да го направиш!

— С голямо нежелание. Мразя болката. — Малик повдигна вежди. — За мен ще е по-лесно, ако го направиш ти.

— Аз? Искаш да те изгоря?

— Казах ти. Лицето ми не ти харесва, затова трябва да поправим нещата.

Щеше да го стори. Точно както бе седял четири часа на вледеняващия студ.

— Глупак! Идиот! Ти... — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Да не си посмял... Обещай ми, че няма...

— Шшт... Доколкото разбирам, не мразиш лицето ми толкова много?

— Обещай ми.

Ръката му се протегна и докосна пътечката на сълзите.

— Ако ми обещаеш да гледаш самия мъж, зад лицето.

Тя кимна усърдно.

Той въздъхна облекчено.

— Ах, още една стена е изкачена без рани!

Адуин не можеше да каже същото. Не знаеше дали е получила нова рана или старата се е отворила, за да изпусне отровата си. Знаеше само, че е разстроена и ранима както никога досега. Трябваше да отстъпи и да организира отбраната си. Тя избърса бузи с опакото на ръката си и се насили да бъде язвителна.

— Не си се измъкнал невредим. Брадата ти е опърлена.

— Ще я обръсна още утре. — Той изведнъж се намръщи. — Но това може да се окаже лошо.

— Защо?

— Трябва да ти призная нещо.

— Какво?

Очите му светнаха хитро.

— Без брада съм два пъти по-хубав. Истински Адонис. Мъжете стават толкова ревниви, че налитат на бой, а жените падат в несвяст, когато минавам. Слънцето се крие зад облак, заради блясъка на моето...

— Не мога да понеса това — изохка Адуин.

— Но се смееш. Това е хубаво!

Смехът ѝ угасна.

— Не искам пак да съм омъжена жена. Не беше никак приятно.

— Какво приятно може да има в това да си жена на онзи противен паразит? Трябва да се постарая да те убедя, че това невинаги е така. — Той посегна и хвана ръката ѝ. — Аз ще ти даря радост, Адуин!

Тя почти му повярва. Докосването му запалваше в тялото ѝ странни усещания, които я изпълваха с неспокойство. Преградите трябва да се вдигнат още по-високи. Тя дръпна ръката си.

— Алис ми каза, че се носят легенди за радостите, които даряваш на жените. Аз няма да бъда една от многото.

— Няма да бъдеш една... — Той спря. Търсеше думите. — Няма да кажа, че съм ги изпробвал, защото съм търсил съвършената жена. Няма да бъде честно, защото и те са ме дарили с много радост. Аз харесвам жените. Телата им са прекрасни, а те са много по-силни и по-близки до божественото от нас, горките мъжкарци. — Когато Адуин отвори уста да каже нещо, той вдигна ръка. — Но когато те видях, разбрах, че ти си жената, която ще ме направи по-съвършен. Заедно с теб няма да имаме равни. — Той пак вдигна ръка. — И ти ще разбиеш сърцето ми, ако не ми дадеш ръката си, Адуин.

Не можеше да поеме неговата. Ако го направи, ще предаде всичко, за което се беше борила тази вечер.

Не трябва да поема ръката му. Няма да се откаже от свободата си. Тя пое ръката му и пошепна:

— Това не значи нищо. Няма да легна с теб. Нищо не обещавам. Пръстите му стиснаха нейните.

— Не го искам от теб. Просто ще седим пред огъня, ще държим ръцете си и ще се радваме, че всеки от нас е част от другия. Ти ще се влееш в мен и аз — в теб. Ще видиш колко хубаво може да бъде това.

Близост. Сладост. Душата пее. Единение без съединяване.

— Виждаш ли? — попита Малик.

— Искам да те питам нещо.

— Питай!

— Наистина ли си два пъти по-хубав без брада?

— Не. Излъгах те. Четири пъти. Затова и пуснах брада. Не понасям завистта у...

— Мълчи. — Адуин пак се засмя. — Сигурно си грозен като греха. Без съмнение брадата прикрива слаба челюст и твоята суетност е... — Тя спря, осъзнала по колко начина я бе развълнувал той тази

вечер. Смях, сълзи и тази скъпоценна близост, която тя не познаваше досега.

Направи грешка, като го пусна да влезе. Сега вече нямаше връщане назад.

Адуин затвори очи и повтори отчаяно:

— Нищо не обещавам.

Но не можа да принуди себе си да пусне ръката му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейдж!

Брин отвори широко очи. Сърцето ѝ биеше до пръсване от ужас.
Кръв. Гейдж. Смърт.

Не!

Когато се събуди напълно я заля вълна на облекчение. Сън. Само сън.

Гейдж лежеше до нея край огъня, дишаше дълбоко и равномерно, ръцете му все така леко я прегръщаха. Тя остана да лежи и да се взира в него.

Гейдж залита напред, от гърба му стърчи дръжката на кинжал, той пада...

Само сън. Сънищата невинаги се сбъдват. Всъщност само част от нейните сънища бяха станали действителност. Когато заспиваше, тя се тревожеше от появяването на Ричард и страховете ѝ без съмнение я бяха увлекли в този страховит кошмар.

А ако беше истинско знамение? Ако на Гейдж му бе писано да умре по такъв ужасен начин?

Разкъсваше я непоносима болка.

Той отвори очи, сякаш го бе повикала.

— Брин?

Тя протегна треперещи ръце и докосна лицето му. Беше топло и плътно. В него трептеше живот.

— Какво има? — попита Гейдж.

Не искаше да говори за това. Беше само сън. Все едно, няма да повярва, че има значение на поличба. Забрави го. Погребете го.

— Не исках да те будя. — Пръстите ѝ го погалиха по устните. — Сънувах нещо.

— Ако съдя по това как трепериш, било е нещо повече от кошмар.

— Да. — Тя се сгуши до топлото му, стегнато тяло. — Но вече премина.

— Наистина ли?

Не напълно. Още я побиваха студени тръпки.

— Съвсем. — Тя зарови глава до рамото му. — И няма да се върне.

Той се засмя.

— Защото ти така искаш.

При тези думи в нея трепна надежда. Човек може да се бори със съдбата. Всеки път, когато лекуваше някого, тя се сражаваше с драконите и знаеше, че много хора биха умрели, ако не се бе намесила. Даже ако сънят беше истинско знамение, тя би могла да промени съдбата. Кой можеше да твърди обратното?

— Да, така е. Защото така искам.

А ако не успее да надвие? Ако те преживяваха последните си минути заедно?

В нощната тишина се чуваше съскането и пращането на горящите цепеници.

— Ако ти се иска... няма да ти откажа. — Гласът ѝ бе приглушен.

Той се вцепени.

— Да ми се иска?

Тя не отговори.

— Лъст? Любопитен съм да разбера, защо получавам този разкошен подарък сега, след като дни наред ми го отказваше. Какво стана с вината ти? Или престанах да бъда убиец? Ангелите ли се спуснаха отгоре да ти кажат, че съм невинен?

— Не. — Брин помълча за момент и промълви: — Защо ме питаш? Искаш го и го вземи.

— Защо — настоя той. — А твоята вина? Не си ли вече Батшийба?

— Виновна съм си и няма да престана да бъда. Завинаги. — Тя преглътна. — Защо спорим? Ти казваш, че трябва да се науча да приемам свършените факти. Направих го и толкова.

— Но защо го прие? — Той я отдалечи от себе си и вдигна брадичката ѝ нагоре. — Защо сега?

Сълзи опариха очите и замъглиха погледа ѝ.

— Разбрах... че имам... чувства към тебе.

— Какви чувства?

Нямаше да се смили, а тя се бе уморила да се бори с него.

— Мисля... че... те обичам.

Той издиша шумно.

— Аз също мисля така и беше крайно време да го признаеш. И сега какво ще правим?

— Казах ти вече какво можеш да направиш ти.

— Значи ми е разрешено да излея семето си в твоето тяло? Не е много добре.

— По-миналата вечер щеше да бъде съвсем добре.

— Тогава още не си бях дал сметка какво правя. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не. Не мога.

— Можеш и ще го направиш. Каза ми, че си приела моите грехове. Направи следващата крачка.

— Искаш прекалено много.

— Не повече, отколкото давам.

— За теб е по-лесно. Ти нямаш... — Тя се поколеба.

— Чест? Съвест?

Тя поклати глава.

— Ти си честен, но ние с теб виждаме нещата по различен начин.

— Тогава научи ме да виждам света такъв, какъвто го виждаш ти.

— Гейдж се усмихна накриво. — Не обещавам да възприема всичко, но поне ще проявя разбиране.

Бе разбрал съдбата на майка ѝ и лечителския дар, но никога нямаше да може да вижда света като нея.

— Казах ти какво ти предлагам. Ще го вземеш ли?

Той дълго се взира в нея.

— Не.

Отказът му я разтърси. Той я бе накарал да познае болката от незадоволеното желание.

— Сигурно си учудена. И аз се чудя. — Той отстрани ръцете си от нея и се премести по-далеч. — Лека нощ, Брин.

И ѝ обърна гръб.

— Много си непостоянен — каза тя, оскърбена. — И очевидно не знаеш какво искаш.

Той остана с гръб към нея.

— Зная съвсем точно какво искам, но нямам намерение да пожертвам кервана заради една камила.

Тя се намръщи озадачена.

— Какво е камила?

— Животно с гърбица. Използват го за превоз в пустинята.

— И аз съм тази камила?

— Има прилика. И ти си толкова упорита и носиш на гърба си товар колкото цяла дузина камили. Аз няма да бъда част от товара ти. Може да простиш на мен, но не и на себе си.

— Не ми е необходимо да си прощавам, когато ти се отдавам.

— Но на мен ми е необходимо ти да си простиш. По някакви странни причини, аз искам да дойдеш при мен от все сърце. — Той додаде уморено: — Заспивай. Може би този път сънищата ти ще бъдат по-приятни.

Сънят!

Страхът я обзе отново. Искаше да протегне ръка и да го докосне, да го приеме в себе си, но той направи това невъзможно. Тя разбра: Гейдж си мисли, че с този отказ ще я накара да отстъпи повече. Но я изпълни с отчаяние. Брин не искаше той да се отдръпне от нея в този решаващ момент. Искаше да му даде всичко, на което бе способна, и да вземе каквото може. Не искаше той да е сам!

Кръв. Гейдж. Смърт.

Може да не се сбъдне.

Боже, дано не се сбъдне!

— Сигурна ли си, че това е твоя Гуинтал? — Адуин сбърчи носле. — Не виждам нищо приятно тук. Изглежда сурово и студено място.

Нетърпелива усмивка огря лицето на Брин при вида на отвесните варовикови скали.

— Когато стигнеш там, вътре, е съвсем различно. Веднъж да заобиколиш скалите и да тръгнеш по долината... — Тя спря. Адуин очевидно се съмняваше. — Ще видиш.

— Да се надяваме, че всички ще се уверим — каза Гейдж. Той гребеше срещу неспокойните вълни. Погледна към трите лодки зад

тях. — Ако бъдеш така любезна да ни преведеш зад скалите, преди вълните да ни разкъсат на парчета.

Брин отклони погледа си от острова.

— На север, покрай онзи нос. Там има един залив...

— Не виждам залив — каза Гейдж.

— Той е зад онзи черен камък.

— Камък? То си е цяла скала!

— Заливът е зад него. Завий на изток и тогава заобиколи далечния край.

Всичко бе сладостно познато. Даже крясъците на чайките й звучаха като приветствена песен. Тя си бе у дома.

— Къде е селото? — попита Гейдж.

Брин показа една пътека, която започваше от брега и се виеше нагоре по хълма.

— Точно зад онзи хребет, но замъкът е на няколко мили оттам.

— Замъкът?

— Как мислиш, би ли живял Хийвалд в някоя колиба? Когато дошъл тук, той построил хубав замък. — Лодката стигна брега. Брин не дочака Гейдж да й помогне и скочи на камъните. — Ще го харесаш, сигурна съм. Това е красив каменен замък. Хийвалд не се е страхувал от нападение, но искал да е сигурен, че неговият дом ще издържи на годините и на времето.

— И издържал ли е?

— Разбира се. — Тя се намръщи. — Но когато го видях за последен път, времето и немарата бяха взели своето. Сега това е едно тъжно място.

— Тъжно? — попита Адуин.

Брин вдигна смутено рамене. Не искаше мисълта за тази тъга да направи Гуинтал по-несвършен.

— Може би това е плод на детското въображение. — Брин тръгна нагоре по каменистата пътека. — Хайде да тръгваме към селото. Искам да видите...

— Върни се! — извика Гейдж. — Няма нужда да бързаме. Ще почакаме другите.

Докато се връщаше обратно, Брин си даде сметка, че той е предпазлив, защото не знае какво ще намери в Гуинтал. Страхът му бе обясним, защото не познаваше нейния остров.

Но тя си беше у дома.

Адуин се доближи до нея и взе ръката ѝ.

— Не се изразих добре за твоя Гуинтал, Брин. Извинявай. Сигурна съм, че е красиво и приятно място.

Брин знаеше, че Адуин изобщо не е сигурна в това нещо, а се страхува да не я наскърби.

— Ти беше права. Гуинтал е преживял столетия, защото е изглеждал негостоприемен. — Тя погледна към другите лодки, които се приближаваха към брега. — Но ми се иска да побързат. Нямам търпение да тръгнем натам.

— Спомняш ли си някого от жителите на селото?

— Разбира се. Ние не живеехме в селото, а във Фокхар, но аз познавах... — тя спря. С радост си спомняше как тича през горите на Гуинтал, как майка ѝ я учи да познава билките, как играе из замъка. Всичко останало бе неясно и изкривено. — Познавах отец Томас, свещеника.

— Не си имала много познати — каза сухо Гейдж. — Съкровището близо ли е до селото?

Тя поклати глава.

— Не. В гората извън замъка.

— Тогава да побързаме и да го приберем — каза Малик, както скачаше от втората лодка. — И да се махаме от този смразяващ бряг!

— Още ли ти е студено? — попита Адуин. — Може би не е трябвало да си обръсваш брадата.

— О, да, много ми липсва. — Малик я погледна многозначително. — Не само ми топлеше на лицето, но и криеше слабата ми челюст.

— Вярно. Е, ще си пуснеш друга.

Брин ги гледаше смаяна. Брадичката на Малик беше на силен мъж. Без брадата той бе станал още по-хубав. Когато се появи при лодките преди два дена, тя бе изумена от разликата, но не можа да види реакцията на Адуин към промяната, защото той командваше втората лодка.

— Ако Бог даде — каза Малик.

Той и Адуин си размениха погледи и Брин изведнъж им завидя. Тайни шеги между хора, които се обичат. Трябваше вече да е разбрала,

че са направили крачка напред. Язвителността на Адуин бе смекчена, а Малик не бе толкова загрижен.

Третата лодка пристана на брега. Льофон вдигна Алис, остави я на брега и веднага започна да заповядва на войниците как да разтоварват багажа.

— Това единственото пристанище на острова ли е? — попита Гейдж.

— Да. — Брин престана да наблюдава Льофон. — Можем ли да тръгваме вече?

— Щом като разпоредя на Льофон какво да прави. Трябва да остане тук и да пази лодките, докато се върнем.

— В Гуинтал няма крадци.

— Откъде знаеш? Познаваш много малко хора тук, както изглежда.

— Мама ми е казвала.

— Майка ти сигурно не те е лъгала. Но когато е далеч, човек не помни ясно нещата. — Той срещна погледа ѝ. — Стражата остава тук.

Гейдж говореше не само за майка ѝ. Предупреждаваше я, че спомените може да я лъжат.

— Това само ще загуби времето на Льофон, но направи както искаш.

— Непременно. — Той отиде при Льофон.

— Чиста загуба на време — промърмори тя към отдалечаващия се гръб на Гейдж.

— Може би — каза Малик. — Но той вероятно мисли и за други опасности.

— Ричард? Мислиш ли, че е възможно да ни е проследил?

— Възможно е. Може да се е скрил някъде по брега от Селкърк насам, да ни е дочакал да пристигнем и да е тръгнал след нас по море.

— Не видяхме и следа от него по пътя насам.

— Но доста време имаше мъгла. Лесно е да се криеш в мъглата.

— А когато мъглата се е вдигнала, той се е държал на такова разстояние, че да не губи Льофон от поглед — каза делово Адуин.

Адуин не се страхуваше и Брин не трябваше да се страхува. В края на краищата, Ричард беше само един човек. Даже да намери пътя до залива, той не би могъл да надвие всички им.

Гейдж.

Кръв.

Но тя не бе видяла Ричард в съня си. Само Гейдж и кинжала...

— Брин? — Алис стоеше до нея. Гласът ѝ бе слаб, говореше напрегнато. — Искам да ти кажа нещо.

Брин тутакси се върна в настоящето.

— Добре ли си? Как понесе пътуването?

— Добре. Капитан Льофон и войниците бяха много мили към мен.

— Пътуването беше дълго, но щом тръгнем да вървим, ще се почувстваш по-добре. Сигурно си се схванала и...

— Искам да остана тук — прекъсна я Алис. — Няма да дойда с вас.

Брин се намръщи озадачена.

— Защо?

Алис се изчерви.

— Уморих се от пътуването. Ще кажеш ли на лорд Гейдж?

— Но ти си бременна! Може да ти потрябвам.

— Аз съм здрава и силна, както и детето ми. Има месеци до раждането. Ще ви чакам тук.

— Не искаш ли да се запознаеш със селяните? Ако останеш, ще трябва да отседнеш някъде.

Червенината стана още по-гъста.

— Може да не остана в Гуинтал.

Очите на Брин се отвориха широко. Тя беше смаяна.

— Но защо? Мислех, че сме се разбрали да се заселиш тук с детето си. Щом свикнеш, тук ще ти хареса. Там горе е много по-приятно, отколкото на брега и хората са по-добри, отколкото в Редфърн.

— Не съм дала съгласие. Ти просто... зная, мислила си, че правиш най-доброто за мен, но аз може да не... — Алис млъкна. Изглеждаше съвсем нещастна. — Ще кажеш ли на лорд Гейдж?

— Разбира се — каза Брин. — Ако наистина го желаеш.

— О, да! Да! — каза нетърпеливо Алис. — Ти не се нуждаеш от мен, а тук аз ще бъда много по-полезна. Мога да готвя на войниците и да събирам дърва за огньовете... — Тя вече бързаше към брега.

— Чу ли я? — Брин поклати глава. — Не трябваше да я пускаме. Ще се изтощи, докато чака онези мъже.

Адуин също поклати глава.

— Льофон няма да ѝ позволи да се изтощава. Не си ли забелязала колко се грижи той за нейното благополучие?

— Льофон? — учуди се Брин. — Не.

— Очевидно си сляпа. Той се отнася към нея, сякаш е направена от яйчни черупки. — Тя се усмихваше снизходително и гледаше как Алис бърза към капитана. — А той за нея е олимпийски бог.

— Щастлив човек! — мърмореше Малик. — Някои мъже биват боготворени, а други — измъчвани.

— И тя не иска да остане в Гуинтал, защото харесва капитана?

Адуин беше права. Сляпа съм била, помисли си Брин, завладели са ме собствените ми кахъри и не виждам какво става около мен. Едва сега си спомни колко пъти бе видяла Алис и Льофон да говорят и да се смеят по време на пътуването.

— Но тя носи детето на друг мъж! Какво ще стане, ако той не се ожени за нея?

— Мисля, че ще го направи — додаде накратко Малик. — А ако не, тя ще понесе последиците от действията си. Брин, ти не можеш да лекуваш душевната мъка както тялото.

— Но как ще живее като съпруга на воин? Ако остане тук, тя би била много по-сигурна.

— Но не и толкова щастлива. Ние не ценим мира като теб. Нека да отиде при Льофон.

— Говориш, сякаш съм я вързала. Тя може да отиде, където поиска. Желая ѝ само доброто. — И все пак, владееше я странно усещане, че е предадена и е останала сама. Беше се надявала, че ще има приятелка, когато другите си отидат. Спусна се да посрещне Гейдж, който се връщаше след разговор с Льофон, и му каза: — Говорих с Алис.

Той присви очи.

— Каза ли ти за Льофон?

Нова изненада.

— И ти ли знаеше?

— Знаех само, че те са постоянно заедно, а Льофон се държеше необичайно. Зад такова поведение обикновено стои жена.

Брин се усмихна насила.

— Е, тогава няма да се учудиш, че Алис иска да остане тук, вместо да тръгне с нас.

— Той е великолепен войник и добър човек, Брин.

— Да. — Тя промени темата. — Всички войници ли остават тук?

— Ще реша, след като се срещнем с местните хора. Повечето от тях в селото ли живеят?

— Да. Между селото и замъка има няколко чифлика.

— А стопаните им дружелюбни ли са?

Тя се опита да си спомни. Започваше да разбира колко изолирано е живяла като дете. Идваха в селото много рядко и тя смътно си спомняше, че нощуваха в къщата на един селянин по пътя от Фокхар. Дружелюбни? Приемаха ги с „добре дошли“, но не можеше да си припомни...

— Не са ни нападали, ако имаш това предвид.

— Точно това имам предвид. Не искам да ни прегръщат, а просто да не ни убиват.

— Казах ти, Гуинтал е мирно селище. Трябва да си алчен, за да си недоволен. Ние винаги сме били доволни.

— Дали ще бъде тъй, когато видят нашите натоварени със съкровището коне? — Той се усмихна цинично. — Мисля, че тази гледка ще възбуди у всички недоволство от техния хал.

Тя поклати глава.

— За какво са им злато и накити? Тук те нямат стойност. Гуинтал има собствена разменна система.

— Могат да отплават в страни, където се ценят. — Той замълча за миг. — Като баща ти.

— Баща ми не беше... не приличаше на другите мъже тук. — Всички тези въпроси я тревожеха и отравяха радостта ѝ от завръщането у дома. Не искаше да говорят повече за това. — Идваш ли или вечно ще се мотаеш тук? — Без да дочака отговор, тя тръгна по пътеката. Когато погледна през рамо, Гейдж се оказа точно зад нея. Следваха го Малик и Адуин.

Стигнаха хребета на хълма и спряха да погледат надолу към Гуинтал.

Гъсти зелени гори, самотни и чувствени. Сини езера, ферми с богати земи. Така беше запомнила Гуинтал — Гуинтал от хиляди сънища.

Брин се обърна и каза пламенно:

— Видяхте ли? Не ви ли казвах? Не е ли прекрасно?

— Всичко е още зелено — промълви Адуин. — Листата едва сега са започнали да падат. Изключително!

— Цялата вътрешност на острова е една долина. Скалите я пазят от лошото време. Запомнила съм само един снегопад през детските си години. — Тя посочи някъде далеч. — Гледайте, оттук се виждат кулите на замъка!

В далечните мъгли се мерзелееха сиви кули и бойници, които я чакаха.

Аз съм тук, Хийвалд. Върнах се у дома!

— Колко ще трае пътуването? — попита Малик.

— Два дена. — Тя посочи една гора отатък замъка. — А онова там е гората Фокхар.

— Където си отраснала ли?

Тя кимна. Стоеше, загледана в гората.

— Имахме малка къщичка близо до замъка. От времето на Хийвалд нашето семейство е живяло все в нея. Питам се дали още е там...

— Защо да не е? — попита Гейдж. — Времето е меко, няма ветрове. Ако на твоя остров няма разбойници и престъпници, къщичката сигурно си стои там, както сте я оставили. Нали не си започнала да се съмняваш?

Тя вдигна глава, когато усети лека насмешка в тона му.

— Не, не се съмнявам. — Брин тръгна надолу към селото. — Беше грешка на езика.

— Твоето село е много тихо — каза Адуин. Беше спряла да погледне през прозореца на едно дюкянче. — Видях съвсем малко хора. Щом ни видяха, бързо се прибраха в къщите си и затвориха вратите.

— Не са свикнали с чужденци. Тук не идва никой. — Но аз не съм чужда тук, помисли си Брин. Тя принадлежеше на това място и колкото и да бе нелогично — мълчаливата враждебност на хората я огорчаваше.

— И ти харесваш всичко това — каза Гейдж. — Безопасност. Сигурност. Никакви посещения от външния свят.

Брин стисна зъби.

— Да, точно това харесвам.

— Моето село приличаше малко на това — каза Малик. — Но дойде сушата и бяхме принудени да се пръснем по света, за да се спасим.

— Обикновено идва време, когато трябва да напуснеш утробата на майка си и да се впуснеш по широкия свят. — Гейдж погледна към Брин. — Иначе затъпяваш и умираш от мързел.

— Те не са нито лениви, нито тъпи — каза Брин.

— Тогава, защо няма пазач на залива? Твоят рай трябва да бъде пазен от натрапници!

— Казах ти, никой не знае пътя...

— Ние го знаем.

— Защото аз ви доведох. Казах ти, че няма да разбереш, защото си чужд. Ние нямаме нужда от стража, за да се пазим...

— Кой сте вие?

Тя се обърна. Пред тях стоеше белокоос старец в одеждите на свещеник. Олекна ѝ. Познаваше това лице. Тя пристъпи към него.

— Отец Томас!

Той не ѝ обърна внимание. Избелелите сини очи гледаха недоверчиво Гейдж над главата ѝ.

— Какво търсите тук?

— Не ме ли помните? Аз съм Брин от Фокхар!

Той насочи вниманието си към нея.

— Фокхар?

— Вие познавахте майка ми, Меъли.

Към недоверието на набръчканото му лице се добавиха и други чувства.

— Тя имаше дар. Измами ни и ни лиши от него, когато замина оттук. С теб ли е сега?

— Не, тя умря. Аз съм Брин. Помните ли ме? Посещавахме ви всеки път, когато идвахме в селото.

Той погледна втренчено Гейдж и каза с укор:

— Този човек е чужд тук. Не е трябвало да го водиш със себе си. Ние не харесваме странниците.

— Той няма да остане. Ще го заведе във Фокхар и после ще напусне острова.

Отец Томас поклати глава.

— Не е трябвало да го водиш. Той не е от нашите. — После погледът му спря на Малик, намръщи се при вида на бронзовата му кожа. — Нито този. Мургав като Сатаната...

— Разбира се, че не сме оттук. Нито искаме да бъдем — каза Гейдж. — Но ви уверявам, че Малик има сатанински импулси само от време на време. Иначе е сравнително безвреден.

— Отведи ги оттук — промърмори отец Томас, отстъпи назад и си тръгна. — Други са. Грешни. Не са като нас...

— Не са грешни. Различни не значи непременно лоши.

Отец Томас я изгледа смаяно.

— Разбира се, че значи!

— *Не значи.* Чуйте ме. Аз познавам тези... — Отец Томас вече не я чуваше. Беше се отдалечил надолу по улицата.

— Сигурно няма да е лесно да се снабдим с коне и с товарни мулета — промърмори Малик. — Твоят единствен познат не е твърде гостоприемен, Брин.

— Стар човек. Изглежда съзнанието му е замъглено — оправда го Брин. — Сигурна съм, че другите ще бъдат по-сговорчиви.

— Да можехме да ги извадим от скривалищата или да ги накараме да отворят вратите... — каза сухо Гейдж.

Адуин кимна.

— Може би Брин ще опита да отиде при тях. Тя е тукашна.

В този момент Брин се почувства по-чужда тук от всички тях. Щом отец Томас не я позна, не можеше да разчита на нищо. Свещеникът даже бе възнегодувал против майка ѝ. Дали и останалите островитяни се отнасяха така към нея? Тя изправи рамене и се насили да се усмихне.

— Да, тукашна съм. Почакайте ме малко. Ще отида...

— Малик, изведи Брин и Адуин извън селото. — Гейдж се обърна кръгом. — Аз със свикнал да се пазаря с недоверчиви хора.

Брин почувства, че ѝ олеква, но все пак бе задължена да предложи:

— Ще дойда с теб.

— Не се нуждая от помощта ти. Чакай ме тук. — Усмивката му бе неочаквано нежна. — Сам се справям по-добре.

Той отиде до най-близката къща, почука на вратата, постоя и си тръгна. Малик го погледа и каза:

— Елате, ще направим както каза Гейдж. Ще огледаме къде да построим стана си. Той може и да намери животни, но се съмнявам, че някой ще ни прибере да прекараме нощта.

Брин не си бе представяла така завръщането у дома. Даже навъсените жители на Селкърк се съгласиха да ги подслонят.

— Не се тревожи — пошепна Адуин и я хвана съчувствено за ръката. — Няма значение, че един старец ни мисли за врагове. Все едно — ти каза, че не познаваш никого от тези селяни.

Брин кимна рязко и тръгна след Малик. Адуин беше права, разбира се. Тя просто бе изрекла на глас мислите на Брин.

Не бива да се натъжавам, нито да се безпокоя заради това спречкване. Всичко ще бъде наред, щом стигнем Фокхар.

Гейдж можа да купи само четири стари коня и три малки магарета.

Когато ги доведе в лагера, вече се бе смрачило. Малик им хвърли един поглед и поклати глава.

— Ти ме разочарова. Това ли е човекът, когото наричат „краля на пазарлъка“? Тези същества могат да умрат до утре вечер!

— Не са чак толкова лоши — каза сприхаво Гейдж. — Не ни трябва бойни жребци или товарни коне, способни да изминат огромни разстояния.

— Но ни трябва животни, които поне могат да си местят краката!

— Тогава отивай и се пазари ти с тях! — каза Гейдж, седна пред огъня и протегна ръце. — Но не разчитай да се върнеш до сутринта или да вземеш нещо по-добро.

— Неприятелски ли са настроени?

— Ти беше по-приятелски настроен, когато промуши ръката ми с меч си при първата ни среща. — Гейдж сви рамене. — Но не са опасни. Съмнявам се, че в цялото село може да се намери даже и едно оръжие. Зяпаха ме, като да бях гладен вълк.

— Естествено — каза бързо Брин. — Държанието ти е застрашително.

— Да — той направи гримаса. — И щеше да стане още по-застрашително, ако бях останал още малко сред тези овце. Изкушавах се да им острижа руната всеки път, когато се дърпаха от мен и се мъчеха да се измъкнат.

— Те не са овце.

— Доста приличат. — Гейдж пое лицата, която Малик му подаде, гребна от яхнията и започна да яде. — Но не са толкова покорни. Все се опитваха да ме надхитрят в пазарлъка.

Малик взе поводите на животните и каза:

— Ще заведе тия нещастни екземпляри да попасат. Кой знае, може това да е последната им вечеря. Адуин, ще ми помогнеш ли?

— Не можеш един кон да заведеш до тревата без помощ! — Въпреки язвителните си думи Адуин скочи и го последва.

— Хората тук не са овце — повтори Брин. — Те просто са научени да живеят в мир.

— От Хийвалд Великолепния.

— Защо си толкова жесток? — Тя прехапа устни. — Държиш се, сякаш ги мразиш.

Той не продума, докато не изяде яхнията.

— Може би ги мразя. Може би искам да нямат добродетели, защото тогава не биха значили нищо за теб. — Той остави лицата и се загледа в огъня. — Някои от селяните, с които говорих, помнят майка ти... и теб.

— Питал си за нея?

— Разбира се! Питам ги за нея — каза грубо той. — Защото видях как оня стар поп те нарани с безразличието си.

— Не се обидих.

— Как не!

— Не можах само да разбера, защо той си мисли, че майка ми ги е измамила. Тя ги обичаше. Може би само отец Томас мисли така. Другите сигурно не й се сърдят.

Гейдж се взираше в огъня.

— Сърдят ли й се? — пошепна тя.

— Не, разбира се. Само оня луд старец.

Не ѝ казваше истината. Гейдж никога не беше лъгал, но сега я лъжеше, за да я предпази от разочарованието.

— Не е справедливо. Тя се раздаваше на хората, докато напусна селото!

— Прекалено безкористно, може би. Започнали са да я считат за своя собственост, защото винаги е била на разположение. Би могла да се поучиш от нейните грешки. — Той промени темата. — На кое място в гората Фокхар се намира съкровището?

— На южния край на острова има пещера. Там е скрито.

— Ако още е там. Майка ти казвала ли е на баща ти за него?

Той си мисли, че баща ѝ може да се е върнал и да е откраднал съкровището!

— Не.

— Защо?

— Мисля, че не му вярваше.

— Но го е обичала достатъчно, за да напусне Гуинтал и да го последва.

— Не съм казала, че не го е обичала. Тя просто не му вярваше. Страхуваше се, че ще доведе чужди хора да вземат съкровището и така ще навреди на Гуинтал.

— Както направи ти.

— Но това е друго. Ти ще си отидеш и ще ни оставиш на мира. Ти няма да навредиш на Гуинтал.

— Откъде знаеш?

— Ти просто няма да го направиш. Имаш чест.

— Велики боже! Ти май казваш, че ми вярваш!

Брин гледаше огъня.

— Аз наистина... ти вярвам.

Гейдж изруга през зъби.

— Най-после. Да се изтръгне едно признание от теб е все едно да газиш през подвижни пясъци. — Той помълча. — Напълно ли ми вярваш, или имаш резерви?

Искаше му се тя да му е повярвала, че не е убил Делмас и да му го каже. Но тя не можа да го направи.

— Вярвам, че няма да навредиш на нещо, което обичам.

— Значи имаш резерви. Е, по-добре е от нищо. — Той се взря в тъмнината. — До замъка Хийвалд има един ден път, така ли?

— Да.

— И още един ден — до пещерата?

Тя кимна.

— Значи след по-малко от седмица ще можем да се върнем със съкровището при кораба.

И тогава той ще отплува от живота ѝ. Болката, която докара тази мисъл, бе ужасно силна.

— О, не, няма да се отървеш от мен толкова лесно. — Гейдж я гледаше втренчено. — Много преди това ние ще се разберем.

Странно. Той изглежда можеше да чете мислите ѝ. Странно и малко страшно. С всеки ден Гейдж се доближаваше все повече.

— Исках да ти кажа за съкровището. Искам част от него да получи Адуин. Друга, по-малка част да вземе Алис. Това ще им помогне да се сдобият с известна независимост.

— Те може и да не се нуждаят от нея.

— Откъде знаеш?

Той искаше да каже, че и Адуин, и Алис бяха получили вече и любов, и закрила.

Брин усети отново студения полъх на самотата.

— И все пак, искам да получат по една малка част. Съкровището е огромно. Ти даже няма да забележиш липсата на няколко скъпоценности.

— А за Брин — нищо. Така ли?

Тя поклати глава.

— Никога не съм искала богатство. И няма да се нуждая от него. Обещавах ли ми?

— Щом искаш... Но за една жена понякога богатството значи повече опасност, отколкото сигурност.

— Защото мъжете мамят жените и се опитват да им вземат богатството. — Брин бе видяла това сред благородните фамилии на Англия. — Искам да ми обещаеш и още нещо — че ще браниш Адуин и Алис от онези, които ще се опитат да им вземат богатството.

— Е, това вече би било обещание, натоварено с тежки отговорности.

— Ще го направиш ли?

— Да, ще го направя. — Гейдж се усмихна накриво. — Но ми е любопитно, че жената, която търси само мир е решила толкова твърдо

да ме въвлече във война.

— Ти сам се хвърляш във войните. И ако трябва да се сражаваш, нека поне да е за справедлива кауза.

Той се позасмя.

— За каузата на обичаните от теб.

— Да. — Брин легна на сламеника и затвори очи. — Ела, легни. Трябва да тръгнем рано, ако искаме да стигнем замъка, преди да е мръкнало.

Той легна до нея и я прегърна. Завивката ги топлеше.

— Горката Брин, този ден беше труден за теб.

Наистина беше труден. Тя дойде тук в очакване... Не знаеше какво е очаквала, но не беше нито тази студенина, нито чувството за отчуждение.

— Във Фокхар няма да е така.

— Надявам се. Не обичам, когато те наскърбяват. — Устните му погалиха веждата ѝ. — И ме е яд, когато трябва да се бия с овце вместо с дракони.

— Те не са... — Тя се отказа. Не искаше да спори с него. Само след седмица ръцете му нямаше да я прегръщат. Тя се сгуши по-близо до него с глава на рамото му. — Очаквах прекалено много. Ще ми трябва време, за да се приспособя отново към Гуинтал.

Гейдж не отговори. Изглежда и той не искаше да спори с нея. Може би също усети, че това може да е една от последните им вечери заедно. Може би в края на краищата се бе примирил с оставането ѝ тук...

Гейдж!

Кинжал!

Кръв капе по тревата, тече по листата, нападали под дърветата.

Брин седна изведнъж в леглото. Дишаше тежко.

— Пак ли имаш кошмари? — попита сънливо Гейдж, без да си отваря очите. — Заспивай. — Той я дръпна да легне и я прегърна здраво.

Сърцето ѝ удряше толкова силно, че се боеше да не би Малик и Адуин да го чуват оттатък огъня.

— Ще заспя.

Тя нарочно отпусна напрегнатите си мускули. Не искаше Гейдж да се събуди напълно и да задава въпроси. Същият сън.

Не, не съвсем същия. По-рано бе видяла само Гейдж и кинжала. Този път видя мястото. Дървета. Трева. Листа, нападали по земята.

Кръв по листата.

Брин потрепери и усети как ръцете на Гейдж я прегърнаха още по-здраво.

Отпусна се пак. Кошмар. Не беше речено да се сбъдне.

Но това бе вторият ѝ сън за смърт, преживян повече от един път.

Кайси. Пламъците.

В съня имаше трева и дървета наоколо, спомни си внезапно тя, ужасена. Можеше да се случи тук, тази нощ!

Не, в съня имаше дневна светлина. Тя все още имаше време. Можеше да го предотврати.

Трябва да го предотврати. Ще наблюдава Гейдж, ще го пази, ще го държи далеч от всяка беда. Няма да позволи да ѝ го отнемат. Няма да позволи на драконите да го грабнат.

— Добре ли си? — промърмори Гейдж, като да усещаше смут в нея.

— Шшт, всичко е наред. — Тя го прегърна с пламенна майчинска сила. — Обещавам ти, всичко ще бъде добре.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мога ли да те попитам, защо ме наблюдаваш, сякаш си мислиш, че имам намерение да ти отрежа главата и да я сервирам на Малик за вечеря? — попита Гейдж нетърпеливо.

— Моля те — запротестира Малик. — Наричали са ме дивак, но никога не са ме считали за канибал!

Гейдж не му обърна внимание. Погледът му пронизваше Брин.

— Е?

— Не разбирам за какво говориш — каза колебливо Брин. — Не съм забелязала, че те наблюдавам. Мисля, че така ти се е сторило.

— Не ми се е сторило. След като се събуди тази сутрин, ти...

— Вижте! — Зарадвана, че може да отвлече вниманието му, Брин посочи кулите, които изведнъж се бяха появили пред погледите им. — Това е замъкът! Не е ли прекрасен?

Очите на Адуин се разшириха.

— Наистина е чудесен! Никога не съм виждала толкова красив замък!

Брин се обърна към Гейдж.

— В Нормандия имате ли толкова величествени замъци?

— Никога не съм виждал толкова голям — призна Гейдж. — Моят Белрийв изглежда мъничък в сравнение с него. Даже замъкът на Уилям е по-малък.

— Хийвалд се е нуждаел от голям замък. Щом пристигнал тук, той провъзгласил себе си за крал, а своите офицери — за рицари. — Тя смушка кобилата и я накара да тръгне в лек галоп. — Хайде, скоро ще видим крепостния ров. Той е като... — Изведнъж Брин дръпна поводите, даде си сметка, че с тази своя разпаленост може да направи грешка. Втурнала се бе напред, а по този начин можеше да изпусне Гейдж от поглед. Обърна коня и почака другите да я настигнат. — Побързайте. Яздите много бавно! Не искате ли да го видите?

Гейдж беше озадачен, но хладен.

— Защо спря?

— Защо не? Била съм тук много пъти. Отраснала съм в игри из голямата зала и другите стаи. След като се сдружихме със Селбар, двамата с него играехме на двора по цял ден. Вие не сте го виждали. — Тя се обърна към Адуин. — Тази вечер най-последно ще спим под покрив.

— Може би. — Гейдж очевидно се съмняваше. — Твоят замък е почти в развалини.

— Не е — възрази тя. — Здрав е както винаги. Не съм казвала, че е добре поддържан.

— Какво е ставало тук? Защо в замъка няма хора?

— Всички са си отишли. — Тя мина по подвижния мост и влезе през портата. Беше забравила колко тъжна картина представлява изоставеният замък. Сега го видя с техните очи. Между камъните във вътрешния двор бе прорасла трева. Второто стъпало към предния вход бе счупено. Разрушението обаче я разтревожи по-малко от тишината. — Казах ви, че това е тъжно място.

— Мисля, че ще е по-добре да се махнем оттук и да си направим лагер в гората — каза Гейдж. — Не се знае какво ще намерим из тези зали.

Кръв по зелените листа на земята.

— Не! — Брин скочи от кобилата. — Аз искам да пренощувам тук, в замъка. Няма нищо опасно.

Нищо толкова опасно, колкото онова, което дебнеше в гората.

Тя се обърна към Адуин.

— В другия край на двора има покрит кладенец. Когато напусках този край, комините теглеха добре. Ще може даже да се изкъпем.

— Баня... — промълви замислено Адуин.

Малик каза на Гейдж:

— Сигурно няма да е зле да използваме замъка. Може да се преборим с плъховете и хлебарките.

Гейдж погледна към тъмните прозорци на кулите.

— Ако бяха само хлебарките... Имам странното усещане, че... — Той сви рамене. — Глупости. Ще останем, щом искаш — каза той на Брин.

— Искам.

— Добре. — Малик се разбърза и свали Адуин от коня ѝ. — Хайде да видим дали кладенецът е чист.

Брин ги проследи с поглед, после се обърна към Гейдж.

Той стоеше с вдигната глава, сякаш се вслушваше в някакви звуци. Изразът му беше напрегнат. Разглеждаше внимателно замъка.

— Тук са, нали? — попита тя тихо.

Той я погледна.

— Кои?

— Хийвалд, годеницата му и неговите храбри рицари. Винаги съм усещала присъствието им тук.

— Глупости.

Тя поклати глава.

— Понякога духовете остават по една или друга причина. Затова този замък е тъжно място. Не е добре да попаднат на земята, вместо на небето. — Тя се усмихна. — Мислех си, че ще ги усетиш.

— Защо?

— Защото си воин като Хийвалд. Виждам те да крачиш през тези зали в доспехи... — Тя си го представяше ясно: тъмната му коса блести с червени отблясъци, а той върви покрай високите извити прозорци към залата, за да се присъедини към Хийвалд и другите рицари. Почти чуваше звъntenето на бронята му... — Няма от какво да се страхуваме. Мисля, че тук ще се чувстваш у дома си.

— А аз мисля, че си малко откачена, Брин от Фокхар. — В гласа му имаше само нежност, никакъв присмех. Той се обърна и хвана поводите на конете. — Влез там и виж дали ще се намери място, където да преспим. Но дано не е населено с разни животинки. Аз ще заведа конете в гората и ще ги вържа при хубавата трева.

Гората!

— Ще дойда с теб — каза бързо тя, грабна поводите на магаретата и го последва. — Може да ти трябва помощ.

— Не ми трябва помощ.

Брин вече теглеше магаретата към портата.

— Трябва ти, разбира се. Няма да можеш да се справиш с всички животни сам.

За нейна радост Гейдж не започна да спори, но се усмихна закачливо.

— Може твоите духове да ми помогнат.

— Мисля, че са заети прекалено много със собствените си грижи, за да мислят и за нашите.

— Колко себично от тяхна страна! — Той преведе трите коня през моста до гората. — А аз мислех твоя Хийвалд за прекрасен момък. Човек би си помислил, че той ще предложи... Какво търсиш?

Брин бързо отклони поглед от околните храсти.

— Ами, трева за паша, какво друго?

На лицето му се изписа съмнение.

— И аз това питам.

Брин избегна погледа му, заведе едно от магаретата до тревата и го върза за едно дърво.

— Така ще е много добре. Защо не побързаш? Искам да се върнем и да разберем дали кладенецът може да се използва.

За момент ѝ се стори, че ще подхване тази тема, но той се обърна и започна да разседлава конете.

— Какво ще кажеш за вълците?

— Какво?!

— В безопасност ли са животните тук? Ти каза, че в гората има вълци.

— Аз намерих Селбар далеч на север оттук. — *Селбар...* Заля я топлина, когато си спомни за вълка. Ще го види скоро, може би още утре. — Вълците не отиват далеч, когато по техните места има много плячка. Никога не съм виждала вълци около замъка.

— Мислиш, че твоят вълк е още жив?

Никога не бе мислила, че е възможно другото.

— Разбира се. Той беше съвсем млад, когато го намерих. Сега ще е в силата си.

— Мисля, че вълците не доживяват до старост. — Той привърши със завързването на поводите за дърветата. — А ти каза, че си била с него за кратко, докато си напуснала Гуинтал. Ако се е върнал в глутницата, може да те е забравил.

— Но аз не съм го забравила.

— Брин, той е само един звяр.

— Зная. — За нея той бе повече от звяр. След като го излекува, той бе станал за нея и спътник, и другар в игрите, и защита срещу самотата на пребиваването в кръга. — Не би могъл да ме забрави.

— Може да е опасно да се доближаваш до него.

— Той ще дойде при мен.

— Начело на глутницата?

— Не искам да говорим за Селбар. Всичко ще бъде наред.

— Трябва да говорим за него. — Гейдж се обърна и застана пред нея. — Не искам пак да те видя наранена.

— Казах ти, той няма да ме нападне.

— Но е възможно да не те помни вече — като онзи свещеник в селото. Готви се за това.

— Ти не разбираш. Селбар ще бъде различен. Той наистина ме обича.

— Дано да си права.

— Права съм. — Трябваше да бъде права за Селбар. До голяма степен за нея той представляваше Гуинтал — див и прекрасен, част от съществото й. Не можеше да понесе мисълта да го загуби. Тя се обърна и тръгна към замъка. — Ще видиш.

Гейдж тръгна с нея и каза мрачно:

— Разбира се. Защото нямам намерение да позволя първата ти среща с твоя вълк да се състои без мен.

Водата в кладенеца се оказа чиста. Изметоха залата, запалиха огън и стоплиха вода за ваните.

Беше се стъмнило съвсем, когато се събраха пред голямата камина в залата да изядат птицата, която Малик бе донесъл през деня.

— Замъкът наистина е великолепен — каза Адуин. — Чудя се защо някои от селяните не са се заселили тук, вместо да живеят край брега. — Тя посегна за ново парче месо. — То си е чиста загуба. Казваш, че няма живи членове от фамилията Хийвалд?

Брин поклати глава.

— Жена му не родила деца.

— Колко жалко! — В гласа на Адуин се долавяше явна горчивина. — Сигурно е бил много разочарован.

Брин разбираше, че тя приписва на Хийвалд реакцията на своя съпруг.

— Да, той е искал наследник на всичко това. Но се говори, че никога не е укорил жена си. Обичал я от все сърце.

— Приказки — позасмя се Адуин. — Мъжете винаги изкарват жените си виновни, когато се отнася за потомството им. Сигурна съм, че и твоят благороден Хийвалд е бил същия.

— Не съм съгласен — каза Малик. — Не е толкова невероятно един мъж да счита жена си за по-важна от поколението.

Адуин срещна погледа му.

— Лесно е да говориш така, когато не си засегнат лично. Другояче се чувстваш, ако другите мъже се хвалят с красиви и силни синове, а ти нямаш нито един.

— Не бих се чувствал различно.

Брин разбра, че те не говорят за бездетната жена на Хийвалд. Във въздуха трептеше болката на Адуин. Даже ако дойдеше времето, когато Ричард няма да стои повече между тях, неспособността на Адуин да износи бременност можеше да стане непреодолим проблем за Малик.

— Лесно е да се каже — повтори Адуин. Тя отмести поглед от Малик и стана. — Уморих се. Ще си полегна. — Малик понечи да я придружи, но тя го спря с вдигната ръка. — Не! Остани тук.

Малик се направи, че не е чул.

— Трябва да те пазя от хлебарките.

— Мога да се пазя и сама. — Тя прекоси залата и отиде при сламеника си.

— Разбира се, че можеш. — Малик я следваше. — Извинявай, това беше само номер за опазване на гордостта. Ужасно се страхувам от хлебарки и се надявам, че ще бъдеш тъй добра да ме пазиш от тях.

— Лъжец. — Адуин легна и се уви в одеялата. — Не се страхуваш от нищо на този свят.

— О, страхувам се! — Той се настани на своя сламеник близо до нея. — Искаш ли да ти кажа от какво се страхувам най-много?

Тя бързо затвори очи и прошепна:

— Не, не искам.

— Все едно, някой ден ще трябва да ти кажа. Защото страхът ми е голям и само ти можеш да ме успокоиш. — Малик се протегна и каза: — Но засега ще те оставя да се занимаваш с по-малкия ми страх. Да ти дам ли меча да гониш хлебарките? Боя се, че моята ръка ще трепери прекалено много.

— Глупак.

— Отказваш ли ми?

— Да. — Тя му обърна гръб.

Брин ги наблюдаваше от другия край на залата. Между двата сламеника имаше разстояние, те не се докосваха и все пак тя имаше странното чувство, че нещо невидимо свързва Малик и Адуин. Може би разногласията помежду им не бяха толкова страшни, колкото се бе опасявала.

— Нахрани ли се? — попита Гейдж.

— Да. — Брин си избърса устните и пръстите. — Сита съм. А ти? Искам да ти покажа нещо.

Той вдигна вежди и се надигна лениво.

— Надявам се, че не е някой от твоите духове. Тази нощ не съм в настроение да се занимавам с тях.

Брин стана и тръгна към вратата на залата.

— Не ти обещавам, че няма да усещаш присъствието им, но искам да ти покажа нещо друго. — Тя взе една от факлите, които бяха запалили, и излезе в тъмния коридор. — Стаята... в която често идвах като дете. — Брин вдигна високо факлата, изкачи каменната стълба и тръгна по дълъг, тъмен коридор. — Това е любимото ми място в замъка. Искам да го видиш. — Тя жадуваше да раздели всичко с него, да бъде сигурна, че той е изпитал всичко нейно, преди да е станало късно.

Тя ще прогони мрачните мисли. Нищо няма да му се случи. Ще направи така, че нищо да не може да му навреди...

— Тук е. — Брин отвори широката, обкована с бронз врата и пристъпи вътре. — Мисля, че това е било стая за съвещания.

Той я последва.

— Защо мислиш така?

— Съдя по гоблените. — Тя се загледа в изсивелите гоблени, които все още покриваха четирите стени. Бойни сцени, турнири, офицер, коленичил пред някакъв водач. — Няма нежни дворцови сцени, няма трубадури, нито събиране на реколтата. Това е стаята на някой воин.

— Тогава ми е чудно, че я харесваш толкова много. — Гейдж взе факлата от ръката ѝ и обиколи помещението, разглеждайки стенните килими. — Защо?

— Защото показва какви са били и от какво са се отказали в името на мира. Това е славата на тази стая. Не си ли ги представяш — събрани около масата, говорят и се смеят...

— А ти?

— Да. Да, представям си ги. — Тя застана до него. — Сякаш виждам всяка подробност.

— Аз също — промълви той, изучавайки гоблена, на който Хийвалд посвещава в рицарско звание един млад кавалер в доспехи. — Изключително!

— Така си и мислех. — Брин докосна ръката му. — Тази стая не прилича на другите. Те са изпълнени с тъга. А тази изобщо не е тъжна.

— Защо са тъжни другите стаи? Какво се е случило там?

— Напуснали са ги — каза просто тя. — Хийвалд сложил оръжието, но неговите офицери не били готови. След построяването на замъка за тях нямало предизвикателства. Били отегчени без постоянни войни и ставали все по-неспокойни. Един по един напуснали Гуинтал, докато останали само Хийвалд и Бентар. Когато и те умрели, останалите слуги изоставили замъка и се заселили в селото.

— Освен поколението на Бентар.

Брин кимна.

— Те не искали да напуснат това място и си построили къщичка недалеч. Утре ще ти я покажа. — Тя взе факлата от ръката му, отиде до камината, коленичи и запали дървата. Лумнаха ярки и топли пламъци и осветиха голямата стая. — Но това никога не... Това място е много важно за мен. Исках да го споделя с теб.

— Разбрах го. Тази стая е била почистена скоро, а ти си приготвила дървата днес следобед.

Разбира се, че е забелязал тези подробности. Гейдж виждаше всичко.

— Нямах време да направя кой знае какво. — Тя се намръщи при вида на остатъците от дъбовата заседателна маса и от столовете, които бе струпала в единия ъгъл на стаята. — Сигурно трябваше да махна тези неща още преди години, но те са част от стаята и от онова, което чувствам, когато идвам тук. — Тя се обърна към него. — Страхувах се, че няма да можеш да... — Тя занемя, останала без дъх.

Светлината на огъня очертаваше гигантската сянка на Гейдж върху гоблена, точно върху фигурата на Хийвалд, посвещаващ младия воин. За миг й се стори, че Хийвалд е оживял и че двамата са се съединили.

— Какво има? — попита Гейдж и тръгна към нея.

Брин видя как сянката слиза от гоблена и се усмихна.

— Нищо. Игра на светлината.

Гейдж и Хийвалд, мислеше си тя. Разбира се. Чудеше се как не го е осъзнала по-рано.

Гейдж спря пред нея и я загледа.

— Не съм сигурен, че този Хийвалд ми харесва.

— Защо?

— Защото го харесваш прекалено много.

Тя се засмя весело.

— Вярно е. Чувствата ми към него са особени и много силни. Но като вземем предвид разстоянието във времето, мисля, че ще ме разбереш. Ти много приличаш на него.

Гейдж поклати глава.

— Не се виждам като строител на крепост на мира. По-скоро би ми доскучало и бих се махнал като рицарите на Хийвалд. — Той погледна гоблена през рамо и остави факлата на стойката до камината. — Бас хващам, че и на него му е доскучало. Ако не е бил толкова упорит, той е щял да изостави замъка и да напусне Гуинтал. Сигурен съм.

— Той не би се върнал към войната. Защото е бил уморен и не е понасял вече всичко това.

— Не. — Гейдж се взираше замислено в лицето на Хийвалд на гоблена. — Но животът предлага на един мъж и други приключения, освен сеченето на глави.

Тя се усмихна.

— Може би е трябвало да стане някакъв принц на търговците.

— Възможно. — Погледът му се отмести към нея и той също ѝ се усмихна. — Но това изисква майсторство и търпение, каквито вероятно са липсвали на Хийвалд. Изключителни мъже като мен са рядкост.

Усмивката ѝ премина в смях.

— Говориш като Малик.

Неговата усмивка изчезна.

— Не, Малик е много по-търпелив от мен. — Той коленичи до нея и я загледа втренчено в очите. — Брин, защо искаше да споделиш това с мен?

Това беше моментът. Не бе мислила, че ще се окаже толкова несигурна и срамежлива. Тя облиза устни.

— Защото значи много за мен.

— Да. — Той чакаше.

— Искам да знаеш... Не мога да кажа, че не вярвам в това, което видях... — Тя посегна и сграбчи нервно ръцете му. — Но ако е станало... ако си убил Делмас... Искам да... — Тя затвори очи. — Приела съм го.

— Какво си приела?

— Че ако трябва отсега нататък да живея с тази вина, ще живея с нея. — Тя се наведе, сложи глава на гърдите му и прошепна: — Защото не мога да живея без теб.

— Благодаря ти, боже! — Ръцете му обхванаха главата ѝ и я залюляха леко. — Бях помислил, че никога няма да го кажеш!

— Ще се моля на Бог да ти опрости този грях. Аз съм виновна за това, което се случи. Ти беше невинен...

— Мълчи. Престанах да бъда невинен в деня, когато тръгнах с Хардраада на първото си нападение. — Той я целуна нежно по косата. — Но за теб ще бъде много по-леко, ако ми повярваш за това.

— Бих искала ти да... Нали ще ме... — Тя притисна устни до мощната му шия. — Искам да ти принадлежа тази нощ. Тук. На това място. Моля те, не ми отказвай.

Той я отдалечи от себе си и я загледа в лицето. Гласът му беше неспокоен.

— Мисля, че не мога да го направя.

Брин стана.

— Съблечи се. — Отиде до камината и взе одеялото, което бе приготвила. Разстла го пред огъня, съблече през глава роклята си и я хвърли настрана.

Обърна се към него.

Гол, мощен, готов. Тя тръгна разтреперана към него.

Сякаш гледаше приближаваща се буря. Знаеше, че ще я връхлети, ще я убие. И въпреки това бе преизпълнена с възторг и възбуда. Направи крачка към него, после още една.

Той изстена тихо, вдигна я и я облада диво, по животински, както го бе направил първия път.

Когато я изпълни, тя извика и отметна глава назад. Прегърна го здраво. Той бавно наведе глава и устните му покриха нейните.

Златна нежност. Огнена диващина. Само Гейдж можеше да ги съчетае така.

Той вдигна глава. Очите му блестяха.

— Аз... наистина... аз... обичам... о, по дяволите! — Той коленичи на одеялото и продължи с мощни, дълбоки тласъци.

Брин лежеше на пода и го гледаше. Косата му падаше до раменете като облак в черно и червено. Ноздрите му се разтваряха, докато се движеше в нея дълбоко и мощно.

Тя се устреми нагоре, искаше да поеме повече от него.

— Гейдж...

Потъмнели гоблени шепнеха зад него легенди за повехнала слава. Огнена светлина и пламъци. Хийвалд над нея, в нея, сянката му я завладява и ѝ носи наслада. Не, този път не е Хийвалд. Гейдж — жив, вълнуващ, любящ. Единствен.

Съединени завинаги.

— Бих искала да ми го кажеш. Моля те. — Брин се надигна на лакът и го погледна. — Само веднъж.

— Какво да кажа?

— Всичко. Не само откъслеци.

Гейдж се усмихна срамежливо.

— О, разбира се! Макар че няма да ми е лесно. — Той целуна млечнобялата ѝ гърд. — Имаш великолепни гърди. Обожавам ги!

— Аз не съм само гърди. Аз съм Брин от Фокхар.

— Осмелявам се да не се съглася. Ти си тези прекрасни гърди и това великолепно тяло. — Ръката му погали къдриците около женствеността ѝ. — И това скривалище на блаженството. — Той я притегли върху себе си и я залюля напред-назад. — Как го обичам!

— Може да не влезеш вече там, ако не чуя от теб другите думи.

— О, искаш да чуеш, че си моята дама и моя жена ли? Че уважавам ума и сърцето ти не по-малко от тялото? — Косата ѝ заглушаваше гласа му. — Това е тържествена декларация. Не зная дали я заслужаваш след всичко, на което ме подложи.

— Заслужавам я.

Той се засмя.

— Така значи. — Смехът му замря и той каза с прегракнал глас:
— Аз... те обичам, Брин от Фокхар.

Сълзи опариха очите ѝ. Ръцете ѝ го прегърнаха здраво.

— Май не беше толкова трудно.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. — Той я претърколи на гръб и се надвеси над нея. — Сега аз се нуждая от твоите думи. Кога ще се оженим?

Брин се вцепени.

— Друг път ще говорим за това.

— Сега.

— Казах ти, че не искам да... — Тя го погледна настойчиво. — Моля те. Не разваляй тази вечер.

Той изруга едва чуто.

— Не можеш да живееш без мен, а не искаш да се оженим? Що за лудост е това?

Тя не отговори.

— Това не ми харесва — каза Гейдж отчетливо. — Водиш ме тук. Използваш ме. Караш ме...

— Не съм те използвала. Исках само... Защо не оставиш нещата така? Защо трябва да питаш още?

— Защото имам пагубния навик да искам да съм наясно! — Той замълча. Изучаваше лицето ѝ. — Цял ден се държиш много странно. Следиш ме като хищник, готов за скок, а после ме приканваш да се съвкупявам с теб.

— Не стана нужда да те подканвам дълго.

— Вярно. Исках да се убедя, че всичко е наред и че мога да взема това, което искам. Но не всичко е наред, нали?

— Ще говорим, след като вземеш съкровището. — Тя стисна решително зъби. — Не искам да мисля за...

— Сватба? Деца? Напускане на Гуинтал?

Напускане на Гуинтал... Не си бе позволила даже да помисли, че ако се омъжи за Гейдж, може да възникне и такава възможност. Не бе мислила даже и за брак с него. Искаше само да се съедини с него, да му се отдаде, да взема от него. Искаше да открадне един миг на съвършенство, преди да...

Смразяващ страх я обзе при спомена за съня. Притегли го към себе си и го прегърна здраво.

— Не говори — промълви отчаяно. — Моля те, не говори. Още не. Не сега.

Той бе стегнат и се съпротивляваше, но изведнъж се отпусна и я прегърна по-силно.

— Много добре. Нека да не е сега. Мисля, че тази нощ взех достатъчно. Но скоро... Кълна се, Брин: скоро, много скоро!

Къщичката се оказа в още по-запуснато състояние от замъка. Върху сламения покрив бе паднало дърво и бе направило голяма дупка. Градината на майка ѝ бе завладяна напълно от бурените.

— Е, няма да можем да прекараме нощта тук — каза сухо Гейдж, когато застана на прага и видя синьо небе през дупката. — На какво разстояние сме от пещерата със съкровището?

— Не е далече. Няколко часа. Но ще ми е нужна дневна светлина, за да го намеря.

Малик погледна одобрително слънцето.

— До залез ни остава повече от час. Най-добре ще е да пренощуваме и да тръгнем сутринта. — Той обърна коня. — Брин, има ли поток наблизо?

— В гората, на около миля. — Нощ в гората. Опасна нощ... — Тя се обърна към къщичката и каза бързо: — Защо не пренощуваме тук? Аз се уморих, а вие? Колко му е да преметем? Направихме го в замъка. Поне ще имаме някакъв покрив над главите.

— В твоята къща има едно много голямо дърво. — Адуин направи гримаса. — И не ми се ще даже да мисля, какво може да е свило гнездо в клоните му. — Тя смушка кобилата, подкара я към пътеката и извика през рамо: — Не ме е страх от хлебарки, но чух нещо да пълзи. Сигурна съм.

— Брин, това е само една горска къщичка. Майка ти вече я няма. Предпочела е да я напусне. И за теб не е добре да оставаш тук.

Той си мисли, че не искам да си тръгна оттук, защото ме задържа спомена за майка ми. Страхува се да не се натъжа. Наистина ми е мъчно, но тази тъга е сладка.

Брин погледна към градината, където бе прекарала толкова щастливи утрини с майка си. Не усещаше присъствието на духове, както в замъка. Майка ѝ бе убита жестоко, но целта на живота ѝ бе постигната. Тя имаше лечителския дар и го бе приложила щедро и безкористно.

— Прав си, няма я тук.

Той я взе за ръка и я поведе към коня ѝ. Топла вълна на спокойствие и сигурност я заля, когато Гейдж я вдигна на седлото.

— Зная, че си уморена. Скоро ще спрем. Нали каза, че потокът е само на една миля оттук?

Отново я разтресе ужасът, който я бе накарал да се възпротиви на напускането на къщата. Тази миля щеше да ѝ се стори цяла вечност.

— Да. — Нямаше смисъл да се опитва да промени решението им. Можеше само да чака, да наблюдава и да се опитва да го предпази от опасността. — Върви напред. Аз ще те следвам.

Той вдигна вежди.

— Пътеката е широка. Можем да вървим един до друг.

Но ако съм до него, няма да мога да го наблюдавам.

— Искам да остана сама за малко.

Той сви рамене и подкара коня си в тръс.

— Не изоставай!

— Няма. — Нямаше намерение да остава много назад. Трябваше да е близо, за да се намеси, ако го нападнат. — Ще бъда наблизко.

Някой ги наблюдава.

Не бяха изменили и четвърт миля навътре в гората, когато Брин усети студените тръпки на страха. Погледът ѝ трескаво оглеждаше гъстия храсталак от двете страни на пътеката. Никаква следа от човек.

Как можеше да разбере, дали зад тези храсти не се крият хиляда врагове?

Ръката ѝ стисна поводите. Може би ѝ се бе сторило. Сигурно страхът ѝ правеше тези номера.

Велики боже, не ѝ се бе сторило! Там имаше някой! Бе толкова сигурна, както, че виждаше Гейдж на пътеката пред себе си.

Дланите ѝ лепнеха. Трепереше. Защо Гейдж не усеща опасността като нея? Къде бяха воинските му инстинкти? Изглежда нямаше и

представа. Може би така се е случило. Миг разсеяност и кинжалът...

— Гейдж!

Той я погледна въпросително през рамо.

Какво можеше да каже на човек, който вярва само на очите си? Че е сънувала смърт? Че усеща опасност наоколо? Никога няма да ѝ повярва.

— Хайде! — Тя подкара кобилата в галоп и се изравни с Гейдж. — Уморих се от този бавен ход! — извика тя и ръката ѝ плесна силно неговия кон по задницата.

— Защо по... — Гейдж ѝ хвърли смаян поглед, но конят му изпръхтя и препусна с все сила.

Тя го последва и се изравни с него, когато задминаха Малик и Адуин.

— Брин, да не би... — започна Малик.

Пред тях пътеката завиваше. Ами ако Ричард чака Гейдж там?

Тя удари с камшика и взе завоя преди Гейдж. Там нямаше никой. Ричард не стоеше на пътеката в очакване на Гейдж.

Но очите ги гледаха. Движеха се все с тях. Дебнат. Наблюдават. Там.

Тя стигна до потока запъхтяна, с разтуптяно сърце.

— Какво правиш? — попита Гейдж, докато успокояваше жребеца си и скочи на земята. — Без малко да събориш Малик и Адуин!

— Кобилата беше жадна. — Брин се смъкна от седлото и поведе животното към водата. — Искях да стигна по-бързо дотук.

— Очевидно — каза сухо Малик, той и Адуин стигнаха също до потока. — Но ние наистина нямахме намерение да изпием потока преди теб.

— Зная. — Олекна ѝ. Усещането, че ги наблюдават бе изчезнало. Той не ги бе последвал. През листака на дърветата се промъкваха дълги слънчеви лъчи. Скоро ще мръкне и те ще бъдат в безопасност. Ако се случи, то ще бъде денем. — Най-добре ще е да разположим стана, преди да се е мръкнало.

— Отивам за дърва. — Гейдж тръгна към храсталака.

— Не! — Тя го дръпна назад. — Аз ще отида. Погрижи се за жребеца. Още е неспокоен.

— Аз също — промърмори той, докато Брин се отдалечаваше в гората. — С всяка минута ставам все по-неспокоен.

— Ще ми кажеш ли най-последно? — Гейдж седна върху завивките си.

Тя очакваше този въпрос. Откак пристигнаха при потока той беше мрачен. Изненадващо бе, че не бе попитал нищо, докато вечеряха.

— Какво да ти кажа?

— Какво те тревожи.

— Нищо не ме тревожи.

Гейдж изръмжа.

— Не ме баламосвай. Сега е по-добре, отколкото на пътеката, но ти все още си като щик.

— Трудно ми беше... Замъкът, къщата...

— Има ли някаква причина да се страхуваш?

— Не се страхувам. — Тя легна до него и затвори очи. — Лека нощ.

Очакваше да настоява, но той само изпъшка ядосано и я пое в прегръдката си. Обгръщаше ги тъмнина. В тъмното той беше в безопасност. Трябва да се събуди, преди изгревът да наруши тази сигурност. Ако изобщо заспи. В момента имаше чувството, че никога вече няма да може да спи.

— Ще бъда доволен, когато се махна от този остров — каза грубо Гейдж. — Не ми харесва това, което става с теб тук.

Не е виновен островът. Те бяха донесли злото тук. Тя го бе донесла. Ричард и неговата алчност. Ако Гейдж бъде убит, вината ще е нейна.

— Гуинтал не е виновен.

— Но, разбира се! Как може едно толкова съвършено място да бъде виновно?

— Не е... Лека нощ.

Той промълви нещо едва чуто и я прегърна по-силно. Боже, нека да не идва, молеше се тя. Нека сънят да си остане само сън!

Но то дойде.

Тя се събуди посред нощ в ужас. Нещо я стягаше в гърдите по-силно, отколкото в съня.

Защото *той* беше дошъл.

Тя усещаше погледа му, втрепен в тях, макар че не можеше да го види.

Колко време бе стоял тук, преди да се събуди Брин?

Лежеше смразена. Беше ужасно да не можеш да направиш нищо. Искаше ѝ се да изтича в хрусталака след него, крещейки.

Защо не, мислеше си тя отчаяно. Защо не бива да изтичам след него? Щеше да е по-добре, отколкото да го чакам да нападне. По-добре, отколкото да видя Гейдж убит!

Убит. Прилоша ѝ при тази мисъл. Нямахте да го понесе.

Бавно и много внимателно тя отмести ръката на Гейдж от себе си и седна.

Движение. Там, в тъмното, нещо се промени... Погледът все тъй се взираше в тях, но сега беше по-предпазлив.

Така да бъде, помисли си яростно тя. Изправи се на крака, излезе тихо от светлината на угасващия огън и навлезе в гората.

Къде е?

Тя затвори очи и се опита да определи посоката. Очите ѝ се разтвориха широко. Той идва!

Усещаше го да се движи през храстите — бърз и смъртно опасен.

След това видя очите му.

Жълти, жестоки, блестят в светлината на месеца.

Жълти?!

— Селбар! — пошепна тя.

Олекна ѝ, чак ѝ се зави свят. Протегна ръка и сграбчи ствола на най-близкото дърво. Не е Ричард! Селбар е! Вълкът изпълзя безшумно изпод храстите. Не бе възможно да сгречи. Белегът прорязваше рамото и гърдите му...

Тя се усмихна и пристъпи към него.

— Дойде да ме видиш, нали? — пропя тя. — Ела, момчето ми, дай да видя...

— Не мърдай! — Зад нея стоеше Гейдж. — Брин, спри там, където си!

Вълкът бе този, който спря. Селбар изръмжа тихо и приклегна, готов да скочи.

— Върни се — каза Брин и направи още една крачка напред. — Той няма да ме нарани. Ела, момчето ми, ела и...

Но какво му беше на Селбар? Той се взираше в нея, сякаш не я познаваше, зъбите му бяха оголени, той ръмжеше!

Гейдж направи скок, застана между нея и вълка и извади меча си.

— Не мърдай! Какво прави той?

— Прибери меча! Не го закачай!

Селбар се колебаеше, но продължаваше да ръмжи. След миг изчезна също толкова тихо, както дойде. Обзе я разочарование.

— Не трябваше да се намесваш. Селбар нямаше да ми направи нищо лошо.

— За бога, Брин, сляпа ли си? Той те дебнеше! След миг щеше да скочи и да ти разкъса гърлото!

Тя поклати глава.

— Нямаше да... — Брин си спомни как застрашително я бе погледнал вълкът и спря. С мъка си даде сметка, че Селбар не я бе познал. Той можеше даже да я убие, както каза Гейдж. — Забравил ме е.

— Трепериш. Върни се при огъня.

Тя се остави на Гейдж да я води през гората. Чувстваше се унила и замаяна.

— Не разбирам. Той се държеше, сякаш съм му враг. А аз никога не съм му била враг. Бяхме свързани... Аз го обичах.

— Зная, че си го обичала. — Гейдж я побутна нежно към завивките ѝ и я загърна до шията с одеялото. — Той е диво животно. Не можеш да очакваш да помни дълго като тебе.

И друг път го бе казал. Тя беше спорила с него, но истината е била на негова страна.

— Мислех си, че тук нищо няма да се е променило. Че и той ще бъде същия.

Той седна до нея и я притегли към себе си.

— Как разбра, че е тук?

— Усетих го. Той ни следваше.

— Тогава трябва да си почувствала, че той те застрашава. Инак не би взела ножа ми със себе си.

— Нож?! — Тя го погледна изумена и проследи погледа му.

Гейдж я гледаше в ръцете.

Вцепени се от ужас. Ръката ѝ стискаше здраво костната дръжка на кинжала на Гейдж.

— Не помня кога съм го взела — пошепна тя.

— Но добре направи. Събудих се, когато го изваждаше от ножницата. Макар че не е кой знае каква защита, когато имаш работа с вълк.

Но пък е смъртоносен, когато имаш работа с човек. Един удар с него отнема живот. Защо го бе взела, ако не за да убие Ричард? Спомни си жестокостта, която я владееше при промъкването из гората. Наистина ли щеше да убие, за да опази Гейдж? Боже, помогни ми! Отчаяно си мислеше, че щеше да го направи.

Кинжалът падна от ръката ѝ на земята. Отпусна глава на гърдите на Гейдж.

— Ще мине, Брин — пошепна той. — Всичко се променя. Може и да те е познал, щом ни е следвал. Може аз да съм го стъписал и да е действал инстинктивно.

Всичко се променя.

Селбар можеше да я убие.

Тя можеше да обърне гръб на всичко, в което бе вярвала, за да опази Гейдж.

Мислеше си уморено, че не разбира нищо. Искеше да живее в свят, в който всичко е ясно и просто, всяка болка може да бъде излекувана, а душите са постоянни и непоколебими. Беше мислила, че Гуинтал е този свят.

Оказа се, че не е.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това ли е твоята пещера? — Гейдж се взираше в тъмния отвор. — Не си ми казала, че до твоето съкровище се стига с плуване!

— Бентар не е искал да бъде открито лесно. Иначе някой е могъл да се спъне в него сто пъти. — Брин се разбърза и върза кобилата за едно дърво до входа на пещерата. — Но няма да ти се наложи да плуваш. На няколкостотин ярда навътре в пещерата има малък пристан, там е привързана лодка.

— Ако въжето не е изгнило съвсем — каза Малик и свали Адуин от коня.

Брин не беше помислила за тази възможност.

— Въжето беше много здраво. Мама го смени, преди да напуснем Гуинтал.

— Значи може да имаме късмет и да не ни се наложи да строим своя лодка. — Гейдж пристъпи към входа. — Пристанът от отсамната страна на извора ли е?

— Да, но нека да вляза първа. Изворът се огражда от една издатина, но пещерата лъкатуши като змия и още първият отрязък от нея тъне в пълна тъмнина. — Тя влезе в пещерата и се притисна до стената. Тъмнина, студена влага и шум от течаща вода само на една крачка. Всичко е толкова познато! Колко пъти бе идвала тук с майка си! — Внимавай. Издатината е хлъзгава.

— Колко е дълбока водата тук? — попита тревожно Адуин.

— Не много. Около три метра.

— Достатъчно, за да се удавиш — каза Адуин и пристъпи навътре по издатината. — Не мога да плувам.

— Ще те пазя — каза Малик.

— Плуваш ли?

— Не, но ще стъпиш на раменете ми, а аз ще вървя по дъното на този пъкъл. Даже ще те предупредя, като започна да се давя, за да се спасиш.

— Каква смелост, каква саможертва!

— Би ли могъл някой да направи повече?

— Да. Някои биха могли да се въздържат да дрънкат глупости и да престанат да ми пречат да си меря стъпките.

— Извинявай — каза кротко Малик.

— Пристанът е точно зад този завой — каза Брин. — Там е светло. В тавана на пещерата има няколко отвора, през които влиза слънчева светлина.

— Добре — промърмори Гейдж. — Не обичам да не зная какво има пред мен.

Типично, помисли си Брин! Тя никога не бе изпитвала безпокойство тук. Просто приемаше тъмнината. Гейдж обаче се бореше с нея и се мъчеше да я промени...

Тя зави и тъмнината тутакси се разсея. През тясна пукнатина в тавана на пещерата струеше светлина.

Лодката си беше там, завързана за железен стълб, полюляваше се леко над водата. Брин въздъхна с облекчение и инстинктивно ускори крачка.

— Внимавай! — възкликна Гейдж.

— Ти внимавай. Аз познавам пещерата. — Тя скочи в лодката и отиде до кърмата ѝ. — Мама ме е водила много пъти тук. Няма от какво да се страхувам.

— Защо те е водила тук? За да се увери, че съкровището не е откраднато?

— Не. Искаше да играя с него.

Адуин се намръщи озадачена.

— Защо?

— За да не го считам за особена ценност. То беше куп красиви дрънкулки, но когато го опознах, престана да значи нещо за мен. Аз бях учителка, а мама искаше да бъде сигурна, че нищо и никога няма да ме направи сляпа за тази истина.

— Била е много мъдра жена — каза Малик, вдигна веслото, потопа го във водата и отдалечи лодката от пристана.

— Да, беше. — Но тази мъдрост не ѝ бе подсказала да не отдава любовта си на един не толкова мъдър мъж. Да не рискува живота си за едно дете, което почти не познаваше. — За някои неща. — Тя погледна Гейдж на носа на лодката, той гребеше мощно и равномерно. И нейното собствено сърце не беше по-мъдро от сърцето на майка ѝ.

Миналата нощ тя бе готова да убие заради този мъж, днес му даваше наследството си.

Бе забравила колко загадъчно и зловещо е пътуването през пещерата. Лодката се плъзгаше безшумно по тъмнозелената вода, влизаше в блестящия кръг на слънчевата светлина, после фигурите в лодката се открояваха с ослепителна яснота и се гмурваха отново в мрака. Приличаше на движение през живота или може би през... вечността, мислеше тя като в сън.

— Брин, докъде? — попита Гейдж.

Тя се изправи и се огледа.

— След онзи завой. Там пещерата се разширява и има друг пристан...

Брин излезе последна от лодката, след като я привързаха към пристана. Сигурно и тя е била нетърпелива като тях, когато майка ѝ я доведе за пръв път да види съкровището. Сега играчката бе овехтяла.

— В стената има ниша. Съкровището е там.

Преди да влезе в нишата, тя чу възбуденото възклицание на Адуин.

Гейдж стоеше като вкаменен. Погледът му бе вперен в десетките сандъци, препълнени с перли и всякакви скъпоценности.

— Боже мой! — промърмори той. — Трябваше да купя повече товарни коне.

— Можеш да дойдеш два пъти.

— Колко са хубави... — Адуин протегна ръка и докосна някакво златно блюдо.

Когато видя израза на Адуин, Брин бе обхваната от топло чувство. Никаква алчност. Само благоговението, което и Брин като дете бе изпитвала пред тази красота. Бяха омъжили Адуин още като дете. Не ѝ беше позволено да познае радостите на другите деца.

Брин седна на земята в ъгъла, до един сандък.

— Много харесвам това, Адуин. — Тя измъкна дълга златна верига с квадратни червени камъни. — Винаги играех с тази огърлица, когато мама ме довеждаше тук.

Адуин седна до нея.

— Рубини ли са?

Брин окачи огърлицата на шията на Адуин.

— Не зная. Много са едри. Има ли значение?

Адуин поклати глава, посегна към сандъка и извади друга златна огърлица, украсена с аметисти и перли.

— Това ще ти отива. — Обви я около шията на Брин и отметна одобрително глава. — Не. Перлите са прекалено бледи за теб... — Тя коленичи и започна да рови из сандъка. — Смарагди! — Адуин показа тържествуващо друга огърлица. — Зелени. Винаги мисля за теб, когато видя дървета и трева...

— И аз — каза Гейдж.

Брин го погледна. Очакваше да е нетърпелив. Но той поклащаше глава снизходително.

— Дрънкулки.

Малик отиде до един малък сандък близо до вратата.

— С този ли започваме?

Гейдж погледна към сандъка.

— Защо не? — И тръгна към изхода.

— Искаш ли да ти помогнем? — попита Брин.

Гейдж поклати глава.

— Сами ще се движим по-бързо. И в лодката ще има повече място. Вие чакайте тук и си играйте.

Брин тутакси се обърна към сандъка.

— Тук някъде има една диадема с прекрасни сини камъни, Адуин. Често си представях, че съм кралица и украсявах короната си с парченца небе...

— Готови сме да тръгваме — каза Гейдж. — Ако можеш да се откъснеш.

— Но ти взе едва една четвърт от това тук! — каза Брин и се изправи. — Не искаш ли повече?

Гейдж се усмихна.

— Не ме познаваш. Искам всичко! Такава ми е природата.

— Тогава?

— Животните не могат да носят повече. — Той помогна на Адуин да се изправи. — А това е достатъчно да купя цяло кралство, ако поискам. Както ти ми обеща. Даже на мен би трябвало да ми стигне. Временно. Винаги можем да се върнем. Ти го каза.

— Да. — Брин сне диадемата и внимателно я сложи в сандъка.

— Не искаш ли да я вземеш? — попита Гейдж.

Брин поклати глава.

— Защо? Омръзнала ми е.

— Наистина ли?

Той се усмихваше толкова любопитно, че Брин го попита:

— Какво си мислиш?

— Че майка ти е постигнала възхитителен успех! — Той се обърна към Адуин. — А ти? Искаш ли нещо?

— Не от тези неща. Те са на Брин. — Адуин тръгна към лодката. — Но аз ще приема подаръка на Брин — малкия дял, който тя ми предложи. Не съм чак такава глупачка да мисля, че ще мога да си проправя път в този свят сама и без пукната пара.

— Пък Брин си мисли, че не се нуждае от никого и от нищо — мърмореше Гейдж, докато помагаше на Адуин и на Брин да се качат в лодката. — Колко е ободряващо да докоснеш действителността тук!

Брин можеше да му каже, че се нуждае от него и че действителността ѝ приседна в момента, когато стъпи на Гуинтал. Бе объркана, болеше я сърцето, но сега всичко почти свърши. Гейдж взе съкровището си. Какво остана за нея?

Тя имаше Гуинтал, разбира се. Получи това, за което бе мечтала от дете, откак я откъснаха от острова.

Но ако вземе Гуинтал, трябва да се откаже от Гейдж. Той никога няма да остане тук. Преряза я нетърпима болка, но тя инстинктивно я отблъсна. Сега не трябваше да взема решения, нито да мисли за сбогуване. Имаше още време.

— Гейдж, сигурно разбираш, че тези стари животни няма да могат да замъкнат всичко това до лодките — каза Малик, когато след малко излязоха от пещерата на слънце. — Даже и да се движим бавно, товарът е много голям.

— Тогава ще останем в замъка, а ти ще доведеш Льофон и останалите, за да помогнат. — Гейдж вдигна Брин на седлото. — И ще изпробваш красноречието си пред онези любезни селяци, за да ги убедиш да ни снабдят със здрава каруца.

Малик изсумтя и погледна хитро Адуин.

— Не ми изглежда много вероятно. Напоследък забелязвам, че способността ми да убеждавам, е намаляла.

— Аз също забелязах — каза спокойно Адуин. — Очевидно някои хора повече от други се поддават на празно самохвалство и на ругатни.

Брин не го чу. Очите ѝ бяха вперени в гората, през която трябваше да преминат до замъка.

— Колко бавно трябва да се движим? Дотук вървахме два дена.

— Може би три дена — каза Гейдж. — Ако тръгнем сега, преди залез.

— Тогава да тръгваме. — Брин подкара коня в тръс. Три дена до замъка. Три дена, докато бъдат в безопасност. Веднъж да стигнат твърдината на Хийвалд! Там всичко ще бъде добре. Когато пристигне Льофон, воините на Гейдж ще бъдат до него. Тогава вече никой няма да може да му навреди.

Но не и преди да стигнат до замъка.

Оставаше им един ден път до целта, когато Брин отново усети, че онези очи я гледат.

Тя стоеше до един малък поток и поеше кобилата, когато изведнъж разбра, че той е там.

Кой може да е там, чудеше се тя смутено. Селбар ли я следеше? Или по-опасен враг?

Тя вдигна глава и отчаяно се мъчеше да проникне през гъстия листак.

— Брин, време е да тръгваме — каза Адуин. Тя се опитваше да раздвижи вдървения си гръбнак. — Ще бъда доволна, когато стигнем в замъка. Този бавен ход е по-уморителен от бързия, нали?

— Какво? — попита отнесено Брин. Може да беше Селбар. И първия път някъде тук бе усетила, че я следи. — О, да, и аз вече съм нетърпелива. Искам да сме вече пристигнали.

А Гейдж да бъде вън от опасност зад стените на замъка, мислеше тя отчаяно.

До замъка им оставаха само няколко часа. Спряха да напоят животните.

— Не можем ли да продължим? — попита Брин. — Толкова сме близо!

— Ако искаме тези магарета да останат живи, не можем. — Той разхлаби товара върху гърба на едно от животните. — Те се нуждаят от

почивка и от вода.

Но *той* бе там, наблюдаваше ги, както през целия следобед. Тя се доближи плътно до Гейдж. Той се мръщеше и тихо говореше нещо на Малик.

Малик сви рамене и кимна.

Гейдж се обърна към Брин и сложи поводите на жребеца в ръцете ѝ.

— Ще напоиш ли коня ми? Искам да проверя товара на онова магаре.

Той отиде при магарето на няколко крачки от тях. Брин го погледа как поправя дисагите и поведе жребеца към потока, където стояха Малик и Адуин. Малик се обърна към нея с усмивка.

— Обещай ми да се грижиш за Адуин тази вечер, след като ви оставя в замъка. Тя ме успокоява, че не се бои от хлебарки, но аз не ѝ вярвам.

— Имаш намерение да тръгнеш още тази вечер, за да доведеш Льофон? Защо не почакаш до утре сутринта?

— Гейдж е нетърпелив. — Малик вдигна вежди. — Сигурен съм, че си го разбрала. — Той я заобиколи и сложи ръка върху седлото на жребеца. — Искан да бъде...

Наистина ли се чу нещо в храстите? Тя се обърна и се повдигна на пръсти да погледне над главата на Малик. Гейдж бе изчезнал!

Брин изтърва поводите и блъсна Малик настрана.

— Гейдж!

— Спокойно. — Малик я хвана за ръката. — Скоро ще се върне.

— Къде отиде?

— Тръгна след вълка. Зърна го в храстите преди два часа.

Олекна ѝ. В края на краищата не е Ричард.

— Наистина ли е видял Селбар?

Малик кимна.

— Както и ти, нали? Гейдж е забелязал колко си разтревожена. Всички видяхме колко си смутена. Трудно бе да не го забележим. Той ми каза да те занимавам, докато се отърве от вълка. Не искаше тази вечер, след като заспим, да се опитваш пак да тръгваш след него.

Обзе я страх.

— Какво значи „да се отърве от него“?

— Няма да го убива — отговори бързо Малик. — Просто иска да го пропъди надалеч.

Но ако Селбар нападне Гейдж? Единият от двамата ще умре.

— Не трябваше да го прави. Накъде тръгна?

Малик поклати глава.

— Няма да ти кажа. Гейдж не иска да му се пречи.

— Той няма да нарани вълка, Брин — каза Адуин. — Вярвай му.

— А мога ли да вярвам на Селбар? — Брин блъсна Малик настрана и хукна към храстите до магарето, където бе видяла Гейдж за последен път. Клоните шибеха ръцете и тялото ѝ, докато си проправяше път през хрусталака. Бяха минали само мигове — той не е могъл да отиде далеч.

Но Селбар може да е чакал...

Болка!

Тя се олюля. Щеше да падне от мъка. Устата ѝ се разтвори в ням писък.

Гейдж!

Селбар! Не, не, не!

Грешка. Бе тръгнала в грешна посока. Болката остана там. Не, тя бе навсякъде. Сляпа. Мрак.

Тя залитна... нанякъде, следвайки само инстинкта си.

Пак болка!

Тя се преви одве... Гърбът ѝ!

Не, гърбът на Гейдж... Болката на Гейдж!

Напред... Напред!

— О, колко приятно! Дойде сама при мен. А аз се страхувах, че ще трябва да те примамвам в мрежите си — каза лорд Ричард.

В краката му бе проснат Гейдж — от гърба му стърчеше кинжал.

Не бил Селбар. Ричард...

Гейдж е ранен. Гейдж умира! Кръв тече по листата! Ричард се пресегна и извади кинжала от тялото на Гейдж. Ослепяваща болка я разтърси. Минаха няколко мига, преди да осъзнае какво ѝ казва Ричард.

— Да си призная, не се надявах да се отърва толкова лесно от нормандеца. Така се беше увлякъл по следите на нещо свое, че не ме чу как го издебнах изотзад. — Той се наведе и избърса кинжала о

тревата. — Но той беше силен звяр. Наложих се да го прониза два пъти и още не е умрял.

Още не. Но скоро, толкова скоро!

— Не искаш ли да му помогнеш? — попита тихо Ричард. — Съмнявам се, че ще можеш да го излекуваш, но би могла да опиташ. — Той я повика с пръст. — Ела, Брин, лекувай го.

Ако се приближи, той ще я убие. Ако не се приближи, Гейдж със сигурност ще умре.

Малик. Малик почти сигурно я е последвал. Ако можеше да задържи Ричард тук поне за малко...

Тя тръгна бавно към Гейдж. Идвам. Не умирай, моля те, не умирай...

— Проследил си ни от Селкърк?

— Разбира се. Пристигнахме същия ден, след като се стъмни.

Боже, той кърви! Кръвта му изтича! Малик, къде си?

— Не знаех, че ни следваш — каза унило тя.

— Спазвах необходимата дистанция. Предпочетох да вървя по следите ви, вместо да ви следвам отблизо. Сам човек няма много шансове срещу двама воина като Дюмон и арабина.

— Не можа ли да събереш васалите си?

Той поклати глава.

— Страхуваха се. Глупаци. Не можах да разберат, че бъдещето не обещава нищо под короната на Уилям.

Гейдж дишаше едва-едва. Дали кинжалът е наранил дробовете му?

— Вземи съкровището и ни остави. Не го искаме.

— Вие може и да не го искате, но арабинът е друго нещо. Мисля, че той ще се бори ожесточено, за да не загуби такава плячка. — Той погледна към Гейдж. — Освен това той цени нормандеца. Когато разбере, че съм го убил, ще ми се наложи цял живот да се оглеждам през рамо. Не, моят план е по-добър. Чакам, премахвам ви един по един и нямам проблеми.

— Какво те кара да мислиш, че Малик няма да тръгне веднага след теб?

— Ако го направи, е мой. — Ричард се усмихна. — И двамата знаем колко добър ловец съм.

— И Адуин ли ще убиеш?

— Адуин не ми носи любов. Не се нуждая от свидетели да ме чернят пред Уилям и двора му, когато заема мястото си сред тях. Да, и тя ще трябва да си отиде. — Сърдита гримаса изкриви красивото му лице. — Движете се много бавно. Да не би да искате да ме измамите?

— Не.

— Мисля, че искате. — Ръката му стисна дръжката на кинжала. — Да промуша ли нормандеца още веднъж?

Обзе я панически ужас.

— Защо? Нали каза, че ударът ти бил смъртоносен?

— Още не е умрял. Или е? Ела да видиш.

Ставаше нетърпелив. Тя не може повече да чака Малик. Трябва да се справи сама.

— Идвам.

— Не бързаш много. — Той се наведе над Гейдж с вдигнат кинжал.

— Чакай! — Брин изтича последните няколко метра и коленичи до Гейдж.

— Така е по-добре. — Ричард се изправи и я изгледа. — Винаги съм те искал така — на колене пред мен. Жалко, че нямам време да ти се порадвам.

Когато удари, той ще изгуби равновесие за миг. Едничкият ѝ шанс е да се хвърли и да го удари в корема с глава. Ако го остави без дъх, ще може да му отнеме кинжала. Света Богородице, това ще ми отнеме време, а на Гейдж му остава толкова малко! Тя погледна яростно Ричард.

— Какво чакаш? Удряй!

— Каква саможертва. Жалко, нормандецът никога няма да узнае колко си му предана. — Той стисна дръжката на кинжала и се подготви да удари.

Тя промълви молитва, готова за скок. Кинжалът се вдигна.

— Радвам се, че ме гледаш. Крайно незадоволително бе да заколя нормандеца откъм гърба. Не беше като да...

Той изкрещя и падна напред!

Малик?

Сива козина, жълти очи, бели зъби, впити отзад в шията на Ричард. Селбар!

— Боже! — Ричард проклинаше, ножът в ръката му напразно търсеше цел с бесен замах.

Но Селбар беше зад него и с ръмжене го мятеше насам-натам за шията, като някакъв заек.

Вълкът го отпусна за момент. Ричард се претърколи, обърна се с лице към него и замахна с кинжала.

Брин инстинктивно се хвърли напред и отклони острието настрани.

— Кучка! — Ръката на Ричард я събори на земята.

Чу се ръмжене и над нея прелетя светкавица в сиво и бяло.

Крясъкът на Ричард се превърна в хриптене. Зъбите на Селбар бяха разкъсали гърлото му.

Брин гледаше ужасена как вълкът го събори на земята.

Кръв. Агония. Смърт. Край, преди началото. Селбар остави трупа на Ричард и се обърна към нея.

Жестоки очи, окървавена уста и оголени зъби.

После с един скок изчезна в гората.

Виеше ѝ се свят. Всичко бе станало толкова бързо, че бе трудно да го възприеме.

Но успя да осъзнае факта, че Ричард лежи мъртъв. А Гейдж? Дали не е късно?

Не, още имаше живот.

Тя пропълзя до Гейдж и го взе в прегръдката си.

— Тук съм. Гейдж, аз съм тук! — Тя го залюля нежно. Ръцете ѝ търсеха раните на гърба му.

Две. Блиско една до друга. Много дълбоки.

— Не бива да ме оставяш. Чуваш ли ме? Трябва да живееш!

— Брин? — До нея стоеше задъхан Малик и я гледаше. — Много ли е зле?

— Зле е. — По лицето ѝ течеха сълзи. — Малик, той умира.

Лицето му побеля, но покрусата трая само един миг.

— Трябва да го съживиш! Както съживи мен!

— Може да не успея... Различно е.

— Защо?

— Не мога да се отделя от него. *Усещам* болката му. Все едно, че ранената съм аз — пошепна тя. — Досега не ми се е случвало. Не зная дали ще мога да се справя.

— Боже... Нищо ли не можеш да направиш?

Не беше сигурна... Приличаше на препъване в мрак. Гейдж потъваше все по-дълбоко, като по спирала. Ще може ли да стигне до него?

Трябва да стигне.

Малик коленичи до нея.

— Какво да направя? Трябва ли ти торбата с билките?

Билки? Тя го загледа с невярващи очи.

— Той не трябва да умре — прегракнало каза Малик. — Трябва да има някакъв начин...

— Не мога да стигна до него. — Тя го прегърна още по-силно. Той се отдалечаваше с всеки изминал миг. — Как не разбираш? Не мога да го стигна!

— Не мога да повярвам, че ще го оставиш да умре — каза грубо Малик. — Мисли!

Не можеше да мисли. Болката бе непоносима. Болката на Гейдж... Нейната болка... Една.

Една! Тя бе едно с Гейдж! Изведнъж си спомни нощта, когато баща му умря. Докосна го, съедини се с него и болката му бе облекчена, защото се раздели между двамата.

Но това бе лекуване на чувствата, не на физическа болка. Да се отдаде изцяло на съединяването с умиращ...

— Какво има? — попита Малик.

— Не мога да се отделя... но ако мога да стана едно с него... може да успея да го достигна и да го накарам да ми позволи да го излекувам.

— Не те разбирам.

Нямаше време да обяснява. Това бе единствената ѝ надежда. Тя легна на тревата, прегърна Гейдж и внимателно покри раните с дланите си. Няма топлина. Няма болка. Изплаши я липсата на болка — знак, че той си отива.

— Брин?

— Аз заспивам — каза тя и потъна в мрака. Това нямаше да е сън, но нямаше друг начин да опише това потъване в царството на сенките. — Не бива да ни докосваш, докато се събудя.

— Нека да ви закарам до замъка. Скоро ще мръкне. Не мога да ви оставя с Гейдж в гората.

— Не трябва да ни докосваш! — повтори тя натъртено и затвори очи. — Докато се събудя!

— Колко време...

Може би вечно. Ако успее да се свърже с Гейдж, той може да я вземе със себе си, макар и погълнат от мрака.

— Колкото потрябва.

Тя почувства колко е разтревожен Малик, но нарочно не му обърна внимание и се предаде на черната спирала около Гейдж.

Идвам, любими. Чакай ме!

— Какъв ужас! — пошепна Адуин. Двете прегърнати тела бяха напълно неподвижни. — Сигурен ли си, че са още живи?

Малик кимна и стъкна огъня.

— Живи са.

— Но минаха вече часове! — Ноктите на Адуин се впиха в дланите ѝ. — Не понасям това чакане. Искам да правя нещо!

— Направихме каквото можахме.

— Запалихме огън и ги завихме с одеялото — каза нетърпеливо тя. — Сигурно може да се направи още нещо.

— Ако може, прави го Брин. Чувстваш се виновна, но вината за раните на Гейдж не е твоя. Ричард преследваше не жена си, а съкровището.

— Зная. — Част от нея знаеше истината, но през годините Ричард бе насадил дълбоко у нея чувството за вина. Жената винаги е виновна. — Аз просто... обичам Брин. Ако не беше дошла в Редфърн заради моята болест, ако не ми беше помогнала...

— Ако в небесата не се бе появила кометата и не бе подтикнала решителността на Уилям. Ако не бях позволил на саксонците да ме ранят... — Той се усмихна тъжно. — Знаеш ли, човек може вечно да търси вината си. Приеми го като съдба, Адуин.

— Ако го приема като съдба, аз съм безпомощна. Прекалено дълго бях безпомощна. — Тя помълча. — Мислиш ли, че ще трябва да върнем тялото на Ричард в Англия за погребване?

— Нямам намерение да изравям този паразит.

Тя погледна към гората, където Малик бе замъкнал трупа на Ричард и го бе погребал, преди да отиде за нея.

— Тогава не трябва ли да помолим свещеника от селото да го премести в осветена земя?

— И да им дадем повод да устроят хайка на Селбар и да го убият? — Малик поклати глава. — Предпочитам вълка пред безсмъртната душа на твоя съпруг. Той струва много повече.

Тя не започна да спори. Ричард бе навредил на прекалено много хора в живота ѝ. Тази нощ можеше да вземе и още жертви.

Адуин погледна пак към Брин и Гейдж, прегърнати и неподвижни като изваяни от мрамор. Изведнъж осъзна, че не бяха напълно неподвижни. Под неподвижната повърхност тя долавяше вибрация и напрегнато движение.

— Малик, какво става? — пошепна смаяно тя.

Малик също усещаше борбата.

— Мисля, че тя се бори с драконите. Бог да ѝ помага!

Той не ме слуша, мислеше отчаяно Брин.

Не бе очаквала да бъде така. Не бе очаквала съединяването да изисква и припомняне.

Горчиви спомени от детството на Гейдж — самотно и недоверчиво момче, отказващо да признае всякаква слабост.

Хардраада, татко, приеми ме. Мога да бъда каквото поискаш.

Горящи градове, кръв, насилие. Омръзна ми. Не стига ли? Приеми ме!

Отхвърляне. Странание. Изтощение. Тогава ще вървя по свой път. Не се нуждая от теб.

Византия. Съвсем чужда. Изучи я. Не е по-чужда от света на Хардраада.

Коприна и канела, тъмнокожи роби, голи пустини, изгарящо слънце, камили... Малик...

Спомените кипяха и преминаваха твърде бързо, за да бъдат възприети. Тя отчаяно се пресягаше през тях, опитваше се да ги задържи и да го накара да разбере.

Чуй ме, Гейдж! Аз съм част от теб, минало и настояще... завинаги! Сега ти си слаб, но аз съм силна. Ти се нуждаеш от моята сила. Вземи я! Повярвай ми! Приеми помощта ми!

Боже, чуй молитвите ми!

— Ръцете ти... са горещи.

Гласът на Гейдж.

Брин с мъка си проправи път нагоре през мрака и отвори очи.

Той се взираше в очите ѝ.

— Парят... махни... ги.

Тя разбра изведнъж, че дланите ѝ, покриващи неговите рани, са топли, тръпнещи, целебни. Благодаря ти, Боже!

— Брин?

— Шшт. — Тя разпери пръсти и усети силата да струи през тях.

— Тази топлина е добра. Затвори очи и спи.

Той затвори очи и след миг се унесе. До нея стоеше Малик, но тя не го виждаше ясно. Сега съществуваше само Гейдж и силата, която тя му вливаше.

— Гейдж? — каза Малик. — Брин, аз трябва да зная!

— По-добре е. — Тя затвори очи, за да се съсредоточи. — Иди си. Сега нямам време за теб.

— Както кажеш — каза дрезгаво Малик. — Както искаш. — Тя го чу да се отдалечава и да мълви ликуващо: — Адуин, той е по-добре! Тя каза, че е по-добре!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя седеше до огъня и разресваше косата си.

Гейдж обичаше да гледа как Брин прокарва гребена през този лъскав облак. Спомни си за миг онази нощ в палатката край Хейстингс — тя се смееше и разресваше брадата на Малик. Сега светлината на огъня караше златните нишки в кестенявата ѝ коса да светят като живи и...

Светлината на огъня? Огнище? Спомняше си само гората и... болка, хапеща болка в гърба...

— Вълкът... — Боже, гърлото му бе пресъхнало до болка и той квакаше като жаба. Опита пак. — Селбар...

Тя спря и го погледна с лъчезарна усмивка.

— Време беше да се събудиш. Минаха повече от три седмици и аз имам нужда от помощ. Не мога да правя всичко сама. — Брин наля вода в дървена чаша. — По-лесно ще ти е да говориш, ако пийнеш малко. Мокрих ти устните и ти давах по малко бульон, но гърлото ти сигурно още е съвсем сухо. — Тя повдигна главата му и му помогна да пийне. — Така е по-добре, нали?

Той кимна и огледа стаята. Стаята за съвещания. Лежеше на сламеник в стаята за съвещания в замъка.

— Как...

— Донесохме те тук, щом прецених, че можем да те местим. Знаех, че ще мине много време, докато се излекуваш. Не можехме да останем в гората. Стана много студено. — Тя погледна към гоблена с Хийвалд и рицаря. — Пък и си мислех, че е възможно тук да получа малко помощ.

Но как е бил ранен, по дяволите?

— Селбар?

— Не беше Селбар. Беше Ричард. Той те е пробол в гърба.

Боже, трябваше да бъда по-бдителен! Бях толкова увлечен в проследяването на вълка, че съм забравил за предпазливостта.

— Глупаво...

— Не си глупав — каза тя разпалено. — Ти се мъчеше да ми помогнеш.

— Глупав.

— Упорит — поправи го тя. — Не искаш да чуеш ничие мнение, освен своето. Трябваше да се поучиш още в Свенгард, когато едва не загуби главата си от инат. — Тя остави чашата. — Но защо споря с теб? Ти наистина постъпи глупаво, като ме измами и хукна да се оправяш сам със Селбар.

— Страхувах се... за... теб.

— Зная. — Брин се усмихна. — Както и аз за теб. Но не от Селбар трябваше да се боим ние с теб. Той уби Ричард и ни спаси. — Тя сложи пръст на устните му. — Останалото ще ти разкажа после. Сега е време да поспиш.

Гейдж нямаше избор. Черната летаргия вече го завладяваше малко по малко.

— Малик?

— Добре е. Пратих ги с Льофон до Хейстингс.

— Хейстингс?

— Да доведат твоите кораби. Дългото пътуване по суша няма да ти понесе.

Той се намръщи.

— Ще му... отнеме... много... време.

— Не, няма да му отнеме. До пролетта ще бъде тук. — Тя отметна кичурите коса от лицето му. — А ти няма да си събрал достатъчно сила дотогава.

— Лъжеш се...

— Надявам се, че си прав. Но трябва да ми го докажеш.

Твърде слаб съм даже и за да споря, помисли си той с отврата.

— Да... по-късно.

— Направи го. — Тя го покри с одеялото и стана. — Но сега почивай, а аз ще отида при Адуин и Алис да им съобщя, че най-последно си благоволил да се събудиш и да се върнеш при нас.

Сънят вече го унасяше, когато си спомни почти забравените вече нейни думи.

Свенгард. Никога не ѝ бе споменавал за момчешкото си поражение в Норвегия. Откъде можеше да знае?...

— Адуин! Алис! Той дойде на себе си! — Брин се втурна тичешком в спалнята на Адуин с тези думи на уста.

Адуин вдигна поглед от стана си.

— Защо си толкова възбудена? Постоянно казваше, че е само въпрос на време.

— Но трая толкова дълго! Три седмици... Не можех да разбера. Знаех, че набира сили. — Тревогата и възбудата, която не бе показала пред Гейдж се изливаха сега. — Трябваше да допусна, че ще му трябва повече време от обичайното. Какъв упорит човек! — Брин откачи наметалото си от куката на стената. — Не мога да остана на затворено. Искаш ли да се разходиш с мен?

— Навън вали сняг.

— Не ме е грижа. Трябва да изляза. Заваля едва преди няколко часа. Алис?

— И да се плъосна на онези хлъзгави камъни на двора? Не ми се ще да родя тази нощ. — Алис се усмихна снизходително. — Отивай. Разходи се колкото искаш. Не си се отделяла от леглото му, откак е ранен. Ще го наглеждам вместо теб.

— Няма да е нужно. Той заспа и ще минат часове, докато се събуди. А аз няма да се бавя. — Тя излезе от стаята, изтича надолу по стълбите и мина през предната врата. Спря се и пое дълбоко дъх. Въздухът беше студен. Едрите снежинки падаха спокойно на земята. Нямаше и помен от вятър. Стъмваше се. Светът бе в сиво и бяло. Камъните в двора не се виждаха от сняг.

Прекрасен сняг! Прекрасен Гуинтал! Прекрасен свят!

Той се събуди и се върна при нея. Беше толкова щастлива, че искаше да затанцува из двора. Но продължи внимателно към подвижния мост. Алис беше права: под снега сигурно имаше и лед.

Почти бе стигнала до портата, когато видя стъпки в снега. Тя спря и пое дълбоко дъх. Четири ясно отпечатани стъпки. Не е възможно да ги сбъркаш.

Отпечатъци от лапи.

Селбар.

Тя тръгна бавно с очи, приковани в снега. Опитва се да проследи движенията на вълка. Беше минал по подвижния мост, дошъл до портата и седнал на това място да гледа замъка. Нещо го бе смутило:

скочил на крака, обърнал се и изтичал обратно към моста. Дали не бе станало, когато тя излезе от замъка?

Брин пристъпи още по-бавно към моста. Няма да е там. Някакъв мимолетен спомен го бе притеглил към двора, където бяха прекарвали толкова часове заедно с нея. Но тя не бива да се надява. Той не я помни. И не ѝ вярва. Сигурно вече е далеч в гората, при глутницата.

Тя излезе през портата.

Селбар стоеше на края на моста с лице към замъка, сякаш я чакаше.

Тя спря, вгледана в жестоките, златисти очи. Миговете течаха. Между тях тихо падаше сняг — като воала на изминалите години.

— Благодаря ти — пошепна тя.

При тези думи Селбар отметна глава. Само бе познал гласа ѝ или някак я бе разбрал?

Той се обърна и се мушна в гората.

За миг я завладя съжаление, но след това я заля топлата вълна на доволството. Той се бе върнал при нея. Тя знаеше, че никога вече няма да е същото. Животът бе променил и двамата, но връзката бе останала.

Изведнъж Брин си даде сметка, че Селбар е като Гуинтал. Направи грешка — върна се при тях в очакване всичко да е същото, както го виждаха детските ѝ очи. Трябва да приеме промените в Гуинтал, както бе приела променения Селбар. Ако има късмет, един ден те отново ще бъдат изцяло нейни.

През следващите три дена Гейдж само ядеше и спеше. Това бе обичайно за тази фаза на лечението, но Брин бе смаяна от силата и енергията, която той набираше с всеки следващ момент. Помисли си, че няма защо да се чуди. Гейдж се възстановяваше със същата непреклонна решителност, с която обикновено се изправяше пред живота. Щеше да я опровергае и да се възстанови напълно, преди да се е върнал Малик.

На третата вечер, след като се бе събудил, докато Брин си лягаше до него на сламеника, той я попита:

— Откъде знаеш за Свенгард?

За момент тя не можа да съобрази за какво говори той. След това си спомни за случайната си реплика.

— Сигурно ти си ми казал.

— Не съм ти казвал. Бих запомнил. Ножът на Ричард прониза гърба, а не главата ми.

— Не може ли да поговорим друг път за това?

— Не. Трябва да зная. Напоследък имам много обезпокоителни... Трябва да зная.

— Обезпокоителни какво?

— Каж ми.

— Няма да ти хареса.

— Каж ми.

Тя седна отново и въздъхна примирено.

— Не можех да стигна до теб. Трябваше да се свържа с теб.

Той се намръщи.

— Да се свържеш? Какво значи това?

Брин сви безпомощно рамене.

— Не зная. Не съм го правила досега. Усещах каквото усещаше ти и това ми пречеше да те лекувам. Единственото нещо, което ми дойде наум бе да отстъпя и да... — Тя спря.

— Какво?

— Да стана част от теб — прошепна тя. — Само че не знаех... за спомените.

Очите му се разшириха.

— Искаш да кажеш...

— Не исках да го правя. Зная, че е ужасно вмешателство — каза тя пламенно. — Но това бе единствения начин...

— Права си, би било осъдително вмешателство... ако вярвах, че се е случило. — Гейдж помълча. — Докажи ми го.

— Свенгард — каза тя. — Ти каза, че...

— Не за Свенгард. Каж ми за Делмас и за обора, за онази вечер.

Трябваше да очаква това да е първата му мисъл.

— Ти си бил разгневен. Искал си да го убиеш. — Тя потрепери. — Имал си намерение да го убиеш. Знаел си, че е в обора. Вратата е била полуотворена и ти си го чул да хленчи, когато си влязъл в обора. — Тя затвори очи пред грозната картина, която я задавяше. — Видял си го прикован на стената с вилата. Молил те е да го свалиш оттам. Бил си изкушен да го оставиш, но си разбрал, че умира. Хванал си вилата и си я издърпал от стената.

— Щом не съм го убил аз, кой го е направил?

— Ти си се съмнявал в Ричард. Мислил си, че Делмас е отишъл при него вбесен, а Ричард го е убил и след това е нагласил нещата в своя полза.

— Велики боже! Ти наистина знаеш!

Брин отвори очи и пошепна:

— Прости ми, че не ти вярвах. Няма да се повтори. Сега зная, че никога не би ме излъгал.

— Сигурно е, че никой не ме познава по-добре — каза Гейдж язвително и отклони погледа си от нея. — Боже!

— Казах ти, че няма да ти хареса. Не съм имала никакво желание да узнавам мислите и спомените ти. Някои от тях бяха много смущаващи.

Погледът му се върна на нея.

— Кои например?

Бузите ѝ пламнаха.

— Проститутката в къщата в Зенвар.

— О, боже!

— В случилото се там няма нищо божествено. Мисля, че това, което ти направи с мен, бе лошо, но онова е било истински грях.

— Просто... е различно. — Той изведнъж започна да се смее. — Каква ситуация, а? Не мога да повярвам! — Той поклати глава. — Или по-точно, бих искал да не съм повярвал.

Гневът го напуска, помисли си тя с облекчение. Не бе толкова страшно, колкото очакваше. И каза колебливо:

— Поне разбрах, че не си виновен за смъртта на Делмас.

— Да.

— И че щеше да умреш, ако не го бях направила.

— Убедителен аргумент. — Той се намръщи. — Но никакви аргументи не могат да ме... разголят така.

— Зная. Но ти просто трябва да приемеш факта, както аз трябваше да приема смъртта на Делмас. Ти го каза. Трябваше ми време, но аз го направих. Защото те обичам с цялото си сърце.

Гримасата му изчезна. След миг той се усмихна.

— Ела. Защото аз не мога да дойда при тебе.

Изпълни я радост, когато се сгуши до него.

— Боях се, че ще се разсърдиш много.

— Щях да се разсърдя, ако не беше едно обстоятелство.

— Какво обстоятелство?

Устните му докоснаха нейната буза.

— Изглежда, че и аз съм придобил някои спомени.

Тя се вцепени.

— Какво?!

— В сравнение с моя, твоят живот е бил съвсем невинен. И все пак, има няколко неща, които според мен ти не би искала някой да узнае.

— Например? — попита тя настръхнала.

— Главно чувства. Ти си много чувствена жена, Брин. — Той се засмя. — Например оня инцидент в Зенвар. Бас държа, че реакцията ти е била не толкова шок, колкото възхищение.

— Не е вярно. Аз много... — Тя спря и призна с неохота — ... завиждах.

— Завистта е ужасен грях. Когато поукрепна, ще трябва да го лекуваме.

— Какви други спомени намери... Не, няма да те питам. По-добре да не говорим за това.

— Най-малкото е по-безопасно.

— Радвам се, че и ти си го изпитал заедно с мен. Чувствах се много виновна.

— Пак това проклето бреме на вината. Ще трябва да лекуваме и нея. Не желая да имам камила за жена.

— Тези създания наистина изглеждат много странно. И след като ги видях през твоите очи, не ми се иска да бъда сравнявана с толкова грозно животно.

Гейдж изпъшка.

— Извинявай — каза бързо тя. — Не исках... Зная, казах, че не трябва да говорим за...

— Шшт. — Той я притегли по-плътно до себе си. — Писано е да стане.

— Наистина ли ми вярваш?

— Бих ли могъл иначе? Не вярвам в магии, но на теб ти вярвам. Ти не си магьосница. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ. — Но ако на този свят има магия, това си ти, Брин.

Тя сложи глава на гърдите му. Бореше се със сълзите, не можеше да продума. Вече не беше сама. И никога няма да остане сама. Той бе влязъл в кръга.

10 април 1067 г.

Гуинтал

Гейдж пристъпи в залата и извика нетърпеливо:

— Брин! Къде, по дяволите, си се скрила?

— Тук! — Брин слезе по стълбата. — Макар че не би следвало да отговарям на такава грубост, аз не...

— Пристигнаха! — Той я вдигна през кръста и я завъртя в кръг. — Льофон идва по пътеката! Видях го! Те са само на няколко мили. Хайде да ги посрещнем.

Пристигнаха са. Лудешка смесица от чувства завладя Брин. Знаеше, че този момент ще настъпи. Мислеше, че е подготвена за него. Сега ѝ се искаше само да избяга и да се скрие. Тя се отдръпна и се насили да се усмихне.

— Ти върви. Аз ще изтичам да кажа на Адуин и на Алис.

Той бе тръгнал да излиза, но спря и се обърна към нея.

— Какво има?

Трябваше да се досети, че ще улови тревогата ѝ въпреки собствената си радост. След съединяването им той бе станал изключително чувствителен към всяка нейна емоция. Но как да му обясни объркването си?

— Това е ново... Всичко ще бъде различно.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Трябваше да поговорим за това досега. — Той я хвана за китката и я поведе нагоре по стълбата. — Хайде, ела.

— Но ти искаше да посрещнеш...

— Мога да почакам. — Той я замъкна по коридора до стаята за съвещания и затръшна вратата.

— А сега, кажи ми какво има.

Брин се огледа. Бяха прекарвали толкова щастливи часове тук през тази зима. Спокойни и лениви дни. Безкрайни нощи на страст. Всичко свърши. Е, какво беше очаквала? Даже и да не бяха пристигнали Малик и Льофон, този вълшебен период щеше скоро да

свърши. Напоследък, с оздравяването си, Гейдж ставаше все по-неспокоен. Не беше човек, който би се мотал дълго из рая.

— Когато си отидем, това място ще ми липсва.

— И на мен. — Той се усмихна. — Затова трябва да идваме често.

Тя отвори широко очи.

— Наистина ли?

— Защо се чудиш? Срамно ще е да оставим този хубав замък да пустее.

— Разбира се, ще накараме Льофон да го поправи.

— Тази задача няма да му хареса. — Тя се отпусна в ръцете му и сложи глава на неговата гръд. — Ще дойда с теб, където пожелаеш. Ние не трябва... Искам да си щастлив.

— Тогава не се опитвай да ме направиш нещастен. Знаеш, че няма да съм доволен, ако тъгуваш за това място. — Той взе в длани лицето ѝ и я загледа с тъжна усмивка. — Ти направи тъй, че да усещам поне част от онова, което чувстваш ти за всяко нещо.

— Не съм искала да се натрапвам. Не можех иначе. — Тя вдигна глава. — Предпочиташ да беше умрял ли? Направих каквото трябваше да направя, за да те върна към живота. И за мен не е добре. Някои от твоите спомени изобщо не са хубави, а сега са и мои. Ако не се накарам да спра и да помисля, понякога бих действала по същия варварски начин като теб.

— Не мога да си представя такъв случай. — Устните му докоснаха веждата ѝ. — Но виждам, че трябва да се пазя от гнева ти.

— Много умно! — Брин премигна, за да спре сълзите. — Време е вече да разбереш, че трябва да си внимателен с мен. Имаш късмет, че те обичам.

— Брин, аз не мога да бъда такъв, какъвто би искала — каза тихо той. — Не съм като твоя Хийвалд, който е бил доволен да остане тук завинаги. Постоянно ще искам да видя нещо ново, да направя още нещо. Ако си честна пред себе си, ще признаеш, че и ти не би искала да останеш тук. Напоследък също си много неспокойна.

— През целия си живот съм искала да се върна тук — възрази тя. — Защо трябва да се променям?

— Не мога да го кажа вместо теб. Ще трябва ти да ми кажеш.

Тя помисли.

— Аз имам лечителски дар. Гуинтал не ми дава възможности да го прилагам. Селяните са здрави. Тук няма войни.

— Вярно. Не се случва всеки ден да се натъкнеш на някой глупав войник, който да се подложи на ножа на убиеца в тази мирна градина.

— Мислила съм си дали мама не напусна острова и не последва баща ми по същата причина.

— Възможно е. — Гейдж я погали по косата. — Никое място не е съвършено. Все нещо ще липсва. И то може да се намери другаде. Но ние имаме щастието да сме завършени сами по себе си, където и да се намираме.

Късмет. Щастлива участ. Тя се засмя неуверено.

— Мъдри сте, небеса! Не стига, че ме накарахте да се съглася с напускането на Гуинтал. Сега ще си мисля, че това е било моя идея!

Гейдж се усмихна някак странно.

— Защо не? Добра е онази сделка, в която всички участници мислят, че са спечелили. Аз не искам да се женя за мъченица. — Усмивката му угасна. — Искам да си щастлива, Брин. Какво мога да направя, за да бъдеш щастлива? Искаш ли първото ни дете да се роди тук?

Тя погледна към гоблена, към Хийвалд. Жена му не му родила дете... Тя се усмихна.

— Мисля, че всички ще се радваме много на това.

След малко Гейдж, Брин, Алис и Адуин посрещнаха колоната войници в двора на замъка.

Малик се върна! Мургав, усмихнат и красив като бог! Адуин не се опита да скрие колко е щастлива.

Широка усмивка озари лицето му, когато видя Гейдж.

— Изглеждаш добре, приятелю. Много по-здрав, отколкото при тръгването ми оттук.

— Какво ново при Уилям?

— На Коледа бе коронясан за крал на Англия. Оттогава трескаво раздава новите си земи на последователите си. Ако искаш нещо от него, ще го помоля веднага.

— Не искам. Имам намерение да отплуваме за Англия през другата седмица. Това ще ни даде време да се запасим с провизии за

пътуването.

Малик се обърна към Адуин.

— Как си, моя лейди? Надявам се, в добро здраве.

— Добре съм. — Гласът ѝ бе неравен и тя се опитваше да го овладее. — А ти?

— Не бих могъл да бъда по-добре, отколкото в момента. Е, мъничко може би, но ще говорим по-късно за това.

Тя бе принудена да отмести погледа си от него.

— Пак си пуснал брада.

— Реших да се смиля над по-малко красивите.

Небеса, как ѝ бе липсвал той! Нямаше друг като него. На този свят не съществуваше друг с такова чувство за хумор, толкова изобретателен и толкова нежен, толкова луд. Нямаше човек, когото тъй да иска да докосне и да прегърне.

— Ние всички сме ти благодарни за тази любезност.

— О, не говоря за теб! Ти си красива почти колкото мен.

Адуин се засмя.

— Благодаря ти. Чувствам се много...

— Адуин! Ела, бързо!

Брин тичаше през двора. Льофон поддържаше Алис, по-блед и от нея.

Адуин възкликна уплашено и хукна към тях.

— Какво има? — попита Малик.

— Ако беше умен, колкото красив, щеше да разбереш — подхвърли му Адуин през рамо. — Вълнението ѝ дойде много. Ще ражда.

Дъщерята на Алис се роди на другия ден следобед. Раждането бе кошмарно. Няколко пъти Адуин си мислеше, че Алис или ще умре, или ще загуби детето. Но детето се роди едро и здраво и ревеше с все сила.

— Не е ли прекрасна? — попита тихо Брин, загледана в детето, което Алис държеше в ръце. — Винаги е такова чудо...

— Мисля, че... я... обичам — каза удивено Алис и докосна предпазливо бузката на детето. — Не е ли странно? Докато я носех, не усещах нищо. Мислих си даже, че няма да я харесам, когато се роди. Че имам дълг към нея... но не и че ще я обичам.

— Но това е част от чудото — каза Брин. — И може би най-красивата част.

— Да. — Алис се усмихна лъчезарно и погледна към Адуин. — Мисля си дали... би ли имала нещо против? Трябва да ѝ дам име. Бих искала да я кръстя Адуин.

Адуин я погледна смаяна.

— Искаш да я кръстиш на мен?

— Името ти е хубаво, а ти си ми приятелка. Ако нямаш нищо против... — Тя спря. Ентусиазмът ѝ угасна, защото изведнъж ѝ дойде на ум нещо. — Но ако не желаеш копелето на съпруга ти да носи твоето име...

— Не ставай смешна. — Адуин се бореше с напирещите сълзи. — Само съм изненадана. За мен това ще е чест. — Тя преглътна и се извърна настрана. — А сега ще те оставя да почиваш. Сигурно си изтощена...

Тя почти избяга от стаята. Спря до вратата и се облегна на стената. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Трябва да се върне в стаята, може да потрябва на Брин. Още не. След малко ще бъде достатъчно силна да...

— Мога ли да помогна? — Малик седеше по турски на пода, облегнат на стената.

— Колко време си седял тук?

— Всичко на всичко от сутринта. Мислех си, че няма да ти потрябвам, докато не се роди детето. Как е Алис?

— Уморена и щастлива. — Тя преглътна. — Много щастлива. Искан да кръсти детето на мен. Не е ли мило от нейна страна?

— Много мило. — Той се изправи. — Но не бива да плачеш заради това.

— Това не... аз само, малкото момиченце е толкова хубаво! — Адуин си избърса очите с ръце. — Стана ми мъчно. Аз съм много себична. Искан това чудо да е мое.

Малик я взе в ръцете си.

— Може би един ден ще има чудо и за теб.

Тя поклати глава.

— Алис знае, че не е възможно да се случи. Затова дава моето име на детето си. Не иска да се чувствам... Много мило от нейна страна.

— Късаш ми сърцето. Омъжи се за мен, Адуин. Нека опитам да ти дам чудеса!

В нея избухна свирепа болка и тя го отблъсна от себе си.

— Не съм чак такава егоистка. Не бих те обременила с ялова жена.

— Ти си сляпа. Колко пъти трябва да ти кажа, че не бих обвинявал...

— Ще го направиш!

Трябва да се махне. Тя се обърна и изтича по дългия коридор към стълбата.

— Адуин!

Той я последва, изпревари я и застана на горното стъпало, преграждайки ѝ пътя.

— Махни се от пътя ми!

— Никога вече. — Той се взираше право в очите ѝ. — Чуй ме. Бих ценил детето ти над всичко, но в този свят има и други чудеса. Има смях, има обич, има остаряване един до друг. Има живот ден след ден с жена, която ще ме обича и ще се грижи за мен, както аз за нея. Всичко това са чудеса и аз няма да ги изпусна. Ти ще се ожениш за мен, Адуин.

— Не.

— Да.

— А какво ще правиш, ако откажа?

Той погледна тавана, сякаш обмисляше въпроса.

— Ще се хвърля надолу по тези стълби!

Очите ѝ се разшириха при вида на каменните плочи десет метра по-ниско.

— Какво?

— Ако откажеш, животът ми свършва. Какво ми остава?

— Шегуваш се.

— Ти си помисли, че се шегувам и когато застанах на пост на прага ти в Селкърк.

И когато едва не изгори лицето си с главнята.

— Няма да го направиш — пошепна тя.

— Осмеляваш ли се да опиташ?

— Не. — Пак потекоха сълзи. — Луд човек! Не! Ще се омъжа за теб. — Тя падна в ръцете му и го прегърна с всички сили. — Но да не

съжаляваш. Обещай ми, че после няма да съжаляваш.

— Разбира се, че няма да съжалявам! — Той я прегърна с любовна нежност и прошепна: — Обещавам ти, Адуин! Никакви съжаления и всички мислими чудеса.

— Възможни — поправи го тя.

Той се усмихна.

— Ти още не познаваш съпруга си.

ЕПИЛОГ

6 май 1068

Гуинтал

— Не зная къде да сложа масата за съвещания — каза намръщено Брин. — Като внесем леглото, за нея няма да остане място.

— Изхвърли я в обора — каза Гейдж. — Това е просто купчина боклук.

— Хийвалд не мисли така. — Тя се намръщи. — Нито аз. Не бъди непочтителен.

Той се поклони ухилено.

— Моите извинения на теб и на Хийвалд.

— Ще ти простя, когато намериш място на масата.

Той въздъхна.

— Какво ще кажеш за онази спалня в края на коридора? Дали няма да е прекалено отдалечена за твоя Хийвалд?

— Мисля, че ще е добре.

— Ти знаеш, разбира се, че това е безсмислено. В този замък има много спални. Защо искаш да родиш точно в тази стая?

— Защото е удобна. — Тя се обърна към двамата войници, които чакаха търпеливо до вратата. — Занесете онези парчета в спалнята в края на коридора. — Тя ги погледа как изнасят масата и застана пред гоблена на Хийвалд. — И защото искам да родя сина ти тук, в тази стая.

— Може да е дъщеря. — Гейдж мина през стаята и застана зад нея. Ръцете му погалиха нежно издутия ѝ корем. — Още два месеца няма да знаем.

— Момче ще е. *Чувствам го*. — Тя му се усмихна през рамо. — Но ще се разочароваш ли, ако е момиче?

Той се засмя.

— Опасен въпрос. Бих бил глупак да ти отговоря.

— Ще се разочароваш ли?

— Ще я обичам както обичам майка ѝ.

— Кажи ми.

Той се престори, че мисли.

— Не, ако ми позволиш да я уча на фехтовка и на стрелба с лък и...

— Няма да ти позволя!

— Боя се, че ще се наложи — подразни я той. — Човек се нуждае от силен съюзник, когато влиза в бой.

Смехът на Брин угасна.

— Ще се наложи ли да влизаш в бой? Да не би Уилям да се кани да отнеме Редфърн на Малик и Адуин?

— Такава възможност съществува винаги. Не му стана приятно, когато дадох Редфърн на Малик. Самата идея един арабин да държи толкова тлъст кокал, изобщо не се хареса на неговите барони.

— Ти не се нуждаеше от него, след като се сдоби с Гуинтал и с Белрийв. Уилям го даде на теб, а ти можеш да се разпореждаш със собствеността си както намериш за добре.

— Докато е мой.

— Адуин беше съпруга на саксонца, който донесе титлата на замъка. Това сигурно значи нещо.

— Нищо не значи. — Гейдж се намръщи. — Бих се чувствал по-добре, ако Малик и Адуин дойдат от изток и влязат във владение. Присъствието на Льофон там е сериозна пречка, но въпросът трябва да бъде решен. Щом конфронтацията свърши, няма да имаме повече грижи.

— Той казва, че на изток лекарите знаят много неща, които ние не знаем — каза Брин. — Той търси чудо за Адуин.

— Моля се на Бога да го намери.

— Мисля, че ще успее. Щастие само по себе си е мощно лекарство. Никога не съм виждала Адуин толкова щастлива. — Почти колкото мен, помисли си Брин. Не, никой не може да се доближи до този блясък. — Искам да отида при тях, след като се роди нашето дете. Искам да бъда до Адуин, когато има нужда от мен.

— Мисля, че започваш да харесваш движението от едно място на друго.

— Възможно е. — Дворът на Уилям се бе оказал интересен за нея, но не бе могла да го понесе задълго. От друга страна, Белрийв беше красив почти колкото Гуинтал, но толкова отдаден на светския

живот, че щеше постоянно да има работа като лечителка. — Ако мога да се връщам в Гуинтал.

— Но нали сме тук? — Устните му погалиха ухото ѝ. — Аз изпълнявам обещанията си, Брин.

— Да, изпълняваш ги. — Тя погледна гоблена. На нея ли се усмихваше Хийвалд? Може би това бе игра на въображението или на светлината, тези дни целият свят ѝ се усмихваше. — Мислих дълго и считам, че трябва да кръстим нашия син на него.

— Ако е син.

— Казах ти, че ще бъде. Повярвай ми. Съгласен ли си да му дадем неговото име?

— Хийвалд? Щом искаш.

— Не, не Хийвалд. Много тежко име. Никога не съм го харесвала истински. Мислех, че можем да го кръстим Артър.

— Но аз мислех, че искаш да го кръстим на Хийвалд.

— Докато е бил воин, той е бил известен като Артър. Казах ти, че той и неговите воини захвърлили всички атрибути на дотогавашния си живот, когато дошли тук.

— И имената си в това число?

Тя кимна.

— Животът тук трябвало да започне отново.

Той се намръщи замислено.

— Мисля, че съм чувал за този Артър.

— Разбира се, че си чувал. Казах ти, че той е бил много известен.

— Но Британия не е света. Какво ще кажеш за твоя прародител, неговия главен съветник — Бентар? И той ли си е сменил името?

Тя го погледна изненадана.

— Да, разбира се. Той е бил много лоялен и е направил, както Хийвалд е пожелал.

— И как се е казал, преди да дойде в Гуинтал?

Тя се сгуши в него със замечтан поглед, отправен към гоблена. Съзерцаваше онези отминали дни и усещаше движението на новия живот в себе си.

— Ами, казал се е Мерлин.

ПОСЛЕСЛОВ ОТ АВТОРА

Артър Британски — истина или мит?

В Британския музей има свезка документи, датирани от 499 или 519 г. (датата е спорна). В един запис, посветен на битката при Бейдън, се разказва как Артър носил Христовия кръст на раменете си три дни и три ноци. По-късно, в средата на осми век, уелският монах Нениъс написал съчинението, известно под името *Historia Brittonum*. В него Артър е описан като пълководец, но не и като крал, и е назован Артър Войникът.

Документираните доказателства за съществуването на този мистериозен воин са много оскъдни, но легендите изобилстват. Още през 1170 г. игуменът на Тюксбъри пише: „Питам аз, има ли някой, който да не говори за Артър Британец? Научихме от пътешествениците, завърнали се от Източните земи, че хората от Азия го знаят не по-зле от британците“. Трубадури пеели за него, разказвачи прославяли делата му. Легендата набъбвала и се променяла, докато станала нишка от тъканта на живота ни.

Сигурно никога няма да узнаем колко от тези легенди се основават на истина. Известно е обаче, че Артър е будил чувства и е разпалвал въображението цели четиринадесет века — от ранното средновековие до наше време.

А сега — за моята легенда за среднощния воин. Дали Гуинтал не е Камелот? Или Евълон — островът на лечителите? Монахът брат Джефри от Монмаут казва, че там лекували смъртоносната рана на Артър...

Оставям избора на вас. Всяка легенда трябва да е отворена за тълкуването, за въображението... и за мечтите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.